

РАЙНЕР БЮТНЕР
АЛФ
НЯМА ПРОБЛЕМИ!

Част 1 от „АЛФ“

Превод от немски: Елена Матушева-Попова, Румяна Сокачева, 1992

chitanka.info

1.

Над къщите на семейство Танер и съседите им, госпожа и господин Ачмонек, бавно се спускаше нощта.

Госпожа Ачмонек седеше пред телевизора — едно от любимите ѝ занимания. Втората ѝ страст, бе да гледа през прозореца и да докладва какво става у Танерови. Понякога това беше по-вълнуващо дори и от телевизионната програма, но в момента се здрачаваше, а тогава Танерови се отдаваха на любимите си занимания в гаража.

— К 726 X AA, Лос Анжелос вика Белград...

Седнал пред един от многобройните радиоприемници в гаража, Уили Танер свиваше вежди над очилата.

— К 726 X AA, Лос Анжелос...

По-малкото му дете, шестгодишният Брайън, напрегнато се взираше в телескопа. Отново влюбена — нещо обичайно за девойка на нейната възраст, дъщерята Лин блажено витаеше в облаците.

— Може ли да говоря с Натали, когато свършиш, татко? — попита тя. Лин контактуваше в ефира с Натали.

— Да, разбира се.

— Искам да ѝ разкажа за новия си приятел.

— А как му е името? — попита разсеяно таткото.

— Леш — отвърна замечтано Лин и зачака отговора на баща си.

— Леш ли? Смешно име. Наистина ли се казва така? — Уили отново сбърчи чело и се заловя с разните копчета.

Готова да се възмути, Лин преглътна въпроса: „Значи не ти харесва?“ Всъщност баща ѝ изобщо не я слушаше, защото все не успяваше да се свърже с Белград. Лин се нацупи. Естествено, за нея в момента нямаше нищо по-важно от голямата ѝ любов — Леш.

Таткото добре познаваше шестнайсетгодишната си дъщеря. За него тоя Леш, когото дори не бе виждал, вече беше отписан, както бе станало с предишните големи увлечения на Лин — Джордж и Берти. По-важното беше, че просто не може да се свърже с Белград. В ефира се чуваше само бръмчене.

Преди Лин, останала неразбрана, да продължи любимата си тема, в „светая светих“ влезе госпожа Танер с домашния котарак Лъки в ръце. Кейт Танер беше стройна, червенокоса и имаше дарбата да схваща бързо. Достатъчно ѝ бе да погледне дъщеря си, за да усети, че нещо я измъчва.

— Мамо, татко не харесва Леш — възмутено се обърна Лин към майка си. Това обърка Кейт, защото и тя нямаше понятие кой е тоя Леш, но предпочете засега да не се разпростира на тази тема и обеща да поговори с баща и за Леш, докато Лин храни котарака.

В това време на Брайън му се стори, че е открил нещо забележително с телескопа. Той търсеше Венера, но попадна в хола на Ачмонекови и въодушевено заяви:

— Ей, Ачмонекови гледат някакъв уестърн!

— Престани да шпионираш — смъмри го майка му. — Време е да си вървиш с Лин у дома и веднага в леглото.

— Но това е само контраразузнаване — каза Брайън обидено. — Госпожа Ачмонек постоянно наднича у нас.

Кейт можеше да бъде много строга и синчето ѝ знаеше кога да се оттегли. Той си тръгна, надявайки се, че поне ще успее да пробута картофеното си пюре на Лъки. Брайън мразеше картофено пюре.

Преди Кейт да запита мъжа си, който все не успяваше да се свърже с Белград, кой е Леш и защо не го обича, до Уили Танер достигнаха един след друг бързи сигнали: сякаш идваха от спътник. Дълбоко развълнуван, той извика:

— Ало, ало, тук е К 726 Х АА. Чувате ли ме?

Секунди по-късно Уили и Кейт се убедиха, че първата им мисъл се потвърждава: от Космоса ясно се чуваше дрезгав глас, Уили се извърна безпомощно към жена си.

— Отговарят, но аз не разбирам езика им.

— Боже мой, да не са руснаците? — каза уплашено Кейт и се наведе над Уили. — Да не сме полудели?

Преди някой от двамата да отговори, върху покрива на гаража с трясък се стовари нещо тежко. През облака от прах и мазилка, които се посипаха отгоре, се спусна някакъв светлинен лъч. После настъпи мъртва тишина.

Скрили се зад радиоприемниците, Кейт и Уили предпазливо погледнаха нагоре. През разрушения покрив висеше едно не особено

голямо нещо, прилично на чиния с похлупак, само че обърнат надолу. През стъклото Танерови ясно видяха някаква глава, в която се загледаха и притичалите при шума Лин и Брайън.

— Прасе! — извика Брайън, защото действително онова от пръв поглед приличаше тъкмо на прасе; на диво прасе, по чиято муцуна имаше странни гънки. То висеше над тях и, изглежда, беше в безсъзнание.

Уили преглътна няколко пъти, за да се съвземе. После рече с пресипнал глас:

— Каквото и да е това нещо, трябва да го извадим и да видим дали е живо.

Баща и син сложиха съществото от Космоса върху вълнено одеяло и го отнесоха в хола, следвани от Кейт, Лин и смутения Лъки, който се гушеше в краката на Кейт и плахо съскаше. В действителност котаракът имаше повече основание за страх, отколкото котешкият му мозък в този момент можеше да предположи. Но това излезе наяве покъсно. Сега въпросът бе какво да правят със странния гост.

— За бога, не слагайте това косматото нещо върху дивана — каза тревожно Кейт. Тя не понасяше косми по дивана.

Уили рече задъхано:

— Лин, разчисти малката маса... то е ужасно тежко.

— Косматото и тежко — обобщи Брайън.

— Какво е то изобщо? — пожела да узнае Лин.

— Да, Уили, какво е? — запита нетърпеливо и Кейт.

Отговорът на Уили я изненада.

— Едно чудо, една мечта, това е АЛФ^[1] — рече Уили с необичаен за него възторг.

— Трябва да се отървем от него — заключи Кейт хладно. Тя мислено виждаше червеникави косми из цялата къща. Поне едно беше ясно — този АЛФ имаше червеникави косми.

— Трябва да съобщим на властите — отвърна неохотно Уили. — Може да е враждебно или заразно — Уили бе много предпазлив човек.

Но повече и от картофеното пюре Брайън ненавиждаше властите, към които отнасяше и училището.

— Те вероятно ще забият в него някакви игли — рече той мрачно.

— Ужас! — потресе се Лин.

— О, не, няма да го сторят, нали, Уили? — запита несигурно Кейт.

Опитът на Уили с властите го беше научил, че ако поискат, те могат всичко, тъй като и бездруго вършеха каквото си искат.

— Може би ще го сторят — измърмори той.

Брайън погледна доволно. Беше забил жилото на съмнението в останалите членове от семейството.

Танерови стояха безпомощно и мълчаливо около своя гост. Без съмнение АЛФ си заслужаваше да го разгледат по-отблизо: висок не повече от метър, той бе изцяло покрит с червеникави косми. Бе доста дебел, направо можеше да се каже тлъст. Муцуната му много напомняше на великолепна глиганска зурла, ушите изглеждаха изключително подвижни. Стърчащите над челото му кичури косми обаче застрашително напомняха на Танерови рога на козел. А знайно е, че тази твар винаги е готова за всякакви лудории.

— Какво ще правим? — поиска да узнае Кейт. Тя обичаше ясни отношения толкова, колкото мразеше косми по дивана.

— Имам едно предложение — чу се дрезгав глас.

— Моля? — рече Уили.

— Боже мой, той говори! — Кейт първа разбра, че дрезгавият глас идваше от малката маса.

— Той е космат, тежък и говори — обобща веднага съществените белези Брайън.

АЛФ отправи черните си като въглени очи към него. Момчето му се стори най-интелигентното измежду тези земни хора.

— Добре. Ако трябва да махна косматото си, тежко, говорещо тяло оттук, някой трябва да поправи космическия ми кораб — каза той и добави: — А до тогава не е зле да хапна нещо.

Кейт си спомни добрите традиции на американското гостоприемство, все едно дали гостът е извънземен и космат. Той бе корабокрушенец в нужда.

— Какво обичаш да ядеш? — попита тя учтиво.

— Имате ли някоя хубава тлъста котка? — АЛФ се озъби. — Можем да я хвърлим в тостера.

— Ядеш котки? — ужаси се Лин.

— Но не и Лъки! — извика Брайън.

— Тук не се ядат котки. Никога! — Уили бе твърдо решен да брани Лъки с цената на собствения си живот.

АЛФ се размърда на големите си колкото понички задни лапи. Май на първо време трябваше да се откаже от котката и тостера. Изглежда, тези неща тук не спадаха към обичайното меню.

— От мен да мине, тогава може и порция храна за котки. Имам нужда от солидно хапване — отстъпи той.

— Невероятно — каза Уили и погледна угрижено след котарака, който се стрелна през стаята, зорко проследен от АЛФ.

— Много е бърз, трябва да му се признае — отбеляза АЛФ и си помисли: „Няма да е лесна плячка, пък и малко е мършав.“

Все пак той получи порция храна за котки. Устроиха му легло в коша за пране.

АЛФ беше твърде изтощен, за да отговаря на други въпроси, с които през цялото време го засипваха. Все пак изумените Танерови научиха, че техният гост е вече на двеста деветдесет и осем години.

АЛФ се сгуши в коша за пране и веднага заспа, а другите дълго будуваха и се питаха какво точно се беше случило в техния дом. Това щеше да се изясни по-рано, отколкото предполагаша. Но преди всичко те скриха малкия космически кораб, приличен повече на играчка, и покриха дупката в покрива на гаража с брезент. По този начин се барикадираха срещу любопитството на госпожа Ачмонек.

На следващата сутрин Уили стана много рано и веднага влезе в банята. Налагаше се да обмисли какво ще правят по-нататък, а най-сполучливите мисли го спохождаха, докато се бръсне. „Другите още спят“ — мислеше си Уили. Но някой беше на крак и бродеше из къщата: АЛФ.

След като набързо беше обходил всички помещения, на АЛФ отново му се доспа и той си затърси топло местенце. Намери нещо по вкуса си и се сгуши там. Но едва затворил очи, чу до себе си сънен глас.

— Добро утро — рече Кейт, преди да отвори очи.

— Добро утро — отвърна АЛФ учтиво.

Кейт отвори очи, надигна се и изкрещя:

— Ауууу!

АЛФ бе решил да се нагоди към навиците на своите домакини. У Танерови му харесваше я той се надяваше да направи добро впечатление.

— Уили! — изкрещя Кейт и скочи от леглото.

— Уили! — извика и АЛФ и също скочи.

„Тия земни твари доста рано се сгорещяват“ — помисли си той.

Разсънен, но объркан, Уили долетя от банята.

— Боже мой, какво става? — тревожно попита главата на семейството.

— Нищо, само си покрещяхме — обясни АЛФ, изпреварил задъханата Кейт.

— Махай се! — каза строго Уили.

— Няма проблеми. — АЛФ се заклати на плоските си стъпала, мина покрай него и влезе в банята. „Ако всички американци се държат така още от изгрев-слънце, значи наистина са много особен народ. Но леглата им са меки и удобни.“

Мина доста време, докато Уили успокои своята разстроена Кейт. Той се върна в банята със сериозно лице. Там АЛФ изпробваше тубата с пяна за бръснене.

— Трябва да поговорим — рече Уили.

— Добре — зарадва се АЛФ. — По-добре да говорим, отколкото да крещим.

— Трябва да разбереш, че така нервираш Кейт. — Уили се опитваше с добро.

— Кой е Кейт? — не се досети АЛФ.

— Жена ми.

— Тя хърка — спомни си АЛФ.

Уили се ядоса. Имаше чувството, че той и АЛФ говорят на различни езици.

— Тя не хърка.

— Искаш да кажеш, че аз съм лъжец? — заключи АЛФ.

— Във всеки случай не си много тактичен. Трябва да си внимателен.

— Няма проблеми. — АЛФ натисна спрея и пяната бликна върху Уили. Докато той се бореше с белите потоци, които заливаха пижамата му, АЛФ го гледаше с интерес. Уили дишаше тежко.

— О, защo ли се нервирам! Дай ми това нещо! — Уили Танер си насапуниса лицето и се огледа в огледалото. После включи самобръсначката.

— Ама ти си сляп като прилеп, приятел — забеляза АЛФ, погледнал през очилата на Уили.

Уили не можа да измисли подходящ отговор и изчезна зад завеската на душа. Едва тогава се досети, че съществува още една опасност.

— Стой далече от прозореца! — заповяда той. — Нашата съседка госпожа Ачмонек е много любопитна.

— Страхотно име! Трябва да е особен екземпляр! — извика възторжено АЛФ.

— Тя ще ги накара да те затворят — каза отчаяно Уили.

— Недей да харчиш всичката топла вода — помоли АЛФ и се разшета пред прозореца. Възрастната дама, която се взираше в него от отсрещната къща, сигурно беше госпожа Ачмонек. АЛФ се изпъчи. Никой не можеше да му излезе насреща по правене на гримаси.

— Тревор! — извика госпожа Ачмонек. — Има ли кръстоска между кенгуру и мравояд?

— Не се прави на по-глупава, отколкото си — извика господин Ачмонек, но все пак се запъти към госпожа Ачмонек, за да провери дали съпругата му е в ред. Онова, което видя, го успокои. Тя изглеждаше както винаги. Ако бе видял кръстоска от кенгуру и мравояд, щеше да избяга.

Госпожа Ачмонек беше твърде възбудена, за да се обиди и да отвърне остро на Тревор, в което именно бе силата ѝ.

— Говоря за онова смешно нещо, което ме гледа отсреща — рече тя.

Тревор се увери, че от банята на Танерови към тях не гледа никой. АЛФ се бе махнал от прозореца, защото Уили го бе помолил да му даде нещо за избърсване.

— Ще ти стигне ли? — попита АЛФ и му бутна шепа смачкана тоалетна хартия.

Уили въздъхна примирено и започна да се бърше.

— Колкото по-скоро поправим твоя космически кораб, толкова по-добре за всички нас.

Късно следобед се заловиха за работа. Уили окачи космическия кораб на тавана и го отвори отдолу, както го бе посъветвал АЛФ. Сега стоеше пред куп преплетени жици и електрически ключове. Всичко му се струваше изключително сложно. А самият пасажер на този кораб не изглеждаше особено заинтересован да му обясни. Напротив. На моменти това космато джудже се държеше така, сякаш с него изобщо не беше разумно да се говори. Уили все повече подозираше, че АЛФ е побъркан.

— Гаечният ключ! — покачил се на стълбата, Уили съсредоточено, но безпомощно се суетеше около малкия космически кораб.

АЛФ не чуваше. Нахлузил слушалките върху огромните си уши, той слушаше радио. Пред него трополеше електрическата железница на Брайън.

— „Карай славно, Мери...“ — ревеше АЛФ в такт с рока.

— Ключът! — извика Уили с пресипнал глас. Стълбата опасно се заклати.

Влезе Лин и му подаде гаечния ключ.

АЛФ свали слушалките.

— Ей, Лин, как се казва тая песен? Петнайсетият по ред слушател, обадил се в радиото, ще получи едно порше.

— „Роден в САЩ“ — като послуша малко, рече Лин. Тя побърза към телефона и набра някакъв номер.

— Не мога да се оправя с това нещо — посърнало каза Уили.

— И аз — заяви равнодушно АЛФ. — Само завъртам ключа и то полита.

— Голяма помощ си ми ти — въздъхна Уили. — Да вървим да вечеряме.

В хола АЛФ поздрави котарака:

— Здравсти, Лъки. — Сетне се обърна към Брайън: — Да бяхме пийнали нещо, а?

Винаги нащрек с АЛФ, за да може да избегне някоя катастрофа още в зародиш, Кейт предупреди от кухнята:

— Никаква лимонада преди ядене!

Малко след това тя дочу просташко оригване.

— Казах, никаква лимонада! — изруга Кейт, задъхвайки се от гняв.

— Ама всички прием само бира — оригна се АЛФ блажено.

Като видя, че до АЛФ с кутия бира в ръка стои и Брайън, Кейт съвсем загуби самообладание. Алтернативната форма на живот изслуша едно първокласно земно конско евангелие. Кейт беше бясна.

— Слушай, косматото чудовище, това момче е само на шест години и е твърде малко, за да пие бира. Не зная какви са обичаите на планетата, от която идваш, но...

— Мелмак — бързо рече АЛФ, защото положението ставаше доста напечено.

Кейт загуби нишката.

— Какво?

— Моята планета се казва Мелмак — обясни разпалено АЛФ. — Тоест казваше се Мелмак. Тя експлодира. Това е от дома ми. — Той измъкна парче камък изпод козината си и го подаде на Кейт. Гневът ѝ премина в съчувствие.

АЛФ забеляза това с облекчение и отново поздрави Лъки, този път без да му се озъби. Време беше да покаже добрата си воля.

— Здравсти, Лъки, как си? — попита той приятелски.

Малко след като Уили влезе в хола, на вратата се позвъни.

— Господи, госпожа Ачмонек... — предположи Кейт.

— Тя носи ли униформа? — запита АЛФ, който се беше надигнал на пръсти пред вратата, за да погледне през шпионката. — Войник ли е станала? — Когато Кейт отвори вратата, той се скри за сигурно зад нея.

Мъжът в униформа веднага пристъпи към въпроса.

— Дарнъл Валънтайн от Корпуса за извънземно реагиране. Мога ли да вляза?

— Разбира се... а, не... — Кейт му препречи пътя отначало колебливо, после енергично.

— Вие сте подслонили някакво космическо същество. — Валънтайн не бе от хората, които допускат да ги излъжат. — Косматото, високо около 90 сантиметра.

— И кой ви каза това? — Кейт печелеше време.

— Сведението е от Ачмонек... тъъ, анонимно е.

— А опасно ли е това същество? — Кейт надуши възможност да научи повече за АЛФ.

Валънтайн поклати непохватно глава.

— Трудно може да се каже, без да бъде изследвано в лаборатория, без обичайните тестове: реакция на горещина, студ, високо напрежение, отрова, лишаване от сън и накрая, разбира се, сециране...

Разтреперан, АЛФ се притисна по-плътно до Кейт.

— Може би преди това ще му изтръгнете и ноктите от краката? — извика Кейт възмутено.

— Всъщност забравих да спомена и това — извини се Валънтайн учтиво.

АЛФ се разтрепери още по-силно.

— Не сме виждали никакво космическо същество — каза Кейт.

— Тогава ви желая приятен ден — сбогува се Валънтайн.

— Благодаря, мамче — прошепна Брайън.

— Да, благодаря, мамче — каза и Лин.

— Благодаря ти, мамче — нежно рече АЛФ. Той се притисна до Кейт и убедено потвърди: — Обичам тази жена... Здравей, Лъки, приятелю, не искаш ли да празнуваш с нас?

— АЛФ! — извикаха в хор Уили, Кейт, Брайън и Лин.

След вечеря АЛФ се промъкна в радио-светилището на Уили в гаража. Той започна да натиска копчетата и да говори по микрофона:

— Ало, има ли някой? Викам приятели от Мелмак. Скип, Лари, Мъфи... Тук е Гордън. Не зная чувате ли ме...

Не забеляза, че Танерови бяха влезли тихичко зад него.

— Ей, исках само да ви кажа, че съм добре. Живея тук в нещо, което те наричат семейство. Нещо като стадо, но по-малко. Има едно момче, което се казва Уили. С добро сърце е и доста хитър за същество без козина. Жена му Кейт се държи така, сякаш не може да ме понася, но положението с всеки ден се подобрява. И представете си само, на цвят косата ѝ е като моята. Да, ала нейната е истинска, ха-ха-ха.

АЛФ се изсмя гръмогласно.

— А, да, има още две деца. Те ме обожават, по което ще разберете, че са окей. Но искам да ви кажа още... — АЛФ въздъхна. —

Всички страшно ми липсват. Мисълта, че никога вече няма да ви видя, ми къса сърцето. Ако по някакъв начин можете да влезете във връзка с мен... Още по-хубаво би било, естествено, ако можехте да минете насам. Тогава бих ви запознал с тези очарователни хора...

Танерови тайно напуснаха гаража, засрамени, че бяха подслушвали. Дори Кейт бе трогната.

В гаража АЛФ гърмеше в ефира:

— ... и тогава бихме могли да излапаме котарака им.

[1] ALF — съкратено от Alien Life Form, т.е. Извънземна Форма на Живот (англ.). — Б.пр. ↑

2.

— Ей, Кейт, къде са ти тавичките?

АЛФ надничаше през кухненското прозорче в хола и размахваше тигана за палачинки. През кръста му бе вързана кухненска престилка на цветчета.

— За какво ти са?

— Котаракът не се побира в тостера.

— Ти...

— Шегувам се, само се шегувам... — успокой я АЛФ бързо. — Ще си направя сандвич с фъстъчено масло. Къде е миксерът?

— Опитай без миксер, ако обичаш — посъветва го Кейт. — И внимавай в чашата да не падне някой косъм.

— Нарездания, нареждания, нареждания. — АЛФ се оттегли нацупено. Кейт се обърна отново към Уили, тъй като двамата обсъждаха планове си за ваканцията. Бяха стигнали до Сан Диего и неговите предимства, когато откъм кухнята нахлуха облаци дим. Последва гръмогласното, но ненужно обяснение на АЛФ:

— Пожар! Пожар!

Танерови пристигнаха на местопроизшествието навреме, за да изтръгнат от пламъците завесите и да угасят пожара.

— Оставете пердетата, гасете мен! — проплака АЛФ и изтупа една искра от козината си. Сетне се оттегли от полесражението в хола и щракна телевизора. В кухнята беше станало прекалено горещо за него.

Към обичайната си молитва на масата този ден: „Мили боже, благодарим ти за храната, която ни дари днес“, Уили искрено прибави: „... и за това, че спаси кухнята ни.“

— В рибата има косми — заяви АЛФ. — Много е вкусно.

— Защо в моята няма косми? — ядоса се Брайън.

— Свършиха. — Кейт вдигна очи към небето.

— Кейт и аз говорихме за ваканцията — започна Уили.

— Сан Диего предлага всекиму по нещо — намеси се АЛФ с невинен вид.

— И решихме да си останем вкъщи — продължи Кейт, без да обръща внимание на подпалвача.

— Да не сме разорени, татко? — усъмни се Брайън и в главата му се замъркаха кошмарни видения на измършавелите членове на семейството, събрали се през зимата пред оскъдния огън да си поделят с треперещи пръсти последната порция храна за котки.

— Не ти провървя на конните състезания ли? — предположи АЛФ.

Уили поклати глава.

— Щом искаш да знаеш истината, тя си причината, че не можем да отидем някъде.

— Moi? — каза АЛФ невинно.

— Oui, monsieur.

— Pourquoi?^[1]

— Да оставим френския — сопна му се Уили.

— Да го оставим. Няма проблеми.

— Защо не можем да вземем АЛФ с нас? — попита Брайън.

— Защото, щом влезем в някой хотел, ще извикат полицията — обясни Уили.

— Или репортерите — потръпна Кейт.

— А тук не можем да го оставим сам, както той днес добре доказва това — добави отново Уили.

— Намекваш за случката в кухнята ли? — попита АЛФ.

— Много си досетлив — удиви се Уили. — Първо подпалваш кухнята, после отиваш да гледаш телевизия, докато Кейт и аз гасим.

— Трима биха били много — защити се АЛФ. Работата не отиваше на добре. Време беше да смени тактиката. АЛФ наведе муцуна и веднага доби много жалък вид.

— Аз не съм годен за нищо. Аз съм един боклук. Помяя. Последното...

— АЛФ! — Уили рязко се опита да го спре. Безуспешно.

— ... затворете ме на двора. Завържете ме за някое дърво. Напъхайте ме в пандиза. — АЛФ ги изгледа един по един. Очите му биха могли да размекнат и камък.

Но не и Кейт.

— Идеята с пандиза не е лоша.

— А ако отидем в някоя гора, където никой няма да ни вижда? — Намерението на Кейт беше изплашило Брайън.

— Би могло — подкрепи го Лин. — Нали? Моля, татко.

Уили размишляваше.

— Бихме могли да наемем една каравана...

— Значи идеята за пандиза пропадна? — попита Кейт разочаровано.

— Мамо! — възмутено извикаха Брайън и Лин.

Кейт въздъхна.

— Е, добре, да отидем на къмпинг.

В уединена гориста местност не би могло да се случи нищо лошо дори с такъв дявол като АЛФ — мислеха си Танерови. Така Уили нае една каравана в се отправиха на път.

Пътешествието премина сравнително спокойно, като се изключи, че АЛФ на два пъти се опита да отнеме кормилото от Уили, защото непременно искаше сам да кара. Сигурно пътуването щеше да завърши в някоя канавка, ако Уили с последни сили не му бе попречил, макар че не виждаше нищо, тъй като АЛФ му затуляше очите с една от косматите си лапи. Не стига това, ами се впусна да пее мръсни песни и Кейт отново кипна, защото този тип бе на път да поквари Брайън — момчето го гледеше в устата.

Когато най-сетне стигнаха до самотно място, подходящо за къмпинг, което при стеклите се обстоятелства се стори на Уили като истински рай, заваля проливен дъжд. Валя и на следващия ден. Излетниците бавно, но сигурно се изнервяха. В тясната каравана атмосферата все повече се нажежаваше.

Лин написа отчаяно писмо до своя Леш да дойде и да я измъкне от този ад, нещо съвсем безсмислено, защото нямаше как да изпрати зова си за помощ. Междувременно АЛФ бе изял фигурките от игрите, които носеха, без каквито и да било признаци за болки в стомаха. Тогаваше се разрази драматичен спор между извънземния и Уили, който с всички сили се стараеше да повдигне малко настроението в тежката обстановка.

— И така, какво ще правим? — запита весело Уили.

— Ти ни домъкна тук. Аз бях за Сан Диего — каза АЛФ с присъщото му чувство за такт.

— Вие сте банда мърморковци — ядоса се Уили. — Всеки знае, че от киселия лимон става лимонада. Така че не се превземайте!

— Не разбирам как би могла да ни помогне тук някаква лимонада — заяви с неподкупната си логика АЛФ.

Уили трудно се овладя.

— Това означава, че има различни начини да се одере една котка.

— Тършувал си в готварската ми книга?

— Хайде да се облечем и да отидем на разходка. — Уили бе твърдо решен да се чувствава като във ваканция.

АЛФ пък беше решил да се мръщи.

— Не искам да си мокря козината.

— Ако продължаваш да злобееш, ще ти опадат космите — заплаши го Уили. — Аз само се опитвам да ви развеселя.

— Да наблюдаваме с усмивка как се давим.

Удар за удар!

— Тогава ще опъна навеса и ще сложим месото на скарата.

— Чудесно — каза АЛФ. — Мокри хамбургери, разрязани от мълнии. Аз гласувам да се връщаме.

— Този въпрос не подлежи на гласуване.

— Повикайте вестниците! Демокрацията току-що бе умъртвена. — АЛФ истински се разгневи.

Но и Уили се ядоса.

— Ако искаш да си вървиш, ето вратата. — Без съмнение положението ставаше критично.

— Татко! — извика Лин в желанието си да попречи на най-лошото.

— Уили! — провикна се и Кейт, за да възпре побеснелия си съпруг.

Напразно.

— Ето вратата! — ревна отново Уили. Веселата нотка в гласа му бе изчезнала.

— Отивам си — заплаши АЛФ обидено.

— Хайде! — окуражи го Уили. И той си имаше гордост.

— Моля те, АЛФ, не си отивай — замоли Брайън, готов да се разплаче.

АЛФ се озъби.

— Напускам ви. Аз съм минало. Отивам си и ще умра — предсказа той глухо и прекрачи тежко навън.

„Героите са самотни“ — мислеше си той и зъзнейки, се запромъква през горичката.

Настроението в караваната спадна под нулата.

— Не се опитвай да ми втъпяваш, че съвестта ще ме гризе — един час по-късно каза със слаб глас Уили, — само защото...

— ... изпрати АЛФ на смърт — завърши горчиво Лин.

— ... защото го помолих да се махне — обясни Уили. — Всеки на мое място би направил същото.

— Аз не — нанесе му Лин още един удар.

— И аз — добави Брайън.

— И аз — довърши „злодейт“ Кейт.

„Праведниците са самотни“ — помисли си огорчено Уили.

Няколко минути по-късно той енергично крачеше през храсталака и търсеше 90-сантиметровото космато същество, дянало се дявол знае къде... Възможно беше и да умира в някой капан за мечки, представа, с която Брайън бе нанесъл последния удар върху измъчената душа на баща си. Понякога децата са жестоки.

В това време АЛФ, който в никакъв случай нямаше намерение да умира, а само бе измокрен до кости, стигна до някакъв заслон, където незабавно се втурна да търси нещо за ядене. Непознати гласове отвън го подплашиха и той се скри зад един обърнат железен креват.

— Заекът ми беше на мушката, а ти, глупако, пак го подплаши. — Едър брадат мъж хвърли пушката си на масата.

АЛФ изхълца уплашено. Двамата мъже се послушаха.

— Май беше някакво животно — каза брадатият.

— Точно така — потвърди другият, който също нямаше благонадежден вид. В следващия миг-два чифта очи се впериха директно в АЛФ и започнаха да го разглеждат.

— Куче е — каза оня с брадата. — Някакво луксозно куче. Някакъв противен паразит.

АЛФ се разтрепери.

— Не, това е някакво смешно животно, каквито ги има в Австралия — рече другият.

АЛФ се разтрепери още по-силно, защото усети в очите им глад. Това бе потвърдено незабавно от решението на брататия.

— Ще го изнеса навън.

— Защо все ти?

Брадатият изчезна, без да отговори.

— Тоя тип постоянно ме командва — изръмжа другият.

АЛФ реши, че е крайно време да се намеси, преди козината му да пострада.

— Точно така. Винаги ще те лъжат. Скъсай с него. Предлагам убийство, нещастен случай или самоубийство...

— Господи, то говори!

— Да, да — кимна АЛФ нетърпеливо. — Давай сега бързо да приключим с другия приятел!

— Какво да приключим? — Брадатият се бе върнал.

— Нещото говори, Арти — бързо каза другият. — Както какадуто на братовчед ми.

— Ей, селяндур, аз не съм никакъв папагал, а магьосник. Ще ви изпълня три желания, ако ме пуснете на свобода.

— Глупости — изръмжа Арти. — Ти си обикновен говорещ мравояд.

— Извинете, моля... — дочу се трети мъжки глас. Той принадлежеше на капналия Уили, достигнал най-сетне до заслона. АЛФ бързо се измъкна иззад леглото и се вкопчи в крака на Уили.

— О, АЛФ, толкова се безпокояхме. Ела, момчето ми, да си вървим у дома. Извинете още веднъж, господа.

— Ей! — Според Арти въпросът не беше уреден. — Кой казва, че това нещо ви принадлежи?

— Вижте как се е вкопчил в крака ми.

— Моето куче прави същото с всеки срещнат.

— О, забравих да спомена за петдесетте долара награда — тържествено изрече Уили.

— За всеки от нас — тутакси вдигна мизата приятелят на Арти.

Тъкмо когато Уили искаше да протестира и да докаже, че не е идиот, Арт удари, с електрическия трион върху масата. Уили реши, че

все пак е за предпочитане да се признае за такъв, а остави сто долара върху масата.

— Ти ми спаси живота — не преставаше да повтаря АЛФ с благодарност по обратния път.

— Вече го каза — задъхано рече Уили. Той трудно се придвижваше напред, тъй като АЛФ продължаваше да се държи здраво за крака му.

— Споменавал ли съм вече, че правиш чест на човешката раса? — Сърцето на АЛФ преливаше от нежност.

Кракът на Уили беше съвсем изтръпнал. Той изстена и седна на един дънер.

— Бихме се върнали значително по-бързо, ако пуснеш крака ми, АЛФ. Съвсем се е схванал.

— А и вървим по погрешен път — забеляза АЛФ. — Това не е пътят към караваната. Така отново ще попаднем в ръцете на ония типове.

— Ще те доставя там и ще си взема стоте долара обратно — обеща му Уили.

— Прав си, това е пътят за караваната.

— И така, ходом марш! — заповяда Уили.

— Тъй вярно, сър. Всички на борда!

Когато Уили и АЛФ пристигнаха благополучно, златната слънчева светлина най-после се бе върнала при Танерови. Двамата бяха посрещнати с възторжени възгласи. АЛФ целуна пода на караваната. Следващия ден над тях се разпростря безоблачна синева. И така, за семейство Танер ваканцията започна.

Тя трая точно два дни.

На третия АЛФ се опита да разпали огъня за скарата, докато другите разопаковаха продуктите. Да, денят беше прекрасен. Само че АЛФ не биваше да поставя скарата толкова близо до караваната и да излива върху дървените въглища цял литър спирт, преди да ги запали. Огромен пламък изтръгна семейство Танер от ваканционното блаженство и запрати ужасено квичация АЛФ на десетина метра в

един храсталак. От това разстояние той видя, че Уили, Кейт, Лин и Брайън, също от безопасно разстояние, безпомощно и смаяно наблюдават как взетата под наем каравана пламва и сетне със силен трясък експлодира.

Останалото може да се разкаже набързо. Избегнало по чудо смъртта, семейство Танер се върна с автобус. АЛФ обаче нямаше възможност да гледа пейзажа, тъй като бе скрит в добре завързания сак с бельо за пране. Мина известно време, преди Уили да изплати караваната, както и малко повече, докато семейството отново проговори на АЛФ. Само Брайън правеше изключение. Той смяташе, че никога не е прекарвал по-вълнуваща ваканция.

По това време АЛФ откри ненаситната си страст към телевизията. Особено обичаше предаванията, при които насърчаваха зрителите да споделят мнението си по телефона. Така АЛФ започна да участва в много предавания, което докарваше почти до отчаяние водещите. Любимият водещ на АЛФ бе Лари. В момента той казваше:

— Ето ни пак тук. Днес можете да дискутирате с нас по въпроса за ядреното разоръжаване. За тази дискусия сме поканили помощник-министрите Саймън Драйдън и Сами Дейвис младши. Позвънете ни.

— Ало, Лари — обади се почти незабавно АЛФ по телефона.

Лари въздъхна.

— Ало, АЛФ. Почти щял ден не сме се чували. Как си? — Скришом си пожела да го вземат дяволите тоя АЛФ.

— На боклука атомните бомби! — предложи АЛФ, след като се осведоми за възпаленото коляно на Лари. — Те са опасни.

Лари се засмя измъчено.

— Окей... Какво ще кажете по този въпрос, господин Драйдън?

— Пълното разоръжаване, въъ, сигурно е примамлива цел — произнесе Драйдън, политик, който не умееше да се справя с подобни предложения.

— Мамо, АЛФ пак окупира телефона — оплака се Лин. — Не мога да се обадя на Леш.

— Момент, мила... О, днес си идваш по-рано, Уили — каза Кейт изненадана, че мъжът и се връща по-рано.

— Искях да се обадя, но телефонът бе непрекъснато зает — отвърна Уили и хвърли поглед към АЛФ.

Реакцията на АЛФ бе неочаквана.

— Ей, спокойно, Уили. Аз съм тук, за да спася вашата планета от ядрено унищожение, ясно ли е? — АЛФ бе възвърнал старото си безсрамие.

— Не се безпокой за това. — Уили направи кисела физиономия.

— Татко! — възнегодува Лин.

— Добре, добре, ще получиш дуплекс. — Откакто АЛФ се бе появил, животът в семейството често се оказваше непосилен за Уили.

Но не бе така лесно да се отърве от Лин.

— Аз имам нужда от директна линия. Кати Макдермот си има собствен телефон, при това в семейството ѝ няма извънземни.

— Може би трябва да им подарим един — предложи Уили с отпаднал глас.

— Да, а какво ще правите, ако сестра ви започне да свети в тъмното от радиоактивност? — АЛФ поставяше натясно помощник-министъра. — Съжалявам, Драйдън, но така няма да напреднем. Кой ви е началникът, върховният бос?... Аха, президентът, добре. Дайте ми номера... Какво, таен ли е? Нищо, ще го намеря. — Той затвори слушалката и погледна доволно.

— Чуй ме, АЛФ — подхвана с недотам добро настроение Уили, — ако не започнеш най-сетне да се съобразяваш с другите, ще ти бъде отнето разрешението да говориш по телефона. Ясно ли ти е?

АЛФ не реагира. Той се обърна към Брайън:

— Не мога да се съсредоточа при този шум. Когато Уили престане да те ругае, ела в гаража. Ще те чакам там.

Уили можа само да извика след него:

— АЛФ, на теб говоря!

Безсрамното космато махна с ръка небрежно.

— Не сега, в стрес съм. Повикайте ме, когато вечерята бъде готова.

— За вечеря има свинско печено — каза Уили по-късно примирително, внасяйки две чинии, от които се вдигаше пара. — Навярно ще можем да поговорим малко.

АЛФ хвърли бегъл поглед към яденето. Беше се навел над някаква кутия и бърникаше там в куп заплетени жици и транзистори.

— Ще ми подадеш ли отвертката?

— Но това е късовълновият ми апарат! — опита се да протестира Уили. — Работил съм над него десет години.

АЛФ взе отвертката и зачовърка в съкровището на Уили.

— Сега, моля те, подръж тук здраво, аз ще включа тока.

Чу се силен трясък и съскане.

— Ау! — изрева Уили, разтърсен от тока.

— Има напрежение — установи АЛФ със задоволство. — Не си прахосал напразно десет години.

— Това е краят на моя късовълнов предавател — тъжно каза Уили.

— Нищо не е вечно — утеши го АЛФ. — А сега трябва да установя връзка с „Еър Форс 1“.

— Самолетът на президента? Но номерът е секретен. Дори ако го откриеш, не е редно да телефонираш. Нямах право. — Уили усети, че приближава нова катастрофа. А едва бе преглътнал последната.

— Ами — успокой го АЛФ. — А редно ли е да не си плащаш таксата за телевизията?

Това вече Уили не можеше да приеме.

— Те ни включиха за две седмици само за проба и после забравиха да ни изолират.

— Добре — кимна АЛФ. — А аз трябва да говоря президента по морални причини. Преживях вече една ядрена катастрофа. Това съвсем не беше весело приключение.

— Какво, от атомна експлозия ли бе унищожена планетата ти? — рече Уили съчувствено.

— Не, само бяхме включили сешоарите си едновременно — отвърна АЛФ сериозно.

Уили се предаде.

— Отивам си. Моля те, монтирай отново моя късовълнов предавател, ако успееш. Но преди това си изяж вечерята.

— Остави я. Току-виж, станала по-вкусна.

Когато Уили си отиде, АЛФ се залови отново с радиопредавателя. С успех. За съжаление телефонът в самолета на президента иззвъня.

— Хогарт слуша — обади се прилично облечен господин. Срещу него седеше друг, също така прилично облечен господин и редеше пасианс. Казваше се Дефо и реагира раздразнено, когато Хогарт го заговори.

— Сър!

— Не сега, Хогарт, тъкмо печеля.

— Трябва да се обадите, сър.

— Боже мой, какво иска пак тази жена?

— Не е жена ви, сър. А някой си АЛФ, който иска да говори с президента.

— Какво? Как се е добрал до кода? Проклятие!

— Може би чрез жена ви, сър... Извинете, пошегувах се.

— Не е смешно, Хогарт, никак не е смешно. — Мистър Дефо оправи възела на вратовръзката си. — И така, АЛФ, кой АЛФ?

— Не зная, сър. Само АЛФ.

— А-Л-Ф, мммм, вероятно някоя радикал на комунистическа група. Дайте ми го и наредете да локализират кой се обажда.

Дефо взе слушалката, а с това и инициативата.

— Ало, говори Дефо... Какво моля? Президентът на Съединените щати? Той не е тук.

— Далече ли е? — поиска да узнае АЛФ.

— Не. Той е в банята. За какво става дума?

— За бомбите — обясни АЛФ.

От вълнение Дефо се ококори. Трябваше да спечели време.

— Бомби ли, сър? Какви бомби?

— Онези, които смятаме да пуснем в действие. Слушайте, кажете на президента, че не се шегувам и че нямаме време. Бих искал да изясня това, преди някой да натисне копчето.

— Досега означавахме с А-Л-Ф само производството на газ, предизвикващ смях, както и Лигата на американското женско движение — прошепна Хогарт на своя партньор. — Току-що засякохме телефонното обаждане.

Дефо закима усилено и сетне каза в слушалката:

— Тези бомби, господине, представляват ли заплаха?

АЛФ се озъби на толкова много глупост.

— Разбира се, що за тъп въпрос.

— Благодаря, мистър АЛФ, само това исках да зная. — Хогарт му направи знак с ръка. — Дочуване, ще съобщя на президента. — Дефо затвори телефона.

— Леко е затъпял той Дефо — промърмори АЛФ с презрение. Сетне се запъти обратно към къщата.

— Добре, че идваш, АЛФ — поздрави го нищо неподозиращият Уили. — Разработих график кой кога може да телефонира, включително извънземни същества.

Кейт вече бе хвърлила поглед върху графика.

— Но Брайън не може да бодърства до единайсет часа през нощта!

— Грешка. Ще ги разменя с Лин.

— И Леш не може да стои до единайсет часа — отбеляза Лин.

— А аз на кого да телефонирам в четири часа сутринта? — тъкмо питаше Кейт, когато на вратата се позвъни. Уили отвори и видя насреща си двама мъже. Двама много прилично облечени мъже.

— Здравейте, вкъщи ли е Уили Танер?

— Да, аз съм.

— Чудесно — каза единият и изви ръцете на Уили зад гърба.

— ФБР — каза другият. — Имате право да откажете изявления.

— Какво, по дяволите? — извика Уили крайно разтревожен.

— Какво си позволявате? — кресна Кейт.

— Мамо, нека го пуснат — замоли се Брайън.

— Ще го отведем с нас — обясни едното ченге, — този план също.

— Това е само телефонният ми график — заоплаква се Уили, докато го измъкваха навън.

Тогава в стаята влезе АЛФ с кутия бира в ръка.

— Каква е тази суматоха?

— Арестуваха татко — каза Брайън не толкова уплашен, колкото смаян.

АЛФ загрижено мръдна уши.

— Казах му да си плати таксата за телевизора.

Тази нощ Уили Танер спа много неспокойно. След продължилите цели часове разпити го бяха завели в една килия, където можеше само да крачи напред-назад, а Кейт стоеше отвън пред решетките.

— Просто не мога да повярвам, че АЛФ се е обаждал на президента по твоя предавател.

— За бога, говори по-тихо — помоли Уили. — И без това искат да ме обесят. Смятат, че съм заплаха за нацията.

— Доколкото зная, днес вече не бесят никого — заяви Кейт, но не беше съвсем сигурна.

— Взеха отпечатъци от пръстите ми.

— Бързо се заличават — възрази тя като добра домакиня.

— Спомняш ли си филма „Среднощен експрес“? Героят беше принуден да яде дървеници в затвора.

— Това беше в „Пеперудата“. В „Среднощен експрес“ му счупиха краката.

— Звучи успокоително.

— Но пък затворът в „Прилепът“ беше много весел — опита се да даде по-положителен пример Кейт.

— „Прилепът“ е оперета. А това тук е суровата действителност.

— Трябва да им кажеш истината, Уили.

— Разбира се — въодушевено рече той. — Просто ще им кажа, че едно извънземно същество е използвало преподавателя ми.

— Хм, да, така не може — каза Кейт. — Но, от друга страна, трябва да проявим разбиране, че АЛФ се застъпва за разоръжаване.

— Великолепно — злъчно отбеляза Уили. — Ще му целуна краката за това, че заради убежденията си ме прати в пандиза.

Единият от двамата агенти на ФБР, оня, който се казваше Адисън, се доближи до тях.

— Трябва да говоря с мъжа ви насаме, госпожо Танер.

— Разбира се. Ще се върна веднага, Уили. Ще се видя с адвокатата ти. Чакай ме тук... о, боже, извинявай!

— Слушайте, АЛФ — обърна се Адисън към Уили. — Този план тук... Кой са тия хора и защо постоянно висят на телефона?

— О, боже! — простена Уили.

— Баща ми е арестуван заради тебе! Това нищо ли не ти говори?
— Лин ругаеше АЛФ, който отново киснеше пред телевизора.

— Добър приятел е Уили — покровителствено рече АЛФ. — Ще го измъкнем.

— Как? — попита Брайън любопитно.

Малко след това звънът на телефона в „Еър Форс 1“ отново изтръгна господата Хогарт и Дефо от важните им занимания.

— Господин Дефо, той е... — рече Хогарт втрещен.

— Кой „той“, Хогарт?

— АЛФ, сър.

— Прекалено много спите и сънувате, Хогарт. АЛФ е в ръцете ни. Той е в... всъщност проверете по другия телефон дали действително е още в пандиза и ми дайте слушалката.

— Тук Дефо — обади се той.

— Ало, Дефо. Говори АЛФ. Спомняте си. Бихте ли могли да ме свържете сега с шефа си? Или той пак седи върху тоалетната чиния?

— Нашият АЛФ е още в пандиза — прошепна Хогарт.

Дефо отново отвори очи.

— Не, тоест, господин АЛФ, ще видя какво мога да направя. Чакайте така...

Дефо натисна едно копче.

— Ало, господин президент, сър. Съжалявам, че съм принуден да ви безпокоя в банята. Но имаме един проблем. — Докато обясняваше проблема, Дефо пулеше очи насам-натам. В слушалката се чуваше шум от течаща вода. Очите му се събраха. Президент с разстройство бе нещо във висша степен любопитно. Лично на него рядко му се беше случвало.

Най-после АЛФ бе свързан с президента.

— Ще бъда кратък. Както чувам, вие сте много зает човек. Уили Танер е арестуван. Виновен съм аз. Той не ви се е обаждал по телефона. Аз бях.

— Боже мой, звучи много комплицирано.

— Да, но аз исках да говоря с вас за бомбата.

Президентът се почувствува малко притеснен.

— Ах да, моля, тия филми. Бях подписал договор, нямах избор.

— Не, не, не, не говоря за филмовата ви роля. Имам предвид атомните бомби.

— Тъъ, господин АЛФ, веднага ще изпратя някого да уреди тая работа, окей?

— Окей. — АЛФ затвори слушалката.

— Нищо не е окей. — Брайън пристъпваше от крак на крак. — Тия от ФБР положително пак ще дойдат и този път ще арестуват и нас.

— Знаем ли, няма проблеми — кимна АЛФ. — Имам безумен план за спасение... О, здрасти, Кейт. Щом си тук, можеш да участваш в нашата акция „Спасете приятеля Уили“. Как е нашият стар пандизчия?

Вместо отговор Кейт му хвърли унищожителен поглед.

Но Брайън се оказа прав. Адисън и Стийл, двете ченгета от ФБР, щурмуваха гаража и намериха Брайън пред радиопредавателя.

— Лапи горе... ей, кой си ти?

— Алф Танер, защо?

— Извика ли, Брайън? — попита влязлата Кейт.

— Брайън, Алф? Какво значи това? — Адисън искаше обяснение. Той трудно схващаше.

Кейт се изкашля.

— Да... въъ, той се казва Брайън, но ние го наричаме Алф.

— И често ли използва предавателя? — попита Стийл.

— Ами не, аз нищо не знаех. — Кейт се бранеше храбро. — Но... сега някои неща ми стават ясни. Алф, не ти ли казах да не се опитваш да телефонираш на президента? Господа, надявам се, не смятате, че едно шестгодишно момче може да застрашава националната сигурност?

— Скоро ще стана на седем — протестира Брайън, тоест Алф.

Адисън дръпна Стийл настрана.

— Президентът няма да бъде доволен, ако арестуваме едно шестгодишно дете.

— Да почакаме да стане на седем — предложи Стийл.

— Първо ще поговорим с президента какво да направим — обърна се Адисън към Кейт. Този проблем надхвърляше компетентността му.

— Ще му се обадя по предавателя — предложи помощта си Брайън.

— Алф! — извика Кейт ужасена.

— Няма проблеми — каза Брайън. — Щом не трябва...

Двамата агенти от ФБР се убедиха, че всичко е било глупава момчешка лудория и с облекчение напуснаха гаража.

Спасителният план на истинския АЛФ се оказа успешен. Вечерта Уили си бе отново у дома, грохнал, но щастлив. Бяха му дали документ, подписан от президента.

Уили зачете:

„За Брайън Алф Танер, за това, че посочи празноти в концепцията за национална сигурност и за усилията му в полза на световния мир.“

— Знаменит беше, Брайън — похваля го Лин.

Само АЛФ мърмореше. Той пак седеше пред телевизора.

— Не може ли по-тихо? Предаването ми започва. Лари ще дискутира с Муамар Кадафи по кризата в Близкия изток.

— Не е нужно да си толкова начумерен — рече Кейт. — Какво ти е?

— Все едно. Нямам нищо общо с тази похвала.

— Оо! — извика Уили пресилено. — Не съм ти благодарил за това, че ме изложи на обществено унижение, че бях на път да загубя работата си, че трябваше да седя в пандиза...

— Добре де, Уили, добре — нетърпеливо махна с ръка АЛФ. — Предаването започна. — Той набра някакъв телефонен номер и се обади: — Ей, Муамар! Напоследък правиш големи глупости.

— Боже, помогни ни! — извикаха Уили и Кейт.

[1] Аз ли? — Да, господине. — Защо? (фр.). — Б.пр. ↑

3.

Следващия четвъртък вечер започна съвсем безобидно.

Кейт и Лин щяха да ходят на сватба.

— Побързай с душа, Лин... Виждал ли е някой жълтата ми панделка?

— Каква е на цвят? — попита АЛФ.

Уили намери една смачкана жълта панделка на кушетката.

— Ето я, но е съвсем мокра.

— Ами да, зъбната ви паста се беше свършила — спомни си АЛФ.

Кейт реши да не се ядосва. Тя смени темата.

— Знаеш телефона на Джоана — обърна се тя към Уили. — Ако нещо се случи...

— Ще се оправим. Брайън веднага си ляга, а аз трябва да проуча някои материали. За АЛФ сигурно ще се намери някое занимание — успокой я Уили.

— Занимание за АЛФ? По-добре не — рече Кейт. Преди Уили да отвърне нещо, телефонът иззвъня. Уили взе слушалката. Докато слушаше, АЛФ оповести:

— Не се безпокойте за стария АЛФ. По девети канал днес дават „Психо“^[1]. Кървав, страшно увлекателен филм. Впрочем пуканките свършиха.

Уили затвори слушалката и ги изгледа неуверено.

— Обади ми се Хърб, от службата. Компютърът се развалил. Трябва да прескоча дотам и да му помогна. — Той трескаво размишляваше. Какво ще стане с Брайън и АЛФ, ако и той не си е вкъщи?

— Нима наистина трябва да отидеш в службата? Кой ще се грижи тогава за Брайън? — Кейт веднага бе схванала проблема.

— Ами че аз съм тук — рече АЛФ.

— За бога! — Сега Кейт наистина се уплаши.

— Дали да не взема Брайън с мен? — предложи Уили.

Кейт поклати глава.

— Утре е на училище и трябва да си легне.

— Тогава аз ще остана — въздъхна Лин, на която също беше ясно, че не могат да оставят Брайън сам с АЛФ.

— Не може. Ти си шаферка — възрази енергично Кейт.

— Ей, ало, ами аз? Защо не опитате с мен? — обади се още веднъж АЛФ от дивана, където събираше остатъци от пуканките.

— За какво? — попита Уили недоумяващо.

— Ами да се грижа за Брайън — бе отговорът. АЛФ изглеждаше обиден.

— Докато гледаш „Психо“? — Кейт се усъмни в разсъдъка на извънземното.

— Да попитаме госпожа Ачмонек — реши Уили. Кейт се съгласи и се обади на съседите.

Разменила няколко думи с госпожа Ачмонек, Кейт въздъхна с облекчение.

— Госпожа Ачмонек ще дойде след пет минути — информира тя съпруга си, който веднага се почувствува по-спокоен. След това обаче Уили си помисли за АЛФ. Как да попречат на госпожа Ачмонек да го види? Той размисли набързо и реши да се опита да го съблазни.

— Ако ми обещаеш да останеш в нашата спалня, ще ти взема под наем касета с „Психо“ за видеото, а в бъдеще можеш да бавиш и бебета вечер.

АЛФ го изгледа.

— Изнудваш ли ме?

Преди да се скарат, на вратата се позвъни.

— Аз ще отворя — предложи АЛФ, макар че му беше ясно каква каша ще забърка. Той тръгна към вратата.

— АЛФ! Моля те, иди в спалнята! — извика Уили ужасен и се хвърли към вратата.

— Госпожа Ачмонек никога няма да научи за присъствието ми — закле се АЛФ тържествено, но едновременно с това направи опит да се шмугне покрай Уили. — Аз ще отворя.

— В леглото! — заповяда Уили отчаяно.

АЛФ го изгледа за миг и черните му очички светнаха лукаво. В душата на Уили се промъкна някакво тъмно предчувствие за следващите часове и за госпожа Ачмонек, но все пак отвори.

Госпожа Ачмонек влезе, бърбрейки:

— Тревор гледа отгатък футболен мач. А днес на девети канал има „Психо“.

— Да, чух за това. — Уили простена тихо. Мислите му лудо се гонеха: ако АЛФ си спомни, че по телевизията ще има „Психо“, което така обича да гледа, а нали в хола телевизорът ще бъде включен...

Той не се осмели да продължи мислите си. Успокои се само защото в момента всичко изглеждаше в ред: Брайън беше в леглото, АЛФ се бе уединил, а Кейт и Лин току-що бяха излезли.

Той пое дълбоко въздух и се сбогува, като се опита да възпре познатото любопитство на госпожа Ачмонек:

— О, да, и, моля, не влизайте в спалнята. Не сме разтребили.

Госпожа Ачмонек насочи дистанционното управление към телевизора.

— Разбира се, какво говорите? — каза тя високо, а наум си рече възмутено: „Тоя ме мисли за шпионка.“

Уили излезе и отначало всичко беше спокойно. Но, естествено, това не трая дълго — шумът от злокобните събития по телевизията проникнаха през вратата на спалнята до добре обучените уши на АЛФ. Космите му настръхнаха.

Малко след това вратата на спалнята се отвори и АЛФ се измъкна на кадифените си лапи. Във филма тъкмо ставаха ужасни неща и по гърба на госпожа Ачмонек полазиха студени тръпки. Внезапно я обзе чувството, че я дебне някакво зло. Тя извърна глава и АЛФ едва успя да изчезне обратно в спалнята, преди госпожа Ачмонек да го види. Въпреки това ѝ се стори, че вратата на спалнята се движи. Госпожа Ачмонек изтръпна и се обърна отново към телевизора.

Няколко секунди по-късно тя отново се стресна и подскочи. Сега ясно дочу глухо, но отчетливо трополене откъм спалнята. Изплаши се до смърт.

Това беше АЛФ, който си беше поръчал по телефона една пица и сега с трясък повдигна прозореца.

Покатери се и излезе в градината, защото бе казал на момчето, което разносяше пиците, да остави поръчката под големия дъб в градината.

В същото време госпожа Ачмонек повика по телефона мъжа си на помощ.

— Страх ме е, Тревор. От спалнята на Танерови дочух някакъв вик.

А това беше АЛФ, който падна на излизане върху муцуната си.

— Трябва да е била котката — предположи господин Ачмонек, тъй като искаше да се върне колкото е възможно по-скоро към своя футболен мач.

— Не, човешки вик беше — упорито настоя госпожа Ачмонек, треперейки.

— Добре де, добре, ще дойда да видя — отстъпи господин Ачмонек и изостави любимия си футболен мач, за да види какво прави жена му у Танерови. Както беше очаквал, не можа да открие нищо съмнително. В това време АЛФ се спотайваше под прозореца и опипваше муцуната си. Беше малко объркан. Най-вече защото прозорецът беше паднал зад него, а той стоеше отвън.

— Виж и в банята — помоли госпожа Ачмонек настоятелно своя Тревор.

— Охо! — извика господин Ачмонек, като хвърля поглед в банята.

— Мили боже, какво има вътре, Тревор? — попита страховито жена му.

— Имат тапицирана клозетна дъска. И ние ще си купим. До гуша ми е дошло да живея като в средновековието. А сега, ако нямаш нищо против, ще се върна вкъщи.

Успокоена донякъде, госпожа Ачмонек седна отново пред телевизора. Малко след това обаче тя ужасно се стресна, защото се разнесе остър звън. Госпожа Ачмонек предпазливо отвори входната врата. Отвън стоеше млад човек.

— Порция пица „супер сицилиано“. Не можех да я оставя под дървото — обясни той учтиво.

— Не разбирам — искрено възкликна госпожа Ачмонек.

— Когато последния път я оставихме под дървото, я нападна една катеричка — с готовност ѝ обясни разносвачът.

Госпожа Ачмонек изпадна в паника.

— Но аз не съм поръчвала никаква пица и няма да платя.

— Вече е платено. Минава по сметката на клиента.

Госпожа Ачмонек се трогна от вниманието на Танерови.

— О, в такъв случай... — каза тя и с радост прие пицата. Подаръците винаги я разчувстваха.

Но не забеляза, че задната врата скръцна и едно дребно, космато, премръзнало и страшно гладно извънземно проследи с лаком поглед своята „супер сицилиано“, която госпожа Ачмонек остави в кухнята. Тя се обади на Тревор и безгрижно му съобщи новината:

— Тук стана нещо много смешно. Един куриер ми донесе пица. Предварително платена.

— Запази и за мен малко, идвам — каза набързо Тревор.

В този момент АЛФ отмъкна топлата пица зад гърба на госпожа Ачмонек и пак изскочи навън. Този път се покатери през кухненския прозорец и добре внимаваше за муцуната си.

Изчезването на „супер сицилиано“ предизвика истински истеричен пристъп у госпожа Ачмонек. Събитията в къщата на Танерови тая вечер не я оставяха да си поеме дъх. Госпожа Ачмонек се чувствуваше изтощена.

Тревор пък бе убеден, че жена му го е измамила. След като бе излапал първото парче, АЛФ се почувствува по-добре. Той си позволи втора хапка, а остатъка от „супер сицилиано“ сложи на прозореца. Тъкмо натам в този миг погледна госпожа Ачмонек.

— Но... — задъха се тя — пицата е пак тук.

Запътил се отново към входната врата, за да се отскубне от жена си, която продължаваше да го преследва с тайнствените си истории за злокобните шумове и призрачната пица, Тревор се огледа. Върху рамката на прозореца несъмнено стоеше картонена чиния с пица, макар и не съвсем цяла. Но който и да се бе възползвал, Тревор Ачмонек нямаше да се откаже.

— Кажи ми сега откъде дойде тая пица — останала без дъх рече госпожа Ачмонек.

Господин Ачмонек не можеше да отговори на този въпрос, но това му беше безразлично.

— Нямам понятие. Но ще видиш къде ще отиде — рече той с пълна уста. Малко по-късно се почувствува сит и отново бе в състояние да следи футболната битка.

Госпожа Ачмонек остана сама и с празен стомах. Но краят на тази вечер съвсем не беше дошъл.

В това време АЛФ се бе върнал в къщата през задната врата и пробваше в спалнята една синя рокля на Кейт. Тъкмо си слагаше шапка с голяма периферия, когато телефонът звънна. Естествено, АЛФ вдигна слушалката на телефона в спалнята, преди госпожа Ачмонек да стигне до другия апарат.

Тя веднага се тръшна разстроена на дивана, а АЛФ разговаря с Уили, който всъщност бе пожелал да се осведоми от госпожа Ачмонек дали всичко е наред.

— Защо се обаждаш ти? — попита Уили и в душата му се промъкна предчувствие за беда.

— Аз живея тук — припомни АЛФ невинно.

— Зная — простена Уили. — Но къде е госпожа Ачмонек?

— Тя живее в съседство — обясни АЛФ, оглеждайки се с удоволствие в едно ръчно огледало. Стигна обаче до извода, че синьо не му отива.

Уили започна да се тревожи за госпожа Ачмонек.

— Зная къде живее, но къде е сега? — Той почувствува, че стомахът го присвива.

— Когато я видях за последен път, тъкмо подаряваше моята пица.

— По дяволите, АЛФ, за какво говориш? — изстена Уили. — Искам веднага да говоря с госпожа Ачмонек. — Във въображението му съседката вече лежеше в последни издихания на дивана. Сигурно се беше случило нещо ужасно и този малък дявол от Мелмак говореше глупости.

— Ще я доведе — каза АЛФ любезно, готов както винаги да помогне.

На Уили му причерня.

— Не! — изсумтя той. — За бога, не мърдай от мястото си. Ще позвъня още веднъж.

— Добре — рече АЛФ и затвори телефона, но щом се позвъни, пак вдигна слушалката. В хола госпожа Ачмонек се спря на половината път до телефона. Тя се задушаваше. Не искаше и да знае кой звъни постоянно и след това отново прекъсва. Кракът ѝ никога вече нямаше да стъпи в тази злокобна къща.

— Защо пак се обаждаш? — попита в същото време Уили отчаяно.

— Защото звънеше — отвърна АЛФ делово. — Какво става?

— Стой където си! — помоли Уили горещо. — Връщам се веднага.

Според Уили това беше единствената възможност да изясни какво е станало с госпожа Ачмонек.

„Трябваше да затворя АЛФ в гаража — горчиво се упрекуваше той, докато обличаше палтото си и напускаше службата. — Как ще обясня на господин Ачмонек, че жена му е доведена до умопомрачение от някакво извънземно?“ Това бе най-малкото, от което Уили се опасяваше по обратния път: във въображението си той виждаше как госпожа Ачмонек седи на неговия диван и се киска безумно, а АЛФ танцува около нея, за да довърши бедната жена. Дано вече не е твърде късно.

В този момент госпожа Ачмонек наистина беше на път да полудее, макар че сега не АЛФ ѝ внушаваше нови страхове.

Извънземното лежеше на леглото в спалнята на Танерови и измисляше нови поразии, а на госпожа Ачмонек ѝ се струваше, че около къщата дебнат заплашителни сенки.

Тя се втурна към телефона и за трети път откъсна господин Ачмонек от футболния мач.

— Ела бързо, Тревор! — замоли се тя. — Някой броди около къщата.

— Ако няма друга пица, не можеш да ме измъкнеш пак от къщи — твърдо отсече Тревор Ачмонек.

Госпожа Ачмонек жално простена и затвори телефона.

Хрумна ѝ, че може да се обади за помощ на полицията. Трябва да дойдат и да огледат както трябва стените на къщата, ако е нужно, да ги съборят дори.

Госпожа Ачмонек правилно бе забелязала: действително я грозеше опасност — в лицето на някакъв дъхащ на евтин алкохол непознат, който тихо се покатери през прозореца в спалнята на Танерови и веднага затършува из чекмеджетата на скрина.

Известно време АЛФ с интерес следеше дейността на нощния посетител. Когато той нахвърли някои неща в един чувал, АЛФ реши, че е време да се намеси. В края на краищата в момента той бе стопанинът на къщата и беше длъжен да я защити.

— Извинете, сър — обърна се той учтиво.

Крадецът отстъпи крачка назад.

Странният глас бе дошъл откъм леглото. Онова, което крадецът видя там, отначало го успокои. Той дори се засмя с облекчение, когато смешното „нещо“ отново заговори.

— Надявам се, че разбирате от градивна критика. Онова, което вършите, противоречи на законите на този свят. — АЛФ се стараеше да говори спокойно.

— Невероятно, изплаши ме някаква говореща кукла — нервно се изсмя крадецът.

Но АЛФ се изправи и попита:

— А може ли тази кукла да ви изтръгне гръкляна, сър?

Крадецът извика високо, разбрал, че си има работа с интелигентно и извънредно брутално същество, каквото никога не бе срещал по тези места.

Уплашеният мъж се измъкна заедно с чувала си през прозореца по-бързо, отколкото бе дошъл.

АЛФ неодобрително поклати глава. С удоволствие щеше да си побеседва по-дълго с този човек и сериозно да му поговори на тема морал.

Но вече не се налагаше. Бягайки в мрака, закононарушителят попадна право в ръцете на двамата полицаи, алармирани от госпожа Ачмонек, които отиваха към къщата на Танерови.

Двамата униформени се озоваха пред някакъв тип, който направо им се тикна в ръцете и им издрънка срамните си дела, сякаш самият Сатана току-що го беше заплашил с вечно проклетие.

При това постоянно сочеше към Танеровата къща. Едва след като хвърлиха поглед в чувала му, полицаите го арестуваха, нещо, което крадецът, изглежда, посрещна с безкрайно облекчение.

Тримата се отправиха заедно към местопроизшествието където в момента почти едновременно пристигнаха Уили, Кейт и Лин.

Намериха госпожа Ачмонек съвършено сломена, но поне още жива; тя незабавно се вкопчи за помощ в Уили.

— Благодаря на бога, че дойдохте, господин Танер. Тази вечер бе истински кошмар.

Уили хвърли бърз поглед към жена си и дъщеря си.

— Най-добре заведете госпожа Ачмонек в кухнята и ѝ дайте нещо за успокоение.

— Главата ми е съвсем замаяна — продължаваше да се оплаква госпожа Ачмонек.

— Елате с мен — нежно я хвана под ръка Лин. — Какво бихте желали? Билков или черен чай?

— Едно двойно уиски — рече госпожа Ачмонек, почувствувала се малко по-уверена.

Щом тя излезе, Кейт и Уили се втурнаха в спалнята. Картината, която завариха, беше неописуема: извадени чекмеджета, изпразнен скрин, разпръснати по пода дрехи и — АЛФ с рокля и шапка.

— Какво, за бога, правиш с моята рокля, АЛФ? — ужасена запита Кейт, преодоляла първоначалната си паника.

Уили стоеше безмълвен.

— Мислех, че е на Лин — рече АЛФ, сякаш това обясняваше всичко. Той се разхождаше напред-назад, долната половина на роклята се влачеше по пода като шлейф. Между яката и шапката се виждаше дългата му свинска муцуна.

Най-после Уили можа да проговори.

— Ти окончателно проигра доверието ни, АЛФ — каза той тъжно, но твърдо.

АЛФ се нацупи. Той се чувства несправедливо упрекнат както винаги.

— Мога да обясня всичко, Уили — започна той. Но викът на Кейт, която се опитваше да сложи ред, му попречи.

— Уили, кутията с бижутата ми е изчезнала — извика тя.

Това ново фатално известие накара Уили да направи проверка на своите вещи. И той установи някои липси.

— Златните ми копчета за ръкавели ги няма, също и златният ми часовник.

— И старинната ми камей! — извика Кейт, чиито нерви забележимо бяха пострадали. — Къде са нещата, АЛФ?

— Вероятно в заложната къща — заяви АЛФ, чиято сила беше в логическата мисъл. Само че в повечето случаи той забравяше да сподели с другите хода на мислите си, така че нито Уили, нито Кейт в момента бяха в състояние да го разберат.

— Що за идиотщини говориш пак? — скара му се Уили.

АЛФ посрещна с въздишка тази проява на пълно неразбиране.

— Вкарах един крадец в правия път.

— Господи, вкъщи е имало и крадец! — Уили и Кейт се спогледаха. — И ни го казваш едва сега?

АЛФ помисли малко и се заоправдава:

— Не, двама бяха. Единият откъсна бижутата ви, другият — моята пица.

Появата на Лин прекъсна страховития разказ, който окончателно обърка Уили и Кейт.

— Дойде полиция. Каква каша си забъркал, АЛФ?

Лин не се съмняваше, че имаше връзка между полицията и поведението на АЛФ. Но този път поне не беше ФБР с белезници за Уили, както последният с облекчение забеляза. Обратно, между двамата полицаи се намираще някакъв млад мъж, загубил ума и дума.

Единият полицай подаде на Уили и Кейт отворен чувал и обясни:

— Тоя тук твърди, че е откраднал нещата от вас. Можете ли да ги идентифицирате?

Танерови си отдъхнаха: бижутата, копчетата за ръкавелите, часовникът и старинната камея бяха отново в ръцете им.

— Значи той все пак ни каза истината? — учуди се единият полицай. — Още не бях преживявал подобно нещо, сам крадецът да тича при нас и сам да се предава.

Крадецът започна да хленчи:

— Да, виновен съм. Заслужавам най-строга наказание. Но, моля, попитайте го.

Полицайте се спогледаха колебливо, сетне единият от тях се изкашля и се обърна към Уили:

— Е, не ми е много приятно. Но тоя тук твърди, че бил видял в къщата ви някакво отвратително същество с огромен нос. Било облечено в синя рокля и разговаряло с него. По-точно казано, заплашило го, че ще му изтръгне гръкляна.

— Кълна се, че това е истина — с писклив глас рече крадецът.

Уили и Кейт почувствуваха, че ръцете им овлажняват. Катастрофата бе неизбежна. Но буквално в последния миг бе предотвратена от появата на госпожа Ачмонек. Тя се беше поуспокоила след двете двойни питиета. Искаше да се махне колкото е възможно по-скоро от това място. Полицайте я изгледаха набързо и решиха, че на един пиян крадец госпожа Ачмонек наистина може да се привиди като нещо страшно.

— Вие ли ни се обадохте? — попита единият за по-сигурно.

— Да, и добре, че дойдохте — кимна сериозно госпожа Ачмонек.

— В тази къща стават странни неща. Аз обаче са отивам. Лека нощ!

Госпожа Ачмонек забърза към съседната къща, а на полицаите им стана ясно какво беше предизвикало паниката на крадеца. Не е лесно да си имаш работа с тая вещица. Те се извиниха и се запътиха към участъка заедно със своята жертва.

Уили и Кейт се облегнаха на вратата и си поеа дъх.

— Съвсем на косъм бяхме — задъхано рече Уили. — Но всичко мина.

Кейт можа само да кимне, защото от спалнята ги стресна гласът на АЛФ:

— Ей, може ли някой да ми отвори ципа?

Наистина не бе възможно и за минутка да забравят АЛФ. Той не даваше никому да си поеме дъх. Да можеше да отвикне да поднася постоянно изненади. Дори когато имаше добри намерения, всичко винаги завършваше с катастрофа.

[1] Известен филм на Алфред Хичкок. — Б.пр. ↑

4.

Два дни по-късно АЛФ отново бе изпълнен с добри чувства към Танерови.

Той готвеше пастет от раци — неговата изненада по случай годишнината от сватбата на Уили и Кейт. Естествено, производението му трябваше да бъде нещо много особено.

Всичко завърши с това, че по-късно Уили бе принуден да си чисти зъбите цял час, за да изчегърта лака, който АЛФ бе сложил в пастета.

Същата вечер Уили и Кейт отидоха на театър, а Лин — у своя приятелка.

Този път за Брайън не беше необходимо да търсят пазач, тъй като той отиде да спи при своя приятел Скоти.

Останал сам вкъщи, АЛФ пушна радиото, по което тъкмо вървеше любимото му предаване: водещата госпожа д-р Шрок изслушваше проблемите на различни хора и в момента разговаряше с момиче на име Джоди, което бе сляпо.

АЛФ не би бил АЛФ, ако веднага не виснеше на телефона, за да си побъбри с госпожа д-р Шрок.

— Ало, тук е АЛФ. Вие току-що се занимахте с проблема на Джоди. Тя обича ли червенокоси?

Госпожа д-р Шрок не знаеше.

Но АЛФ бе упорит и я убеди да каже на Джоди, че току-що си е спечелила един приятел, който само чака тя да му се обади.

Четвърт час по-късно телефонът у Танерови наистина позвъни. Беше Джоди, АЛФ изчурулика в слушалката:

— Да, тук е АЛФ. Мило е, че се обаждаш. Какво те безпокои, бейби?

След като си побъбри така безгрижно с Джоди, АЛФ разбра, че трябва да я види. Той беше влюбен.

На следващата сутрин той се зае с тоалета си по начин, който предизвика протеста на Уили.

— Сред добре възпитаните хора не е прието да си режат ноктите на краката на масата за закуска, АЛФ!

— Защо не? — АЛФ бе непоколебим. Той продължаваше да се занимава с лапите си, а Уили търпеливо се опитваше да му обясни формите на благоприличие в цивилизования свят.

АЛФ беше влюбен и не можеше да се занимава с такива дреболии като светско възпитание, дори на домакина да му призляваше от това.

Телефонът го избави от ритуала с ноктите на АЛФ. Някоя си Джоди искаше да говори с АЛФ.

Объркан, Уили сложи ръка върху слушалката и пошепна на АЛФ:

— На телефона е някоя си Джоди, иска да говори с теб. Коя е тя?

— Кой? — попита Кейт, която тъкмо влизаше.

АЛФ се заклати към Уили и взе слушалката.

— О, ало, Джоди. Почакай за миг, моля. — АЛФ се обърна укорително към Кейт и Уили, които не знаеха какво да мислят за новото събитие.

— Ей, не може ли да идете на терасата? Имам личен разговор.

На Уили му причерня. Първо си чистеше ноктите на краката на масата за закуска, а сега ги гонеше от собственото им жилище.

— Вземи апарата в кухнята, ако обичаш — рече той.

— Няма проблеми, превключи го. — АЛФ нямаше желание да спори, когато любимата му висеше на телефона.

Тази процедура се повтори три пъти през деня, така че в края на краищата Уили започна да мърмори:

— Извини ме, Кейт, но тази история с Джоди започна вече да ме нервира.

— Да, прекалява — съгласи се Кейт, но научила междувременно за любовната история на АЛФ, Лин взе негова страна. Винаги съчувстваше на влюбени.

— Според мен е добре — каза тя, — че АЛФ си има приятели и извън нашето семейство.

Никой не можа да отговори, защото в това време откъм кухнята се чу трясък и веднага след това се разнесе веселият смях на АЛФ.

— Ха-ха-ха, не се плаши, Джоди, изпуснах купата със сос. Ще ти се обадя по-късно пак.

Типично за АЛФ. Що се отнася до счупената купа, той само небрежно ги предупреди:

— Внимавайте, не стъпвайте боси в кухнята!

— Как е Джоди? — намеси се бързо Брайън, като видя, че майка му кипна. През последния половин час той с напрежение бе следил историята.

АЛФ отдавна беше завел купата със сос, чиито парчета Кейт сега едно по едно събираше, в рубриката „неизбежни щети“, но за Джоди можеше да говори винаги. Извънземното му сърце преливаше от любов.

Той се ухили доволно и каза възторжено:

— Фантастично. Имаме толкова общи неща помежду си. И двамата обичаме котки, само че аз ги обичам с пържени картофи, ха-ха-ха!

Уили обаче все повече губеше настроение. АЛФ беше до такава степен екзалтиран, че можеха да очакват и най-лошото.

— И как си представяш, че ще продължи твоят телефонен романс, с който вбесяваш Кейт и мен? — попита Уили колкото е възможно по-внимателно.

Отговорът на АЛФ го потресе.

— Утре имаме среща. В края на краищата ще трябва да се запознаем.

Уили почувства, че сърцето му прескочи от ужас.

— Поглеждал ли си се напоследък в огледалото? — опита се той да върне АЛФ към действителността.

Беше безсмислено. АЛФ отвърна на удара по свой начин:

— Не, моето падна и се счупи. О, идва ми наум, никой да не ходи бос в банята.

Уили много се безпокоеше, че ако не успее да провали плановете му, отново ще трябва да сърба надробеното от АЛФ в някоя затворническа килия. Затова опита с по-съкрушителни аргументи:

— АЛФ, ако излезеш, ще те видят и ще те затворят.

— Ще се срещнем в нейното жилище — равнодушно възрази АЛФ. — Какво имате против Джоди?

— Нищо — отхвърли обвинението Кейт, която дойде откъм кухнята. — Но какво ще й кажеш, ако те попита за произхода ти?

Това не направи впечатление на АЛФ.

— Тя вече знае всичко. Аз идвам от Синсинати, занимавам се с търговия на едро с музикални инструменти и имам две сладки близначета от първия си брак с Кати Ригби.

Всичко това трябваше първо да бъде преглътнато. Брайън и Лин се ухилиха, а Уили и Кейт се спогледаха крайно угрижено. Уили реши да се намеси решително, макар досега да не бе имало полза.

— АЛФ, не може да става и дума за среща с Джоди, макар тя да е сляпа.

Кичурите косми върху челото на АЛФ трепнаха, а черните му очи се премрежиха. Той изсумтя.

— Нима не бива да имам никакви приятели? Никого. Да остана завинаги тук, на тази планета, без приятели, без любов?

— Ти имаш приятели, АЛФ — бързо го увери Лин. — Аз съм ти приятел, Брайън е твой приятел...

— Аз също съм твой приятел — подчерта и Уили.

Дори Кейт, която още не можеше да прежали счупената купа, превъзможна чувствата си и макар колебливо, потвърди:

— Ами, бъб, и аз се присъединявам.

Но полза нямаше, АЛФ се смъкна от стола и оповести:

— Ако имате нужда от мен, аз съм в стаята си. — Сетне нещастно влюбеният се заклати обратно към коша с пране. Там нахлузи един чорап на Уили на лапата си и започна да си говори с него. — Сега сме само двамата. Всички други ни напуснаха.

В такова настроение го намериха Уили, Лин и Брайън, които отидоха да го ободрят.

— Хей, АЛФ — започна Уили, комуто се бе паднала тежката задача да развесели едно космическо същество, което разговаряше с неговия чорап. — Искаш ли да хвърляш фризби с нас?

— Какво да хвърлям? — попита АЛФ, без да вдигне поглед.

— Фризби — опита се да го придума Брайън.

— Ела, АЛФ, искаме да те развеселим — каза и Лин.

Но АЛФ не се помръдна.

— Нямам нужда от развеселяване. Аз съм щастлив. Имам си леглото, пералната машина, сушилния автомат и един чорап, с който мога да говоря.

— Тогава продължавай да се правиш на самотен философ — ядоса се Уили. — Ние сме в градината. Елате, деца.

— Веднага ще ви настигна — обеща Лин. Тя коленичи до АЛФ и каза тихо: — Слушай, АЛФ, всичко ще се оправи.

АЛФ сложи крак върз крак и се загледа втренчено в тавана.

— Лесно ти е да го кажеш. Не се движиш като мен по еднопосочната улица на самотата.

— Не, но добре те разбирам и ще ти помогна.

Това веднага оказа въздействие. АЛФ се оживи.

Той изскочи от коша и се притисна до Лин.

— Наистина ли, как, веднага ли отиваме? Ще напуснем ли тази къща?

Козината му щръкна.

— Спокойно, АЛФ, спокойно — успокои Лин безумно влюбения.
— Чух, че мама, татко и Брайън утре следобед ще отиват в града. Тогава ще ти помогна да видиш своята Джоди. Но ще имаме на разположение най-много три часа.

— Звучи добре. Звучи добре — трепна АЛФ. Хвърли чорапа в ъгъла и се засмя.

— Виждаш ли — рече Лин. — Пак си старият АЛФ.

Тя се надяваше, че срещата на АЛФ с Джоди ще мине без произшествия.

Започна се обаче с това, че АЛФ опустоши банята, търсейки крем за бръснене, тоалетна вода, одол и пудра. Всички други шишенца хвърляше на пода. Лин го чу отвън да чупи и извика разтревожено пред вратата:

— Боже мой, АЛФ, какво правиш вътре? За бога, остави все пак и нещо здраво!

— Никой да не влиза бос в банята! — извика АЛФ в отлично настроение. Какво значение имаха няколко счупени шишенца, щом ставаше дума за голямата любов, при това между извънземно същество и земно момиче? Отнасяше се до историческо събитие.

Лин съзнаваше, че е необходимо преди това да маскира АЛФ.

Малко по-късно една девойка и някаква странно облечена фигура, висока около деветдесет сантиметра, се промъкнаха във входа на голяма жилищна сграда. Фигурата бе с шапка и с шлифер, който стигаше чак до петите. Приличаше донякъде на мършавия Хъмфри Богарт в един от филмите, в които играеше детектива Филип Марлоу.

Така странната двойка стигна до апартамент 312.

Преди да натисне звънеца, Лин още веднъж напомни на АЛФ някои правила на поведение.

— Не повече от три часа, АЛФ. И Джоди в никакъв случай не бива да забележи, че си извънземен.

— Добре де, правилно, окей — кимна АЛФ под шапката си, чиято периферия стигаше до муцуната му. Лин изчезна.

— Кой е? — чу АЛФ нежен глас иззад вратата.

— Не е извънземен, тъ, искам да кажа, аз съм, АЛФ — измънка нервно АЛФ.

Най-после застана пред любимата — красива млада жена, която накара сърцето на АЛФ от Мелмак да затупа по-силно. Трябваше доста да се протегне, за да може да ѝ подаде лапата си, скрита в ръкавица на Уили.

— Здравсти, АЛФ, влез и седни — предложи Джоди и АЛФ се стрелна върху едно канапе. За своя радост установи:

— Тук има котешки косми!

Заета в кухненския бокс, Джоди, естествено, не го разбра правилно и се извини:

— Много съжалявам, АЛФ. Мислех, че съм изчистила всички косми.

АЛФ също не би имал нищо против „да очисти“ някоя котка, на което вкъщи винаги гледаха с толкова лошо око. Той се опита да отгатне, подуши:

— Ангорска, родена 78-а, 79-а. Добра порода.

— Какво имаш предвид, АЛФ? — Джоди се смути, тя чу онова, което АЛФ промърмори, но не разбра мисълта на госта си.

— О, нищо, Джоди. Мислех си нещо на глас. — Но и поднесените скариди му се усладиха. Джоди се зарадва. Самата тя не можа да хапне нищо, защото АЛФ наведнъж и лакомо бе натъпкал всичко в голямото си гърло. Разбира се, по-късно той се опомни. Извинението му прозвуча тромаво, съвсем типично за него.

— И ти ли искаше да хапнеш от тях?

Джоди се разсмя звънко.

— О не, и бездруго съм много нервна и не ми се яде.

— Аз пък винаги ям, когато съм нервен. — Но после си призна: — Всъщност аз ям и когато не съм нервен.

— Аз ям, когато съм в депресия — учтиво подхвана разговора Джоди. Изглежда, тази тема силно интересува госта ѝ.

— Ям, когато ми е скучно — заяви отново АЛФ.

— Аз ям, когато съм самотна — добави Джоди.

Най-после АЛФ изплю камъчето и призна:

— Аз ям непрекъснато.

Така протичаше разговорът между извънземния, който не биваше да разкрива, че е такъв, и земното момиче, което не го виждаше. На АЛФ му се струваше, че любовта е вълнуващо нещо. Той не можеше да се справи много добре. Ангорската котка, напротив, много го интересуваше, още повече, че на кухненската маса имаше и тостер. Но животното не се виждаше никъде.

Така че АЛФ се зарадва, когато добре познат глас го повика отвън:

— АЛФ, АЛФ, побързай!

— Някой те вика — чу и Джоди, която обаче си направи погрешен извод и тъжно добави: — Сигурно е Кати Ригби, познах ли?

— Не, това е момичето, с което живея — обясни АЛФ, без да се замисли, защото в момента не можа да се сети коя бе Кати Ригби.

Но Джоди добре си спомняше името на жената, за която в края на краищата АЛФ бе женен и с която беше създал близнаците. Затова рече горчиво:

— Още по-лошо.

— Не, не, не е това, което си мислиш — опита се да поправи гафа си АЛФ, но веднага направи следващия: — Тя е само на шестнайсет години.

— За бога! — извика Джоди. — Още по-лошо!

Лин, която не можеше да чуе каква драма се разиграва вътре, настоя:

— Бързо, АЛФ, родителите ми ще ни изненадат.

Джоди пое дълбоко въздух.

Забързан към вратата, АЛФ подхвърли гениалната мисъл:

— Сигурно впечатлението ти от мен е лошо, Джоди.

Така завърши историческият романс между АЛФ от Мелмак и Джоди от Америка.

5.

На следващия ден Уили пипна АЛФ да върти в кръг златния му часовник над дремещия Лъки и да бае:

— Клепачите ти са натежали. Ти си много уморен. Вече не си котарак. Сега си филийка, препечена в тостера...

— Какво, за бога, правиш тук, АЛФ? — извика Уили възмутено.

АЛФ разпери стреснат късите са лапи.

— Уплаши ме, човече. Трябва да си сложиш камбанка на врата.

— Искам да зная какво става тук — настоя Уили. Той предчувстваше нещо лошо.

АЛФ погледна невинно.

— О, аз, въз, исках да науча Лъки да познава часовника. — Той побутна Лъки: — Хей, котараче, покажи на Уили какво си научил. — Но Лъки предпочиташе да спи.

Уили не се остави да го измамат. Вече бе разбрал какви намерения има АЛФ към домашната им котка.

— Ти, космат дяволе, искаше да го хипнотизираш и да му внушиш, че е препечена филия. Затова трябва да ти набия в съзнанието член първи от правилника за нашия вътрешен ред: Никога не причинявай зло на Лъки. Ще запомниш ли? Сега трябва да отида да взема Кейт и децата.

— Беше само шега — рече АЛФ обидено.

Уили не му повярва. Необикновено дълбоката дрямка на Лъки също го накара да се замисли. Наистина ли котките можеха да бъдат хипнотизирани? Той се наведе предпазливо над Лъки и започна да му шепти на ухото, че съвсем не е сухар, а Лъки, домашният котарак на Танерови.

Сетне хвърли остър поглед на АЛФ, който се изтегна на дивана с подчертано скучаещ вид, и напусна къщата.

АЛФ това и чакаше. Измъчваше го ужасна лакомия. Да посегне на Лъки бе възможност, която винаги имаше предвид. Но котаракът бе изчезнал. Може би Лъки беше усетил, че положението днес е опасно за

него, и бе офейкал. АЛФ се запъти в кухнята и сложи на масата в хола всичката храна, която намери. И започна угощение, каквото домът на Танерови никога не бе виждал.

Когато членовете на семейството се завърнаха по-късно, жилището имаше вид на пострадало от бомбардировка: облечен в риза на Уили, АЛФ танцуваше рокендрол, а радиото свиреше с всички сили. Не стига това, ами АЛФ ревеше пред парче краставица, която трябваше да мине за микрофон. Върху муцуната си беше сложил големи слънчеви очила.

Танерови едва не получиха удар. Уили скочи към радиото и изключи музиката на изпадналия в екстаз жител на Мелмак. Сетне сърдито посочи останките от храната.

— Когато излизах, ти ми обеща да се държиш прилично, звяр такъв. А тук сякаш е настъпила третата световна война!

АЛФ бавно се приземи от облаците. Предусещаше, че по различни причини го очаква нещо лошо, и затова предпочете на първо време да си подвие опашката.

— Аз, във, реших да лъсна всичко, преди да се върнете.

Кейт бълваше огън и жупел. Очите и неприятно блестяха.

— И кога очакваше, че ще се върнем? След три месеца?

АЛФ се замисли, челото му се набръчка. Сетне рече:

— Аз... си хапвах тук с най-добри намерения, сетне нещо сякаш се скъса в мен. — Той се оригна силно.

— Ако имах пушка или нещо такова подръка... — Кейт се задъхваше. Тя се обърна към Брайън, когото искаше да отдалечи от мястото на скандала: — Иди да нахраниш Лъки, моля те.

Брайън тръгна начумерено, но добре знаеше, че когато Кейт е така ядосана, няма смисъл да възразява.

Лин реши, че е крайно наложително да помогне на АЛФ да се спаси от опасната зона, и призова грешника:

— Ела, АЛФ, двамата ще почистим.

Може би всичко щеше да протече леко, ако в момента АЛФ не се оригна толкова силно, че от муцуната му се плъзна нещо, което дяволски приличаше на кичур косми.

— Прилича на парче козина — подозрително рече Кейт и посегна. В същото време се появи и Брайън и докладва, че никъде не

може да намери Лъки. У семейство Танер се загнезди страшно съмнение.

— Когато го видях за последен път — спомни си Уили мрачно, — този ненаситен мелмаковец се опитваше да хипнотизира Лъки и да му внуши, че е препечена филийка.

Очите на Брайън овлажняха. Лин само замислено каза: „Оо!“ Кейт, която ту отхвърляше тази възможност, ту вече я допускаше, прониза АЛФ със строг поглед и се обърна рязко към него:

— АЛФ, ти не си сторил това. Не си изял Лъки, нали? — Това „нали“ прозвуча много опасно.

АЛФ уплашено отскочи по-далече от Кейт и направи отчаян опит да спаси положението и преди всичко себе си.

— Хей-хей-хей! — защити се той и размаха предните си лапи срещу заплахата. — Движим се в зона, опасна за обществото. Зная правата си, правосъдието на линча е забранено, също и срещу извънземни.

— Изяде ли го, или не, АЛФ? — поиска ясен отговор Уили, а в това време Брайън жално повтаряше, че не може да намери Лъки никъде.

Според АЛФ положението бе извънредно сериозно и той повторно се позова на правата си.

— Преди да кажа още нещо по въпроса, искам да говоря с адвоката си.

Брайън разбра тези думи като признание и изрева:

— Лъки беше най-добрият ми приятел!

— И само това е останало от него — каза Кейт мрачно и вдигна високо кичура косми. АЛФ беше принуден да направи изявление.

— Хей, това не е от Лъки. Омазах се със сладолед, след това си облизах козината и глътнах няколко косъма. Чували ли сте, че до доказване на вината всеки се смята за невинен?

— Но не и ако обвиняемият повърне парче от жертвата си — обясни Уили сурово.

АЛФ разбра.

Искаше поне да отиде на смърт безстрашно като истински мелмаковец и да гледа палачите право в очите: така направи и сега.

— Следователно присъдата е произнесена. Уведомете ме, като пригответе бесилката.

И той се запъти към стаята си с високо вдигната глава. След известно време, прекарано в коша за пране, все пак му хрумна, че един истински мелмаковец, особено ако обича живота като него, трябва да намери и друг изход, а не да отиде направо на смърт. Да избяга беше подло, но да потърси Лъки — напълно достойно за същество от планетата Мелмак.

И така, на следващата сутрин Танерови не намериха АЛФ, но затова пък върху коша за пране бе оставено за тях писмо със следното съдържание:

Уважаеми приятели на съда на Линч, бях обвинен в престъпление, което не съм извършил. Обвинен от хора, които смятах за свои приятели. Твърдите, че съм убиец. Заявявам, че единственото, което беше умъртвено в този дом, е справедливостта. Умъртвена от вас.

Ще прекося страната в отчаян опит да намеря вашия Лъки. Ще търся непрестанно.

С почит

До няколкото мастилени петна, които АЛФ хитро бе разпръснал, имаше един послепис:

П. П. Това са сълзите ми.

Следващото утро, отспали си и в добро настроение, Танерови седнаха да закусят. Лин и Брайън бяха гладни и следяха лакомо яденето, което Кейт разпределяше в чиниите.

— Яжте бързо, преди АЛФ да се появи — каза Кейт.

— Всъщност къде е АЛФ тая сутрин? — попита Лин, дъвчейки с наслада.

Кейт, която не бе съвсем сигурна какво ще прави с АЛФ, ако предполагаемата история с Лъки се окаже вярна, отвърна:

— Вероятно се срамува и не смее да се покаже.

— Или прекалено се е наплюскал. — Лин познаваше АЛФ по-добре.

Брайън окончателно се разсъни и си спомни за миналата вечер и последвалата нощ. Дойде му наум какво беше преживял през нощта.

— Сънувах, че АЛФ дойде при мен в стаята и се опита да ме изяде. — Брайън изглеждаше наистина разстроен.

Лин беше потресена.

— АЛФ никога не би направил подобно нещо. — Тя се опита да защити АЛФ и едновременно с това да успокои брат си.

Кейт забеляза, че между децата ѝ назрява спор.

— Не, разбира се, че не... — присъедини се тя към Лин, а на Брайън каза решително: — Тая вечер ще спиш при нас.

„Сигурното си е сигурно“ — помисли си тя.

Лин, която вярваше на АЛФ, се опита да го защити:

— Трябва да погледнем нещата от негова гледна точка. Тогава ще разберем защо е изял Лъки. Вижте, инстинктите на АЛФ се различават от нашите. На неговата планета ядат котки, точно както ние тук ядем крави.

Според Лин това беше много логично. Но сега Брайън се учуди.

— Ние не ядем крави — каза гой убедено.

Лин се обърка. Тя попита предпазливо:

— Какво си мислиш, откъде идват хамбургерите?

— От супермаркета — уверено отговори Брайън.

Преди още Кейт и Лин, които не знаеха дали Брайън ще преживее неподправената истина, да кажат каквото и да било, се появи Уили. Той имаше бодър вид.

— Имам добри новини. Брайън, доведи АЛФ.

Брайън се отправи към коша за пране без особено желание.

Но Уили, комуто не бе известен състоялият се преди малко разговор, заяви:

— Вижте! — Той гордо вдигна нещо с неопределен вид и се зае да обясни: — Анализирах състава на остатъците от козината и ги сравних с кичура коса... с кичури от косми на АЛФ, които намерих в сладоледа... следователно космите, които той вчера повърна... са същите, както тези в сладоледа... Знаете ли какво означава това?

Той се огледа за аплодисменти.

Лин реагира по начин, който не беше очаквал:

— Това означава, че вече не искам никаква закуска.

Погълнат от мислите си за АЛФ, Уили възрази:

— Не, това означава, че АЛФ е невинен.

Кейт веднага разбра какво има предвид.

— С други думи, ние несправедливо го обвинихме. — Тя леко пребледня.

Лин също съжали, че са се отнесли така към АЛФ, тя се срамуваше заради подозрението си.

— Трябваше да му повярваме — каза тя.

Уили се зарадва, че всичко ще свърши добре. В това време Брайън се върна.

— Къде е АЛФ? — попита Уили сина си.

Брайън му подаде къс хартия.

— Не зная. Ето какво намерих.

Уили си нагласи очилата и започна да чете на глас писмото на АЛФ.

Семейството седеше около него и смутено слушаше съдържанието на прощалното писмо.

Когато Уили завърши, всички мълчаха.

— Горкият АЛФ — каза Лин накрая.

— Той е тръгнал да търси Лъки и да докаже невинността си — замислено рече Уили.

— И своето мъжество. — Кейт избърса една сълза.

Брайън не каза нищо, само се загледа втренчено пред себе си. Уили подхвана отново:

— По писмото има дори следи от сълзи.

— Червеникаво-сини като гроздов сок — кимна Кейт трогната, която не подозираше, че това са мастилени петна.

— Сигурно много сме го наранили — изрази накрая Лин чувството на вина у цялото семейство. Всички бяха разтревожени: представяха си АЛФ сам в необичайния за него, да, дори враждебен свят. Нима бяха обрекли АЛФ на смърт?

Обзет от същите мисли, Брайън каза угрижено:

— Той дори не знае, че се пресича на зелено, а не на червено или жълто.

Тези думи нанесоха последния удар: Танерови единодушно решиха да направят всичко, за да спасят АЛФ.

Всъщност по това време нямаше опасност АЛФ да бъде прегазен от някоя кола. Той се скиташе по най-глухите улички и задни дворове в града, като буташе под носа на бездомните котки снимката на Лъки.

Успехът бе нулев, защото роднините на Лъки се интересуваха само от съдържанието на боклукчийските кофи, а не от някакво извънземно същество, което си играеше на детектив.

Но за съжаление по тези места дебнеха опасности, които бяха също толкова непознати на АЛФ, колкото и светофарите: ловците на бездомни кучета.

Внезапно около врата на АЛФ изотзад бе хвърлена примка и малко по-късно, той се намери в клетката на приют за бездомни животни. Когато донякъде се съвзе, погледът му падна върху надписа „кастрирани“. Космите на АЛФ отново настръхнаха. Защото смътно си припомни значението на тази дума, чута в някакво телевизионно предаване. А онова, което му дойде наум, никак не го успокои.

Но преди да потъне в мрачни размисли, някакъв пазач бутна в празната клетка до АЛФ едно куче.

— О, боже мой, на всичкото отгоре и кон! — извика той. Но след това му хрумна по-добра идея и той заговори приятелски на „коня“: — Хей, тигър, изглеждаш ми здраво и мило момче. Какво мислиш, да офейкаме ли?

Кучето не реагира. Затова пък АЛФ чу, че измяука някаква котка, а пазачът каза:

— Спокойно, Лъки.

АЛФ се развълнува. Това означаваше, че „умъртвеният“ Лъки бе постигнат от същата съдба. Лъки, неговият приятел, любимецът му, беше жив! АЛФ трябваше да направи нещо, за да не се пръсне от щастие: той заудря по решетките на съседната клетка, откъдето кучето го гледаше лениво, и започна да крещи:

— Хайде приятели, на конете, на конете... хайде, младоци, пейте с мен... да тръгнем към бойното поле, към свободата!

Останалото се загуби в жално скимтене и мяукане, защото песента на АЛФ силно раздразни другите случайни квартиранти. Пазачът изрева:

— Тишина!

Явно разочарован от неуспеха си, АЛФ се обърна отново към своя съсед. Възбудено от шума, кучето нервно драскаше по решетката.

— Хей, тигър, тая планета е много странна. Тук не е за момчета като нас. Внимавай! Щом се мръкне, ще направим скок в свободата и ще вземем оная мила малка котка с нас. От теб се иска само да прехапеш оная грозна тел на вратата. Съгласен?

Кучето изръмжа, клекна отново и започна да наблюдава АЛФ недоверчиво. АЛФ го изгледа накриво. Не можеше да разбере тоя приятел. Нима имаше нещо против него? Нима външният му вид не е в ред? АЛФ се огледа. Е, не беше много добре сресан, козината му бе разрошена, но и „тигърът“ нямаше вид на току-що излязъл от фризьорски салон за кучета. Да не говорим за останалите гости в този четвъртокласен хотел. Те правеха твърде жалко впечатление. Обслужването тук също беше мизерно. АЛФ с отвращение погледна празната метална паничка в ъгъла на клетката. Според него онзи, който хапнеше оттам, го грозяха ужасни зарази. Не, това не беше подслон за истински мелмаковски американец, разговарял дори с президента на Съединените щати по проблемите на разоръжаването, а най-мизерен бордей.

— Пфу! — озъби се АЛФ отвратен.

— Тук мирише ужасно.

АЛФ бе на същото мнение и любопитно надникна през решетките, за да види коя е малката с деликатното носле. Зърна осемгодишно момиченце за ръка с баща си, който говореше с пазача. От откъслечните думи, които чу, АЛФ разбра, че момиченцето се казва Хайди и търси своята котка.

Сетне АЛФ чу, че пазачът каза:

— Тая тук се казва Лъки, може би дъщеря ви... Не, не зная каква порода е. Не съм наясно по този въпрос. Работя тук само половин ден. Всъщност съм артист.

— Татко ми е продуцент и казва, че всички артисти са идиоти — рече Хайди.

АЛФ регистрира, че малката притежава будна мисъл. Но Лъки в никакъв случай не биваше да попадне в ръцете ѝ. Когато пазачът извади Лъки от клетката и го сложи в ръцете на Хайди, АЛФ разбра, че е дошло време да действа. В един филм за бягство от пандиза беше видял как се прави порядъчна тупурдия, дори когато имаш на

разположение съвсем скромни средства. АЛФ грабна металната чинийка и заудря с нея по решетките. Вдигна се адски шум.

Кучетата и котките изпаднаха в паника, заскимтяха и зареваха до бога. Стана нещо страшно!

— Що за отвратително животно! — изписка Хайди и посочи разбеснелия се АЛФ.

Пазачът се запъти към клетката на АЛФ.

— Мисля, че е някакво куче.

АЛФ не повярва на ушите си, когато чу как момиченцето извика на пазача:

— Защо не го отровите, никой няма да го иска!

Ядосан, пазачът отвори клетката, за да вразуми АЛФ. Но последният не му даде никаква възможност.

Той се шумгна покрай краката му, грабна котката от ръцете на Хайди и се стрелна на свобода толкова бързо, колкото му позволяваха късите крака.

Стигна запъхтян до къщата на Танерови и се покатери вътре през един отворен прозорец, защото никой не отговори на позвъняването му.

— Всички са офейкали — констатира АЛФ, като се огледа. Той остави Лъки на масата във всекидневната и го огледа по-отблизо. Котаракът беше доста променен; беше измършавял и козината му бе доста ошугавяла, както съчувствено забеляза АЛФ. Лъки сигурно бе водил сурова борба за съществуване на улицата, преди да го заловят. Да, без съмнение — помисли си АЛФ, — Лъки е преминал през всички неволи на котешкия живот.

АЛФ геройски го бе спасил. Той се гордееше със себе си. Сега щеше да представи на другите живото доказателство за своята невинност, за да си вземат добра бележка. На колене и със сълзи на очи ще молят за прошка. После щяха отново да охранят Лъки. „В сегашното си състояние съвсем не възбужда апетит“ — помисли си АЛФ и без да се срамува, показа зъбите си.

Малко по-късно, изтощени от напразното търсене, Кейт, Лин и Брайън се върнаха вкъщи, където изправен и тържествуващ ги очакваше АЛФ.

На масата пред него стоеше обърната надолу картонена кутия.

АЛФ с достойство спря радостните приветствия на тримата, които възторжено искаха да го притиснат до сърцата си. Той беше напълно господар на положението. Беше дошъл неговият час и той смяташе да се възползва.

— Спрете. Преди да помолите за прошка, което би било най-малкото в случая, представям ви... — той повдигна кутията над спящия котарак — ... Лъки. Сега паднете на колене!

Естествено, никой не коленичи, вместо това във всеобщата бъркотия се обади Уили, влязъл току-що с друга котка на ръце.

— Ей, мисля, че се лъжеш, АЛФ. Лъки е у мен. Той е бил през цялото време в зимника на Ачмонек.

Брайън извика възторжено:

— Сега ще си имаме две котки!

— Не за дълго — измърмори АЛФ обидено, който се чувстваше измамен заради големия театър, който беше разиграл.

Той се наведе над фалшивия Лъки и започна да мърмори заклинателно в ухото му:

— Усецаш се много уморен, ти вече не си котарак, ти си...

— АЛФ! — извика Уили. — Не започвай пак!

Така АЛФ попадна в прегръдките на семейството и отново бе приет за негов член.

Той прояви снизхождение. Бе обграден от симпатии. А един мелмаковец умее да им се наслаждава.

Като доказателство за доверие тая вечер дори позволиха на АЛФ да нахрани Лъки, истинския Лъки; мелмаковецът обясни на домашния котарак какво е положението в момента:

— Лъки, ха-ха-ха. — От радост АЛФ се потупа по хълбоците. — Ти си ми в ръцете, съзнаваш ли какво значи това? В момента аз съм, така да се каже, неприкосновен. Мога по всяко време да отида до хладилника, да си взема две препечени филийки, малко майонеза, шунка и домати, да прибавя и теб и да си направя едно вкусно ядене. Никой не би се осмелил да посочи дори с пръст стария АЛФ. Не, по-скоро биха приписали вината на Уили. Ето какво бих могъл да сторя. Животът ти виси, тъй да се каже, на копринена нишка. Но аз няма да го направя. Защо ли? Защото тия тук ми имат доверие. Гррр. Но не се осланяй твърде много на това. Може през нощта да огладнея, ха-ха-ха. — АЛФ просто не можеше да се промени.

6.

Въпреки всичко през следващите дни той се държа твърде благоприлично. Само че заради досегашния опит не можеха да му имат пълно доверие.

Танерови дадоха котарака от приюта за животни на едно приятелско семейство. Две котки и едно извънземно, от което можеше да се очаква всичко, при това страдащо от вълчи глад, бяха прекалено много за едно домакинство.

Така дойде големият ден на Брайън — училищното тържество на първокласниците, за което Уили Танер вече дни наред разучаваше със сина си и неговия съученик Спенсър една песен. В това време Кейт шиеше маскарадни костюми за двамата. Трябваше да излязат на сцената като два стръка аспержи. Представлението беше под патронажа на списание за витамини. Но с острия си език Спенсър докарваше до отчаяние Танерови и особено Брайън. Момчето беше безсрамно почти колкото АЛФ и накрая така разстрои Брайън, че последният почти със сълзи на очи отказа да участва в представлението. Вина за това решение бе нахалната забележка на Спенсър, че Брайън е некадърник. Хлапакът оплю и костюмите на Кейт, като отрече всяка прилика с аспержи и заяви, че по-скоро приличат на тиквички. Песента на Уили в чест на аспержите нарече „глупост“. Така че цялото семейство охладня към Спенсър. Освен всичко друго Спенсър бе решил да изпълни пред публиката солов номер, състоящ се от няколко солени вица, накарали дори Уили да се изчерви.

И така, не беше никак чудно, че нито родителите му, нито Лин можаха да убедят Брайън да тръгне с тях към училището.

Тогавя АЛФ повика настрана младия си приятел. Той братски сложи дебелия си лапа върху рамото му.

— Значи проблемът ти е този Спенсър. Ей сега ще ти разкажа историята на момчето Гордън, израсло на Мелмак.

— Ти ли беше това момче? — попита Брайън хитро и за миг забрави грижите си.

АЛФ кимна и прегърна Брайън. Черните му очички отново блеснаха дяволито. Той просто умираше да се похвали, когато говореше за себе си.

— Позна, приятелю. И така, този Гордън, тоест аз бях мило момче, с приятна външност, интелигентно, духовито, първокласен спортист и...

— И ти си лош като Спенсър — прекъсна го потиснато Брайън. — И той се мисли за най-великия. Какво всъщност искаш да ми кажеш?

АЛФ изръмжа обидено:

— Как можеш да ме сравняваш с този глупав дангалак! И така, забрави Спенсър. Във всеки случай на Мелмак трябваше да играя Санчо Панса в „Човекът от Ла Манча“. Тъкмо щях да започна първата си песен, и се вцепених, ето така. — АЛФ протегна лапи и застана неподвижно.

Той изглеждаше толкова смешно, че Брайън се засмя. Това вдъхна отново живот у АЛФ, който продължи:

— Публиката стана нетърпелива. Хорицата насмалко щяха да започнат да хвърлят разни предмети по мен. В този миг дойде момчето, което играеше Дон Кихот, и ми пъкна в ръката този прекрасен талисман. Той ще помогне сега и на теб.

АЛФ протегна лапа, подаде един зъб и обясни на смаяния си приятел:

— Този кътник е на сто двайсет и четири години.

— Донесе ли ти щастие? — попита Брайън полунедоверчиво, полусмаяно. Известно му беше, че АЛФ обича да послъгва.

Мелмаковецът се ухили.

— И още как. Накрая трябваше да изпълня нещо на бис. Публиката побесня от възторг. Изнесоха ме от залата на ръце. А сега отиваш на сцената и я завладяваш. Светът ще лежи в краката ти, ще станеш истински шлагер, дори и след двайсет години ще говорят за теб, ще се леят сълзи на умиление... — АЛФ се увлече.

Брайън не бе напълно уверен. Въпреки това пъкна зъба в джоба на панталона си и рече:

— Е, от мен да мине. Мога да опитам.

За съжаление Брайън не забеляза, че в джоба му има дупка. Така че АЛФ намери своя талисман на пода, когато Брайън и другите вече отдавна бяха на път към училище. АЛФ поклати глава и каза мъдро:

— Сега я втасахме! Ще има провал...

Съдбата следваше своя ход. Малко по-късно, зад кулисите, Брайън забеляза, че зъбът е изчезнал. Това беше лошо предзнаменование. Той се разколеба и единственото му желание бе да се върне вкъщи.

В същото време АЛФ побърка някои хора по телефона, като ги увещаваше да занесат зъба в училище. Накрая се опита да придума дори някаква самолетна компания при полет за Хавай самолетът им да направи междинно кацане на училищния двор. Когато и това не успя, той забеляза на нощната масичка на Кейт един от маскарадните костюми.

„Може би това е една възможност“ — помисли си той.

Преоблечен в този костюм, можеше да се опита сам да занесе зъба на Брайън. Но за ниския тлъст АЛФ се оказа трудно да се напъха в маскарадния костюм. Имаше опасност той да се пукне по всички шевове. За муцунестия АЛФ не бе просто и да натика главата си там, където Кейт бе оставила отвори за очите. АЛФ ругаеше и водеше отчаяна борба с коварната дреха. Докато успее да се напъха в костюма, Танерови се върнаха.

АЛФ учудено установи, че всички бяха в най-добро настроение. На това не можеше да се разчита без неговия зъб.

— АЛФ, успех, изпях песента — прегърна го Брайън радостно.

АЛФ се потеше в костюма, от който искаше да излезе. Другите се смееха на кълченето му. Най-сетне той отхвърли „опаковката“ и се появи в цялата си хубост, макар и доста изтощен.

— Чудна работа, как успя без моя зъб? — обърна се той запъхтян към Брайън.

Брайън се потупа по гърдите и обяви гордо:

— Защото куражът идва оттук, а не от някакъв си стар зъб. Каза ми го татко, когато трябваше да взема окончателното решение.

— Чудна работа — повтори АЛФ, който не можеше да си обясни внезапния прелом.

Брайън се засмя.

— Освен това Спенсър напълно се провали с неговите глупави вицове. Това също много ми помогна.

През цялото време Кейт си бе задавала друг въпрос и сега замислено попита АЛФ:

— Каж ми, защо всъщност навлече костюма?

АЛФ се извърна. Цялата история бе мъчителна за него.

— О, чичо ми почина внезапно. В такива случаи ние на Мелмак винаги се костюмираме като зеленчуци.

Кейт го заплаши с пръст и се подсмихна:

— Не вярвам нито дума, хитрецо! Убедена съм, че си искал да се измъкнеш незабелязано и сам да занесеш зъба на Брайън.

АЛФ разбра, че е изобличен. Но нямаше да бъде АЛФ, ако не му бе хрумнала една малка шега. Той се ухили.

— Във всеки случай нямах намерение да вървя пеша, а да се пъхна в някоя малка кола и да потегля с нея.

Кейт се засмя и се приближи до него.

— О, АЛФ, пак послъгваш. Та ти не можеш да караш кола. Но според мен е много мило от твоя страна, че си бил загрижен за номера на Брайън. Дай да те прегърна.

АЛФ се отдръпна с престолен ужас.

— Моля те, недей така изведнъж. Да започнем приятелството си с едно ръкостискане.

— Както искаш, АЛФ. — Кейт стисна лапата му. — Но по очите ти познавам, че всъщност си трогнат.

— Аз само се шегувам — промърмори АЛФ и сведе поглед, защото Кейт беше съвсем права.

7.

— В бъдеще ще трябва по-строго да проверяваме сметките. Така повече не може да продължава.

Лицето на Уили беше угрижено тая вечер. В последно време бюджетът на Танерови твърде много се е увеличил. Затова Уили беше свикал семеен съвет.

АЛФ забеляза, че става нещо, на което не е поканен, и нахално се присъедини.

— Дори само разходите ни за ток са огромни — каза Уили. — Не мога да си обясня защо.

АЛФ не искаше да го заподозрат, че има нещо общо с това, и рече:

— Всяка сутрин, като ставам, изключвам сушилния автомат.

— Е, тогава ние просто... — продължаваше Уили, но изведнъж се спря, защото помисли, че не е чул добре. — Сушилният автомат ли? Какво говориш? Защо пускаш сушилния автомат, и то нощем?

Според АЛФ въпросът бе прост и изискваше прост отговор.

— Нуждая се от малко компания нощем, за да заспя.

— Чети някоя книга — препоръча му Уили обезпокоен. — В бъдеще сушилният автомат ще стои изключен. А сега сметката ни за телефона. Кой, по дяволите, е телефонираше в Мюнхен?

— Трябва да е грешка — обади се Кейт.

— Никаква грешка — обясни АЛФ и налага един сандвич. — Това беше скъпият АЛФ.

Сега бе ред на Кейт да се учуди.

— И защо го направи?

— Заради развалената прахосмукачка. От ремонтната работилница казаха, че не могат да извадят пилешката салата от смукача и че машината трябва да се изпрати на производителите в Германия.

— Но не беше необходимо да телефонираш там! — Уили не успяваше да проумее.

— Обичам да стигам до същината на нещата — възрази АЛФ. — Нямаме ли нищо друго за ядене, освен тези шоколадови бисквити? — Той реши, че е необходимо да засегне една важна тема, а за него нямаше нищо по-важно от яденето.

Уили веднага се хвана и изруга:

— Това е следващата точка. Ти изплюскваш всичките ни продукти, освен онези, които разхвърляш по пода. Знаеш ли всъщност колко струва храната?

АЛФ го изгледа от долу на горе. Финият му слух ясно долови упрека.

— Ей, нима искаш да кажеш, че съм паразит?

— Никой не го твърди — рече Уили.

— Или авантаджия? — АЛФ искаше точен отговор.

Уили услужливо го информира:

— Вече сме по-близо до отговора.

— Какво би казал за търтей? — предложи Брайън.

Кейт веднага кипна:

— Откъде си чул този израз?

Брайън се обиди от тая несправедливост на майка си:

— Ти самата през последната седмица наричаше АЛФ така.

Не биваше да го казва. АЛФ наведе глава и погледна Кейт. Но гласът му беше захаросано сладък, когато заяви:

— О, почакай, Кейти. Значи така говорят зад гърба ми в този дом. Фини обноси, няма що.

Естествено, не спомена и дума за това, че той самият бе скаран с добрите маниери. Бе прекалено голям аристократ, за да обръща внимание на такива подробности.

Кейт въздъхна.

— Е добре, нека приемем понятието „паразит“.

Това бе сигнал за АЛФ да се отдръпне обидено и възмутено в коша за пране.

Следващата сутрин той тържествено обяви пред цялото семейство:

— Вчерашните събития ме принуждават да си потърся някаква работа.

За Кейт това намерение прозвуча извънредно опасно. Този стремеж към активност трябваше да бъде обуздан.

— Това е последното, което ние... — бързо каза тя и веднага се поправи: — ... от което ти имаш нужда. Но какво ще кажеш, ако се заловиш с малко домакинска работа? О не, и това не си струва — реши тя.

Трудно бе да се намери полезна работа за АЛФ. С други думи казано, това бе всъщност невъзможно. Най-добре щеше да бъде, ако можеше да го приспят за по-продължително време.

Но, естествено, оказа се съвсем безнадеждно да разубедят АЛФ от взетото веднъж решение.

На следващия ден той тайно попрехвърли някои вестникарски обяви под рубриката „Предлагат работа“ и се натъкна на една многообещаваща обява: „Търсите ли начин да спечелите бързо пари?“ АЛФ цъкна с език.

Сетне набра телефонния номер.

Впоследствие в дома на Танерови започнаха да пристигат тайнствени пакети, всичките на името на някой си АЛФ.

Уили и Кейт угрижено и недоверчиво следяха пратките. Но не можаха да научат от АЛФ какво е забъркал пак... Той се затваряше със своите доставки в банята и по цели часове с него не можеше да се размени и дума. А щом останеше сам въкъщи, АЛФ започваше да води много и дълги разговори по телефона. Нещо ставаше.

Лин първа научи с какви важни неща се занимава АЛФ. Когато той я заведе в банята, тя онемя. Помещението бе заприличало на козметичен салон. Лин седна смаяна. Застанал гордо сред невероятно количество шишенца, флакони и кутийки, АЛФ тържествено ѝ обясни:

— Тук виждаш тайнствения и прекрасен свят на козметиката „Тери Фейт“, която също толкова прекрасният АЛФ възнамерява да разпространява сред американския народ. АЛФ, най-големият търговски гений, който страната е виждала някога. — Той въодушевено се потупа по бедрата.

Едва сега Лин се окопоти и простена:

— Един от двама ни е побъркан. Или аз сънувам. Боже мой, какво смяташ да правиш с всичко това?

— Ха, ще продам всички тия джунджурии по телефона — обясни ѝ АЛФ, изпаднал в екстаз. — Бившият паразит си намери работа. Сега съм съветничка, тоест съветник на „Тери Фейт“.

Лин се хвана за главата.

— Но ти нищо не разбираш от козметика, АЛФ... Какво ме гледаш така? — АЛФ наистина я гледаше с онази смесица от нежен интерес и лукавство, която обикновено проявяваше към Лъки, когато беше много гладен. Лин се смути. Едва сега разбра. — О, господи, нима възнамеряваш да...

Да, АЛФ имаше намерение. Той потопи едната си лапа в шишенце с крем, на което пишеше, че съдържанието трябва да се разпредели обилно по лицето и шията, а с другата бръкна в руж за бузи, който съгласно текста на капачето придаваше чудесен тен... Всичко това АЛФ размаза по лицето на достойната за съжаление Лин.

Много обилно. Както пишеше на опаковките. Докато работеше, той възторжено хвалеше работата си с оценки като „прекрасно“, „отлично“, „супер“ и даваше на Лин такива забележителни указания, като: „сега всмукни бузи“, „изпъни шия“, „вдишай дълбоко“, „затвори очи“...

Лин заприлича на бояджия, падал в няколко кофи с различни бои. Но според разбирането на АЛФ за козметика творението му беше гениално.

Само че Лин ужасно се изплаши, когато се видя в огледалото, и буквално излетя към банята да си измие лицето. За съжаление, отивайки натам, тя срещна Брайън.

— Боже, вампирите идат! — извика той.

Още лежеше премалаял от смях на дивана, когато Лин излезе от банята с гордо вдигната глава и презрителен поглед. Сега поне имаше по-човешки вид.

Брайън се надигна и пошепна:

— Скрий се, сестричке! Ужасни същества нападнаха дома ни. Едно от тях се шмугна преди малко край мен. Беше на ръст горе-долу като теб.

Лин се засмя и потупа Брайън по бузата.

— Случи се нещо страхотно, братче. АЛФ навлезе в козметичния бранш, а аз бях неговото опитно зайче. Ти видя резултата.

Брайън остана с отворена уста.

Само Уили и Кейт все още не подозираха какво ги чака. Но на следващата вечер положението се промени съвсем ненадейно. Започна се с това, че телефонът иззвъня и някаква дама на име Джинджър поиска да говори с АЛФ. Тъй като доставката на пакетите вече беше

събудила недоверието на Уили, той наостри уши и чу как АЛФ чурулика в слушалката, сякаш говори със стара позната.

— Ало, Джинджър, боже мой... Как е хернията на Оскар?... А, добре, това са приятни новини... Аха, обаждаш се във връзка с торбичките с благоуханни билки... Да, те ще бъдат голям хит. Спокойно можеш да ми изпратиш известно количество... Да, бай-бай, Джинджър.

— Торбички с благоуханни билки? — попита току-що влязлата Кейт и присви очи. — Какво означава това? И коя е Джинджър?

— Да! — кимна Уили и сграбчи АЛФ за козината на гърба. — Да, и аз се питам. АЛФ, всеобщ наш любимец, моля те, отдели няколко минути от скъпоценното си време и ни обясни.

АЛФ замърмори. Горната му устна се повдигна и оголи зъбите, защото Уили все още го държеше за козината.

— Е, добре, престани да ми скубеш козината. И без това днес щях да ви разкажа. — Той направи многозначителна пауза. — Намерих си работа.

— О! — рече Кейт недоверчиво и ужасено, а Уили почувствува, че всичките му сили се изчерпват. Той пусна АЛФ и възкликна:

— Ах!

АЛФ закима усърдно.

— Да. Включих се в търговията с козметични средства. Впрочем би трябвало да се грижиш повече за тена си, Кейт.

— Що за работа е това, АЛФ? — попита Уили подозрително, тъй като след забележката за тена й Кейт бе онемяла.

АЛФ ги изгледа важно.

— Искам да кажа, че започнах блестяща кариера като специалист по козметика и ще нося въщи два пъти повече от този държавен служител. — Той посочи с досада към Уили, който при тези думи веднага кипна.

— На държавния служител не му е необходимо ти да продаваш козметика. Той внася достатъчно въщи. Така че, благодаря.

— Все пак аз съм избран за продавач на месеца — някак между другото подчерта АЛФ и се зае да оглежда ноктите си.

На Уили му се зави свят. Предчувстваше, че се задава нова катастрофа, чиито размери далеч ще надхвърлят всичко досегашно.

— Моля — простена той, — моля те, кажи ми колко души досега са те виждали във връзка с твоите търговски сделки. Навярно все още можем да се спасим от електрическия стол, макар и да нямам голяма надежда.

— Без паника, старче, спокойно. — АЛФ потупа Уили успокоително по гърба. — Аз се оправям с цялата работа по телефона. Освен това досега още нищо не съм продал.

— Тогава как си станал продавач на месеца? — задъха се Кейт.

АЛФ поклати замислено глава, учуден от такова невежество, и търпеливо обясни:

— Виж, Кейти, не се касае до това колко продавам, а до това колко купувам от Джинджър, за да го продам отново. Купил съм известно количество. Впрочем благоуханните торбички трябваше вече да са тук. Едва тогава ще имам комплект.

— Моля те, АЛФ, кажи, че не съм те разбрал правилно. Ти си купувал вероятно по номера на моята сметка, но нищо не си продал — простена Уили.

— Мога да те успокоя, Уили. Не си глупав. Съвсем точно си разбрал — похвали го АЛФ.

— Колко? — задъха се Уили. — Колко?

— О, трудно е да се каже така на око. — АЛФ се замисли. — Приблизително 18 кутии руж, 16 опаковки червило за устни, 32...

— Колко пари, АЛФ... — прекъсна го Уили в състояние, близо до припадък.

— А, веднага мога да ти кажа. Като добър търговец имам разходите в главата си. — АЛФ се усмихна лъчезарно на Уили. — Досега точно четири хиляди и четирийсет долара.

Уили изхърка, Кейт рухна. АЛФ продължаваше да сияе, макар реакцията на двамата да му се стори смешна. Като че ли внезапно се бяха разболели.

— Да, аз ще внасям своя дял в домашния бюджет — продължи той, опасявайки се, че двамата не го бяха разбрали.

— Боже мой! — Уили с мъка се съвзе. — Ти ще внесеш своя дял в нашето съсипване. Но сега вече край на всичко! Никакъв телефон, никаква телевизия, нищо! Докато не се справим с тази козметична катастрофа.

Малко след това пристигна пратката от благоуханни торбички, които Уили прие с последни сили.

Той ги хвърли в краката на АЛФ, който замърмори обидено:

— Опитвах се да помогна, а ето че всичко се обърна срещу мен!

— Имам чувството, че ще се пръсна — изруга Уили. — Това същество е наистина най-голямото чудовище, което някога съм срещал.

Кейт дръпна възбудения си съпруг за ръката. Неизвестно защо този път ѝ бе станало жал за АЛФ.

— Виж, Уили, АЛФ ни е мислил доброто. Всъщност и ние имаме вина, защото го нарекохме паразит. Вероятно ще можем да продадем нещо от козметиката, която АЛФ домъкна.

АЛФ веднага наостри слух. Дали бурята ще го отмине? Непременно трябваше да каже на Кейт нещо мило.

— Мммм — обади се той. — Онова, което казах преди малко за твоя тен, Кейт. Имах предвид, че от козметична гледна точка трябва да положиш известни грижи, но ти не си стара.

Кейт се извърна. Ала не за да връхлети върху АЛФ, а да попита ужасена Уили:

— Нима наистина изглеждам толкова зле, Уили?

Уили поклати глава. Имаше чувството, че е попаднал в лудница.

— Защо изобщо го слушаш? — задъхано рече той.

— Но той е експерт по красотата — възрази Кейт.

АЛФ се покашля. Защо винаги го разбираха погрешно? Трябваше да им обясни.

— Исках да кажа, че дори жена с такава сияйна хубост трябва да внимава непреходният ѝ чар да цъфти и благоухае по всяко време.

— Оо! — разтопи се Кейт, а Уили се хвана за главата и простена:

— Боже милостиви!

АЛФ съсредоточи вниманието си само върху Кейт. Нали още беше в козметичния бранш.

— Като първо бих ти препоръчал нашата паста за брадичката. Тя е задължителна за всяка жена със стил.

— Наистина ли? — Кейт се замисли. — Колко струва?

— Петдесет долара, или по-скоро дваисет. — АЛФ не беше съвсем сигурен. — Но дай пет и е твоя.

— Нашият търговски гений! — иронично рече Уили.

В този момент на вратата се позвъни и това веднага го върна обратно в суровата действителност, тоест към накърнените му благодарение на АЛФ финанси. Уили изръмжа като разярен боксьор:

— АЛФ, ако това е нова доставка на козметика, първо ще извия врата на куриера, после и твоя. — Той предпазливо надникна през шпионката на вратата и веднага се дръпна назад смутено: — Боже мой, Кейт, навън стои цяла орда от жени с настървен вид. Какво, по дяволите, искат от нас?

— Ах, съвсем бях забравил — каза АЛФ. — Дамите идват на „Тери Фейт“ парти, което организирам тук от твое име, Уили. Най-добре е Кейт и аз да изчезнем в кухнята и да се погрижим за кулинарните наслади. В края на краищата ситите купуват повече от гладните. Асортиментът от стоки е в моята стая. За препоръчване е да се изложи тук, на масата, Уили, така че да е приятно за окото. Това се изучава в основния курс за добрия продавач.

— Ще сложа край на тези безобразия — изръмжа Уили.

АЛФ се оттегли в кухнята, а Уили отвори вратата.

Кейт вече бе донесла кутиите с козметичните средства в хола. Може би все пак щяха да спасят нещо, макар че тя самата не вярваше много.

Уили тъкмо казваше:

— Изслушайте ме, ако обичате, уважаеми дами. Що се отнася до тези продукти... — Не можа да продължи, защото поканените на партито „Тери Фейт“ дами се втурнаха покрай него и с възторжени крясъци се нахвърлиха върху стоката. Но нито Кейт, нито Уили имаха време да си потъркат от почуда очите. Защото Кейт бе бомбардирана от поръчки за кафе и щрудел, обещани от АЛФ на клиентките.

Мозъкът на Уили бръмчеше от изстреляните сякаш от картечница въпроси:

— Пристигнаха ли капките за очи?

— Уили, любов моя, отиват ли тези сенки на очите ми?

— Уили, сърце мое, не мога да намеря крема „Авокадо“. О, ето го. Бихте ли ми го нанесли?

В това време Кейт отчаяно се въртеше в кухнята, където АЛФ правеше сандвичи. Той бе изцяло господар на положението, макар че нямаше нито щрудел, нито машина за еспreso: Танерови просто не бяха съоръжени за „Тери-Фейтови“ партита.

АЛФ изсумтя възмутен и се обърна с укор към бедната Кейт:

— Нямате машина за еспресо? Свидетелство за бедност, Кейти. Е, добре, ще направя малко кафе. Ще започнем с него. Кажи им, че закуските идват веднага.

На Кейт не ѝ беше съвсем ясно какво точно става в хола, но тя беше близо до нервен срыв: най-голямото ѝ желание в момента бе да извие врата на мелмаковеца на 180 градуса.

В хола Уили беше крайно зает, защото междувреме бяха пристигнали още дами. Кейт го улови на местопрестъплението, точно като масажираше шията на пицна блондинка, докато тя самата опустошаваше солетите — част от неприкосновените запаси на Танерови.

— Какво става тук, Уили? — опита се Кейт да надвика шума. — Какво правиш на врата на тази жена?

Уили рязко спря дейността си, в която се бе вгълбил, и смутено се заоправдава:

— Това е най-новият крем за лице и шия, Кейт. Трябва да се втрие добре.

Кейт го удостои с унищожителен поглед, но бе заговорена от някаква дама на име Мирна, която искаше да знае дали ще приемат чекове без карта. Преди Кейт да отговори, от кухнята се обади дрезгав глас:

— Нека ти покаже личната си карта, Кейти.

Изтощената Кейт нерешително повтори нареждането на АЛФ, след което Мирна извади личната си карта и подаде чека.

— Така, а сега имам право на куфара.

— Какъв куфар? — простена Кейт. Чувствуваше, че събитията превишават силите ѝ.

Мирна се учуди:

— АЛФ ми каза, че от триста долара нагоре може да се избира между лъскава и матова изкуствена кожа.

— Всичко е в моята стая — обади се веднага гласът от кухнята. В това време Уили подплашено и безделно тичаше насам-натам, за да размени една стодоларова банкнота, дадена от дама на име Мери Джо. Той просто не знаеше как и къде. Най-сетне самата Мери Джо го отърва, като взе допълнително крем „Авокадо“ и крема за лице и шия, с който Уили ѝ бе масажирал врата.

Кейт дръпна Уили настрана и пошепна:

— Не разбирам какво става тук, Уили. Смяташ ли, че постъпваме правилно?

Уили повдигна рамене и отвърна, също шепнейки:

— Какво да правим? До гуша сме затънали в тази история. Но по всичко изглежда, че ще продадем нещата.

В кухнята АЛФ каза загрижено на Кейт:

— Дано Уили не започне пак да показва своите фокуси с карти. Това би могло да провали цялото парти. Впрочем как върви то?

Кейт изглежда накриво дребосъка и коварно отвърна:

— Ако имаш късмет, мили мой, ще спасиш още веднъж врата си. Но действително трябва да извадиш голям късмет.

АЛФ поклати леко глава, както правеше винаги когато бе малко обезпокоен. Кейт беше специалист по заплахите за физическа разправа.

В същия миг вместо очакваната от Уили нова клиентка на вратата застана куриер с огромно количество кутии и весело му докладва:

— Остатъкът от поръчката ви, господин Танер. Трябваше да наема по-голяма кола.

На Уили му идеше да се хвърли между кутиите и да заплаче горчиво, а сетне да удави АЛФ.

Но заради бурното „Тери Фейт“ парти нямаше никакво време. Лин и Брайън също се заеха с дамите и така пооблекчиха изтощените си родители. Но когато партито най-после свърши, цялото семейство Танер се чувствуваше съсипано, само АЛФ сортираше приходите и поръчките с важна физиономия. В края на краищата шеф на предприятието беше той. Другите седяха апатично край него.

Най-после АЛФ свърши и се покашля.

— Какво ще кажете, да ударим барабана? — изглежда той подред одремалите се Танерови.

— Подай ми я — каза Уили отпаднало и взе от АЛФ бележката с резултатите.

АЛФ промърмори нещо като „За стила на това семейство остава още много да се желае“.

Уили разгледа сметката и малко живна. Той се поизправи и оповести:

— Не е за вярване, имаме дори малка печалба.

Брайън, плесна с ръце.

— Ще можем да купим нова маса за тенис.

Уили незабавно уталожил възторга му и сложи сурдинка на АЛФ, който бе изпъчил косматите си гърди.

— Не, с парите ще покрием точно разноските по глупавите обаждания на АЛФ в Мюнхен.

АЛФ въздъхна отново. Действително беше много разочарован от стила на това семейство. Нито следа от истински предприемачески дух. АЛФ реши да даде нов тласък и каза:

— Ако устроим още едно „Тери Фейт“ парти, ще можем...

Уили веднага го прекъсна:

— Не, не, не, никакви партита повече, никакъв козметичен цирк!

АЛФ изсумтя. Нямаше да му развалят триумфа толкова лесно. Той се изправи с всичките си деветдесет сантиметра и с вирната муцуна оповести:

— Е, добре. Въпреки това съм ви благодарен, че ми дадохте този шанс.

Разбира се, това бе глупаво, защото никой не беше предизвестен за неговите сделки, а и Уили никога не би ги допуснал. АЛФ продължи тържествено:

— По този начин вие не само спечелихте комплект куфари от чудесна изкуствена кожа, но и ще вземете тези куфари и ще заминете за прекрасния Дайтън, където ще прекарате три дни и две нощи в прелестния местен хотел на „Тери“. Ще вечеряте и ще танцувате на засенчения с тента дансинг. Освен това ще посетите музея на „Тери Фейт“, където лично можете да разгледате Тери в, ммм, прозрачния въртящ се кристален ковчег.

АЛФ взе фотоапарата на Уили, обхвана с поглед безмълвните Танерови, натисна спуська и каза триумфално:

— Този миг е запечатан. Поради тържествеността на момента фотографирането със светкавица не е разрешено.

8.

Макар че благодарение на козметичното приключение семейството си позволи един действително приятен уикенд в красива местност, Уили реши да забрани на АЛФ, заплашвайки го със страшни мъчения, да купува за негова сметка. Така АЛФ се намери в голямо затруднение във връзка с рождения ден на Уили. Той искаше да подари нещо на главата на семейството, но какво?

Накрая слезе в мазето и завря муцуната си в разни вехтории, откъдето измъкна няколко пожълтели снимки и прашно ресторантско меню, за да ги подари на Уили. По този начин предизвика нова драма.

Снимките бяха от колежа, в който Уили и Кейт се бяха запознали, и отначало Уили реши, че е много мило от страна на АЛФ, и радостно му благодари. АЛФ пък повече се радваше на вкусната торта и нетърпеливо отклони благодарностите.

Така безобидно започна всичко. След като се нахраниха, Лин беше тази, която първа предизвика „разплитането на чорапа“. Разглеждайки старите снимки, без да подозира нищо, тя попита майка си:

— Мамче, кой е този страшен младеж, който те е обгърнал с ръка?

— Това с лудата глава Хонерхайм — позна го Кейт и леко се изчерви.

Уили се приближи до нея и обясни бегло на останалите:

— Преди да се омъжи за мен, Кейт познаваше куп страшни момчета.

— О! — извика Лин, открила още един. — А кой е младежът, който толкова прилича на Харисън Форд?

— Нолан Уестууд — отвърна Кейт. Започна да й става неприятно.

АЛФ, който надничаше над рамото на Лин, насочи вниманието си към момък във футболен екип и запита по своя неуприяден начин:

— Ами този тип в глупавите партакеси и чорапогащи?

— Този го познавам — възбудено каза Брайън. — Той стана много известен. Това е Джо Намът. О, мамо, ти си ходила с Джо Намът? — Кейт се издигна много в очите му.

Уили се смути. За да се измъкнат от нещастната тема, той насочи вниманието към листа с ресторантското меню.

— Вижте, то е от малкия ресторант, където за пръв път отидохме заедно с Кейт.

— Нека да си поръчаме нещо — настоя АЛФ и жадно проследи рубриката „Ястия от месо“.

Погледът на Кейт падна върху обратната страна на менюто, където разпозна своя и на Уили почерк. И внезапно си спомни.

— Гледай, Уили. Върху обратната страна на менюто записахме с теб списък на целите, които искахме да постигнем в живота си. Помниш ли?

— Ъхъ. — В главата на Уили се мярна смъртно предчувствие, че находките на АЛФ от мазето заплашват да вземат неприятен ход. Лин и Брайън любопитно се наведоха над менюто. Беше им много интересно да научат какво са възнамерявали да постигнат в по-късния си живот техните родители.

— „На ски в Скуо Вали“ — прочете Лин сред желанията на Кейт и по-нататък: — „Да отпечатам някое стихотворение в голямо литературно списание, да присъствам на корида в Памплона...“

— Е, тя постигна всичко това — рече Уили.

АЛФ пъкна муцуна сред целите на Уили и откри, че желание номер едно е било да направи добър капан за мишки.

— Не е много възвишено — забеляза АЛФ пренебрежително. — Сигурно е било детинска игра.

— Ъхъ — каза Уили за трети път. — Не съвсем. Още работя над него.

— „Второ, да завърша скока с парашут“ — прочете АЛФ и поклати глава смаяно. — „Да завърша скока“? Значи все пак малко си скочил? Как става така да прекъснеш по средата?

АЛФ гледаше Уили с голямо любопитство. Искаше му се да разбере. Уили се почувства неудобно. Но знаеше, че този звяр няма да го остави на мира. Той се покашля.

— Е, АЛФ, ето как: готвиш се за скока. После премисляш, връщаш се и сядаш.

— Значи клинчиш — отсече АЛФ сухо. Той се втрени безмилостно в Уили, докато по челото му избиха капки пот.

— Не, човече, просто решавах да не скочиш — заекна Уили. Яката започна да го стяга.

— Просто се вразумявах — помогна му Кейт.

— Започвах да размишлявах — с благодарност се улови за думите ѝ Уили.

— Просто решавах да не бъдеш толкова глупав — реши да сложи край на темата Кейт.

— Следователно изклинчвах. — АЛФ безпощадно искаше да продължи темата.

Кейт бързо му сложи в чинията огромно парче от сладкиша и така успя да му запуши устата.

Късно през нощта АЛФ бе привлечен отново от хладилника, за да си вземе нещо, което той наричаше малка закуска. За негова изненада в хола още светеше и когато любопитно надникна, видя там Уили, който бърникаше с отвертка някакъв неизвестен апарат.

— Хей, старче, какво правиш? — присъедини се АЛФ, без да се стеснява.

— Хей — рече Уили накратко. Не изглеждаше много зарадван. Но АЛФ никога не усещаше, че присъствието му е нежелано, така че пак се натресе. — Какво майсториш?

— Капана за мишки — обясни му кратко Уили. Тоя мелмаковец беше цяла напаст! — Защо не спиш?

— По това време винаги ставам, изяждам няколко картофа и чакам вестника — обясни АЛФ откровено. Той се наведе над капана за мишки и изрази известни съмнения: — Така никога няма да успееш. Искаш ли един студен картоф?

— Не... не — отказа Уили. Вече нямаше да може да се съсредоточи.

— По-добре веднага да ти кажа — продължи дружелюбно АЛФ. — Изядох остатъка от тортата за рождения ти ден.

— Много добре — въздъхна Уили, който си имаше други грижи.

— Заедно със свещите — издаде цялата истина АЛФ. — Защо всъщност се трепеш над това нещо?

Уили разбра, че е безсмислено. Нямахте спасение от този досадник, докато не отговори на всичките му въпроси, така че преглътна горчивия хап и обясни:

— Защото обичам да завършвам започнатото.

Това не беше вярно. АЛФ му го върна веднага с остър тон:

— Тогава трябва да завършиш и парашутния скок. Макар че всъщност няма нищо за довършване. Печелиш добри пари, имаш две прекрасни деца, мила жена и едно извънземно. Животът ти е невероятно разумен и благонадежден.

— Добре де, добре — измъкна се Уили от капана.

Проклетият скок с парашут! С каквото и да се захванеше, АЛФ умееше да поставя натясно всеки член от семейството, пък дори и чрез няколко стари снимки и менюта, измъкнати от мазето.

АЛФ не даваше и пет пари за това. Той чу, че нещо прошумоля откъм вратата.

— Вестникът ми пристигна. И тъй, Уили, остани си с добро. Чао.

По този начин Уили се отърва от АЛФ, но забитото жило заседна дълбоко у него. През това ранно утро той се почувствува истинско нищожество. Не бе в състояние да завърши дори един капан за мишки, да не говорим за скок от хиляда метра височина! Запита се защо Кейт се бе омъжила за него, след като имаше и други, по-привлекателни кандидати. „Трябва да поспя няколко часа — промърмори Уили, — после всичко ще изглежда другояче. Няма да се оставя АЛФ да ме побърка я!“

Малко след това Уили Танер неспокойно се обръщаше от една на друга страна на леглото си. Виждаше пред себе си ректора на своя университет, който го гледаше полусъчувствено, полупрезрително. „Отдръпнете се, Танер. Вие не сте сред отличниците“ — каза той.

После извика Нолан Уестууд, прочутия велосипедист, който междуременно бе станал крал на Нова Гвинея, за да му връчи дипломата. Нолан му благодари с няколко златни монети, върху които бе гравирани образът му.

„Поздравявам те, Нолан. — Уили плахо му подаде ръка. — Ти стана знаменитост.“

„Благодаря ти, малкия — заяви Нолан небрежно. Току-що нарекоха на мое име една птица. А какво правиш ти? Честно казано, нищо не съм чул за тебе.“

„За осем години Кейт и аз изплатихме ипотеката на нашата къща“ — чу се да казва Уили.

Тогава деканът извика лудата глава Хонерхайм, международен финансист и собственик на яхта, автомобилен състезател и многократен победител в Индианаполис, а след него футболната звезда Джо Намът. Накрая дойде кулминационната точка на празненството, мъжът на столетието, чиито невероятни постижения посрамваха всички останали, личност, която бе научила човечеството да гледа с други очи на света: Гордън АЛФ Шамуей!

Застанал последен в дългата редица, Уили бе щастлив, че можа да му стисне ръката.

„Хей, Уили — каза мъжът на столетието. — Не гледай така плахо. Следващото столетие може да бъдеш на моето място.“

„Не вярвам — заекна неудачникът Уили. — Аз съм едно нищо.“

Личността, научила света да гледа с други очи на себе си, покровителствено го потупа по гърба.

„Не гледай така негативно на всичко, Уили. Нужно е само да вземеш този парашут и да скочиш.“

„Скачай, скачай, скачай...“ — извика Уили и се събуди.

Следващата сутрин светът, или поне малкият свят в дома на Танерови, се запозна с един друг Уили, динамичен, железен човек, твърдо решил да осъществи най-послед своя скок. На първо време започна да се упражнява от леглото си в спалнята, компетентно ръководен от АЛФ и Брайън.

— Скок... Кълбо...

Уили изпълняваше указанията, скачаше от леглото, премяташе се.

— Мисля, че кълбото идва веднага след скока — усъмни се в правилното ръководство Брайън.

— Как така, нима имаше пауза помежду им? — задъхано рече Уили, останал почти без сили.

— Колкото да хапнем по една пица — каза АЛФ. — Впрочем тази идея никак не е лоша.

— Първо ще продължим да тренираме. — Железният Уили не се остави да го обезсърчат така бързо. — Скок... Кълбо... Е, как беше

този път?

— Не много зле — потвърди АЛФ. — При истински скок така би си изплюл далака.

Най-после големият ден дойде. Нищо не можа да задържи Уили Танер. Сега той седеше в пълна екипировка между други смелчаци в един самолет на три хиляди метра височина, а инструкторът обяви:

— Доближаваме зоната за скачане, момчета.

Всички около Уили изпаднаха във възторг. Но не и Уили. Не се чувствуваше съвсем във форма.

— Добре ли сте напомпани? — попита инструкторът.

— Отлично! — извикаха мъжете в хор.

— Напомпани сме като самолетни гуми! — присъедини се малко по-късно Уили.

— Драго ми е да го чуя, Танер — похвали го инструкторът и му подаде някакъв лист. — Трябва да подпишете застраховката за живот. Струва два долара. Плаща се предварително.

— Охо, хубав виц! — каза Уили. Наистина не му беше много добре. Всъщност беше му направо лошо. Би предпочел да си е сега при Кейт, Лин и Брайън, които на три хиляди метра под него очакваха своя герой.

Достигнаха зоната за скачане, люкът бе отворен и мъжете заеха изходно положение. Уили не се натискаше твърде. Инструкторът подаваше командата. Редицата пред Уили застрашително се скъсяваше.

— Танер! — извика инструкторът.

— Да, тук! — обади се Уили храбро. Междувременно той пак бе седнал. „О, вижте! Тъкмо реших да не го правя. Само това исках да ви кажа. Мисля си защо трябва да се хвърлям и да падам като куршум на земята. Защото признавам, изобщо не се чувствам като куршум. Така че ще продължавам да си седя. Ще ме намерите тук, ако има нещо важно, окей?“

— Какво? — попита инструкторът. — Какво става?

— О, само си мислех. Нищо... Какво има всъщност? — Уили се засили и се хвърли в празното пространство.

У дома отпразнуваха голямото събитие по подходящ начин. Уили бе скочил и се бе приземил благополучно.

— А ти каза, че от татко ще остане само едно червено петно,
АЛФ — каза Брайън, горд с баща си.

АЛФ се поправи:

— Казах, че би могло да остане само едно червено петно.

— Ще го направиш ли пак, татко? — обърна се Брайън към самия герой.

— Не, докато ти си жив — отвърна Уили. Той се чувствуваше великолепно.

Лин каза замислено:

— Аз положително щях да скоча, ако Леш имаше свидетелство за пилотиране.

— В такъв случай — кимна Уили, — скоро всички ще започнем да скачаме.

Кейт целуна Уили.

— Съкровище мое, какво предвижда сега покорителят?

— По време на скока си мислех именно за това — реши да разясни Уили плановете си пред възбудените слушатели. — С удоволствие бих открил някоя нова галактика. Може би също така ще играя още няколко години футбол. Или ще се коронясам за крал в Нова Гвинея. Но най-напред ще продухам тръбите на радиатора.

— Много добре — коментира АЛФ доволно сред всеобщия смях. — Така ще съхраним главата на нашето семейство.

А това според АЛФ бе в края на краищата най-същественото.

9.

Предстоеше ден, изпълнен със събития: седмият рожден ден на Брайън.

По този случай заседаваше семейният съвет — разбира се, участваше и АЛФ.

— Реши ли вече какво искаш върху тортата, Брайън? — попита Кейт.

— Да. Апетит. Ха-ха-ха, ще умра от смях. — Брайън удари с юмручета по масата.

АЛФ също се разтресе от смях и извика:

— Ще умра от смях, ще умра от смях.

Той забарабани с двете си лапи по масата. Когато АЛФ се смееше така гръмко, сякаш ставаше земетресение от седма степен. Препоръчително бе тогава да се отстрани всичко чупливо в близост до него. За съжаление пристъпите на този неудържим смях у АЛФ винаги настъпваха без предизвестие. Този път поне наоколо не се разхвърчаха чаши или чинии, както Кейт с облекчение забеляза.

— Имах предвид какви фигурки — каза тя. — Робин Худ, Хопалонг Касиди, Винету или...

— Хей! — намеси се гръмогласно АЛФ. — Какво ще кажете за любимата ми фигура на Рут, двуглавата медицинска сестра. Тя беше най-забележителната на Мелмак, червеникаворуса красавица, невероятно секси, чувствена и еротична... — АЛФ унесено завъртя очи и се отдаде на мечтания.

Уили бързо го върна от чувствената сфера в света на едно порядъчно американско семейство със седемгодишен син.

— Стига, АЛФ! — забрани той категорично.

— Тя имаше съвсем необикновени... — продължаваше АЛФ.

— АЛФ! — извика Уили предупредително.

— Обслужващи таланти — завърши мелмаковецът невинно.

— Още не мога да реша — обади се Брайън. — Но нали трябваше да говорим за подаръците ми, АЛФ?

— Ясно. — АЛФ веднага се възпламени. — На Мелмак винаги правеха много подаръци. И много скъпи. — Той навря муцуната си плътно до ухото на Брайън и пошушна: — Така и трябва.

— Особено за седмия рожден ден — каза в същия дух Брайън. — Така ли беше, АЛФ?

— Ясно — енергично кимна АЛФ. — Просто забравих да го спомена. — Той бързо пошепна в ухото на Брайън: — Ще вземем двуглавата медицинска сестра, окей?

— Хрумна ми нещо — каза Брайън високо. — Реших се в полза на двуглавата медицинска сестра.

— Каква изненада! — извика АЛФ и отново удари по масата така, че всички се стреснаха. — Дай си ръката, Брайън!

Двамата се засмяха и си заудряха ръцете, а Кейт каза само:

— Наистина добре го измислихте двамата.

За своя изненада, когато същата вечер отиде в банята, за да извади нещо от сушилния автомат, Уили намери там АЛФ доста потиснат.

Зад стъкленото прозорче на пералната машина бавно се въртеше платненото агънце на Брайън. АЛФ лежеше в коша си, гледаше мрачно към плюшеното животинче и броеше:

— Осемстотин петдесет и шест... осемстотин петдесет и седем... осемстотин петдесет и осем...

— Какво правиш тук, АЛФ? — попита Уили, учуден, че мелмаковецът още не спи.

— Броя. Не мога да затворя очи. Бъбри ли ти се, Уили?

Уили почувствува тревога. Щом дребосъкът не се държи нахално, дори не прави остри забележки, значи нещо не е в ред. Обезпокоен, Уили седна на едно столче.

— И така, какво става, АЛФ?

— Рожденият ден на Брайън почти ме довърши — отвърна АЛФ глухо.

Уили го разбра погрешно и на свой ред запита:

— Как така? Нали одобрихме двуглавата медицинска сестра?

— Да, така е, но аз си мисля, че вече никога няма да празнувам рожден ден с моите приятели. — АЛФ наведе муцуна.

— О! — Работата действително изглеждаше сериозна. Уили се опита да развесели мелмаковеца. — Но ти си отпразнувал вече двеста деветдесет и осем рождени дни с приятелите си и ще станеш на двеста деветдесет и девет.

АЛФ отново вдигна муцуната си и малко се оживи.

— Вярно е. И трябва да ти кажа, че последният ми рожден ден беше истинска бомба. Тогава експлодира планетата. И то тъкмо когато бях намерил голямата си любов Ронда. Да ти разкажа ли за нея?

— Моля — рече покорно и с известно любопитство Уили.

— Първата ни среща трябваше да се състои на рождения ми ден. Бях изтупан, изгладен и нервен и точно тогава прозвуча командата: „Космическата охрана да заеме бойни позиции!...“ Останалото е история. Гудбай, Мелмак, гудбай, Ронда.

— Съчувствам ти, АЛФ — каза нежно Уили.

— Благодаря. Тогава лека нощ, Уили.

— Това ми напомня малко за Марша Шенкин — размечта се обаче Уили. — Момичето, което познавах, преди да се запозная с майка ти, тоест, с моята Кейт. Страшно момиче. Но после тя се премести в Толедо и...

— Казах лека нощ, Уили — прекъсна го АЛФ безмилостно. В края на краищата той бе потънал в собствената си душевна мъка и не искаше да слуша за някоя си Марша Шенкин.

Уили разбра и стана.

— Е, тогава лека нощ, АЛФ.

АЛФ продължи да брой агънцето на Брайън дотогава, докато то се завъртя за деветстотин дващсет и трети път пред очите му. После заспа и сънува двеста дващсет и осмия си рожден ден на Мелмак.

Седяха в бара на космическата станция и вдигаха тост в чест на АЛФ: Скип, ветеранът в космическите пътувания, с посивяла вече муцуна. Рик, също вече доста поочукан от годините, и АЛФ, който тогава се казваше всъщност Гордън.

Сервитърката Стела се приближи до тях с табла и попита:

— За кого е котката с люти чушки?

Скип я плесна по задника.

— Тук, сладката ми.

— Котката с пържени картофи без сос е за мен — рече лакомо

Рик.

— Окей, тогава котешкият омлет с мустаци е за теб, съкровище — обърна се Стела към АЛФ. — Желая ти щастие по случай рождения ден, момчето ми.

Рик се загледа след нея и забеляза компетентно:

— Не смятате ли, че задникът на Стела прилича на луноход?

Да, езикът на космонавтите от Мелмак беше груб, но сърдечен.

Скип се засмя гръмогласно и удари АЛФ по бедрото.

— Ха-ха, вашият Горди вече е във играта. Наля има среща с Ронда. Не може да стои на два стола. — Той се закашля, понеже котката с чушки беше много лютивата.

— Е, добре, имам среща с Ронда — възрази АЛФ смутено. — Защо правите сензация от това?

Рик побутна Скип, който се бе съвзел от кашлицата си, и двамата започнаха да пеят:

— Помогни ми, Ронда, помощ, помощ, помогни ми, Ронда...

— Ще ми липсват вие, коткоядци, ако стане нещо — рече трогнато АЛФ.

— Ей, какво може да стане — прекъсна песента си Скип. В същия миг по високоговорителя се чу командата: „Внимание, внимание, космическата охрана да заеме бойни позиции! Има опасност от ядрена катастрофа!“

Двамата приятели на АЛФ запазиха олимпийско спокойствие, но АЛФ подскочи и извика:

— О, мили боже, ето че се случи. Трябва да тръгвам. Ако видите Ронда, кажете й...

— Какво да й кажем? — попита Скип спокойно. Рик погледна крадешком към котешкия омлет на АЛФ.

— О, по-добре нищо не й казвайте — рече той бързо и тръгна. Дочу само как Рик каза на Скип:

— Подай ми омлета на Горди, старче. Жалко би било за плюскането.

АЛФ усети силно раздрусване. Сигурно това бяха поривите на могъщата експлозия, която току-що бе избегнал. За свое учудване обаче чу Уили, който му говореше:

— АЛФ, АЛФ, събуди се!

— К... какво стана? — объркано заекна АЛФ, докато бавно се съвземаше. Най-после осъзна къде се намира.

— Ти говореше насън и пееше нещо — обясни Уили.

— Аха — песента на „Бийч Бойс“ — предположи АЛФ, защото това бе една от любимите му песни.

— Не, беше нещо за Ронда — замисли се Уили.

АЛФ се замечта:

— А да, Ронда...

— Добре ли си? — Уили бе сериозно угрижен за малкия нещастен мелмаковец.

АЛФ поклати тъжно глава.

— Не, никак не съм добре. Искам да си отида у дома.

На следващата сутрин АЛФ представляваше жалка картинка: той беше болен. За него се грижеха Лин и Кейт.

Все пак не беше чак толкова болен, та да не е в състояние да се шегува и с двете. АЛФ лежеше на дивана и похъркваше жалостиво. Лин извади термометъра от ухото му и разчете температурата:

— Сто двайсет и два градуса. Нормално.

АЛФ не се съгласяваше. Тези данни звучаха прекалено добре за плачевното му състояние.

— Това би било нормално на Мелмак — измърмори той. — Но не и тук. — За да подчертае, че е много болен, той задиша тежко. Държеше в ръце малка купа бульон, който Кейт беше направила за него.

— АЛФ — Лин го погали съчувствено по перчема, — знаем, че приятелите ти от Мелмак много ти липсват. Но ние тук също сме ти приятели и бихме направили всичко за теб, нали, мамо?

Кейт кимна колебливо, защото смяташе, че трябва да бъде предпазлива с подобни обещания към АЛФ.

— Да, да, и аз така мисля.

Наказанието последва незабавно.

— Тогава би могла да стоплиш малко този изстинал бульон. — Той се закашля демонстративно. — И престани да ползваш автомобилната прахосмукачка, за да чистиш дивана. Изсмуква част от космите ми.

Кейт взе купичката с бульона. Готова бе да го стопли. Но...

— АЛФ, няма да тичам сега до гаража, за да взема голямата прахосмукачка.

— Сама няма да дойде — изруга АЛФ.

Кейт каза много кротко:

— Виж, АЛФ, разбирам, че Ронда ти липсва и че си болен от носталгия, а хората се променят, когато са болни. Казват неща, които не мислят. Но ако още веднъж говориш с мен по този начин, както сега... — Кейт направи многозначителна пауза.

АЛФ я погледна жално.

— Да, Кейти, какво тогава? — попита той, изпълнен с надежда.

— Тогава ще ти откъсна главата — завърши Кейт спокойно.

АЛФ се разтрепери с цялото си тяло. Космите му щръкнаха.

— Винаги ли си толкова жестока, и то към един смъртно болен?

— Отивам да стопля бульона — въздъхна Кейт покорно, а Лин се запъти към гаража за прахосмукачката.

Там намери Уили и Брайън. Уили умоляваше някого в радиопредавателя:

— Ало, ало, тук говори К 726 Х АА, Лос Анжелис. Ще отговори ли някой от планетата Мелмак? Моля, обадете се.

— Ей, смятате ли, че е хубаво от ваша страна — възмутено каза Лин. — Ние оттатък трябва да бъдем медицински сестри, а вие тук си играете вашите игрички.

— Нищо подобно — оправда се Уили. — Опитваме се да влезем във връзка с евентуално преживели катастрофата на Мелмак.

— Да, може да намерим дори Ронда — изрази надежда Брайън. — Опитай още веднъж, тате.

— Глупости — рече твърдо Лин и като поклати глава, изчезна с прахосмукачката.

В хола АЛФ тъкмо сърбаше стопления бульон.

— Е, как е сега? — попита Кейт.

— Сега е прекалено горещ — оплака се АЛФ. — А аз съм много слаб, за да духам. Би ли могла да го направиш вместо мен, Кейти?

Кейт въздъхна дълбоко и преброи наум до десет в името на това АЛФ да остане жив в следващите мигове. После предложи:

— Какво ще кажеш, ако просто го оставим настрана да изстине.

АЛФ набързо претегли плюсовете и минусите и стигна до извода:

— Добре, прието. А докато изстине, можеш да ми масажираш краката... или не — отказа се той бързо, защото погледът на Кейт го разколеба. Стори му се, че прочете в него смъртната си присъда.

— Можеш да станеш и да раздвижиш краката си — каза Кейт. — Сигурно ще се почувстваш по-добре.

И така, към един смъртно болен бе проявено неразбиране. Обхвана го подозрение, че Кейт не му съчувства.

— Да се раздвижа?! — извика АЛФ. — Та аз съм прекалено слаб дори да мигна. Ако стана, ще падна мъртъв и ще ти тежа на съвестта.

— Ти ме докара дотам, че почти се радвам на тази мисъл — каза Кейт, а АЛФ отново се разтрепери от толкова голяма жестокост. Какво наистина трябваше да се случи, за да се разнежи сърцето на тази жена, чудеше се той. В този момент се появи Лин и попита:

— Да мина ли с прахосмукачката?

Кейт въздъхна и се спаси в кухнята, а в гласа на АЛФ отново трепна жална нотка.

— Изчакай до утре, Лин. Може би дотогава съвсем ще оплешивея. В Мелмак това е последната фаза преди края.

Лин сложи ръка на устата му.

— АЛФ — извика тя ужасена, защото не притежаваше твърдостта и проникновението на майка си, — не казвай подобно нещо!

Това напълно допадна на АЛФ. Можеше да разчита на още нещо. Лин съзнаваше сериозността на положението. АЛФ ѝ подаде лист хартия, написана с безсилната му лапа.

— „Последна воля“ — прочете Лин полугласно.

АЛФ се закашля ужасно и силно се изсекна. Да, Лин разбра, че краят приближава. Тя зачете по-нататък:

— „Аз, Гордън Шамуей, оставям всички мои земни блага и всички други...“ — Лин се спря и погледна към АЛФ: — Наистина ли се казваш Шамуей?

АЛФ беше очаквал друго, а не такъв глупав въпрос пред лицето на близката му смърт.

— Не го чети, преди да умра — каза той отначало тихо, а сетне високо и ясно.

Драмата бе прекъсната, защото Уили и Брайън се втурнаха вътре и възбудено и тържествено съобщиха:

— Влязохме във връзка с някой си Скип от Мелмак! Наистина, АЛФ! Свързахме се чрез нашата радиостанция...

АЛФ оздравя просто за секунди. Той се претърколи, изтръгна от ръцете на слияната Лин завещанието си и ѝ заповяда:

— Край на това, а името Шамуей никога не си чувала! — Сетне цялото семейство профуча към гаража и АЛФ седна пред микрофона:

— Хей, какво става при вас? — изруга от ефира един добре познат на АЛФ глас. — Нямаме на разположение цяла вечност време!

Скип! Това действително беше Скип!

— Скип, Скип, чуваш ли ме? — извика АЛФ в микрофона.

— Съвсем ясно. Здравсти, Гордън. Кажи, имаш ли вече деца? Преди малко се обади някакво хлапе.

— Това е Брайън — обясни АЛФ. — Той е едно от двете деца в семейството, при което сега живея. Но ти къде си всъщност? Преживя ли експлозията?

— Не, разбира се, че не. Говориш с духа ми. Аз съм тук в моя кораб и се нося през пространството. Стела и Рик се ожениха и имат солариум на Меркурий. Ако ми дадеш твоите координати, ще направя един завой и ще те взема утре сутрин. Точно в седем часа.

— Хмм — покашля се АЛФ смутено. — Утре не е удобно. Брайън има рожден ден. А в петък има голямо шоу на травеститите по телевизията. Не бих желал да го пропусна. Най-добре мини следващата седмица.

— Слушай, малкия, аз не съм ти маршрутен автобус. Или ще стоиш утре на покрива на хангара, където си се подслонил, или си оставаш там. Но Ронда ще бъде много разочарована.

— Ронда? — Козината на АЛФ трепна. — Наистина ли говориш за Ронда? Виждал ли си я?

— И сега я виждам. Тя седи до мен. Ще ти я прехвърля.

— Ало, сладур — обади се женски глас. — Липсваше ми.

АЛФ се разтресе целият.

— Ронда!

Повече не можа да каже.

— Ти си единственият за мен — каза Ронда.

Сега АЛФ си възвърна гласа и у него веднага заговори ревността:

— Какво правиш всъщност при Скип?

— Нищо особено — чуха да мърмори Скип, след което Ронда отново се обади:

— Кълна ти се, че ти си единственият за мен.

Според Танерови, които трогнати и с любопитство слушаха, това твърдение не прозвуча много страстно. Но може би на Мелмак не отдаваха толкова голямо значение на любовта.

В такъв случай АЛФ сигурно беше изключение. Той изглеждаше опиянен от чувствата си и промени намеренията си:

— Забрави травеститите. Ще се видим утре вечер, да. Ще стоя на покрива. Сега да дам на Скип координатите...

На следващия ден за Танерови се оказа трудно да отпразнуват с настроение рождения ден, но, естествено, Уили и Кейт успяха да скрият това от Брайън. Те окачиха гирлянди и един плакат, на който пишеше: „Всичко най-хубаво за рождения ти ден, Брайън!“

Самият Брайън също не се радваше на своя празник. С приближаването на вечерта все повече му се плачеше.

Дойде часът на раздялата. АЛФ бе приготвил куфара си и се появи, весело пеейки в хола, където бе сложена празничната трапеза.

— Хей! — Той прекъсна тананикането си. — Що за настроение? Да не е умрял някой?

— А не — каза Уили. — На Брайън му се плаче, защото ни напускаш. Не иска дори да отвори пакетите с подаръците си.

АЛФ остави куфара и се приближи до Брайън.

— Хей, тигър, слушай: ако живееше при мен на Мелмак и имаше възможност да се върнеш при приятелите си, щеше ли да го направиш?

— Никога нямаше да те напусна — отвърна упорито Брайън.

АЛФ погледна Уили.

— Изглежда, няма да стане.

— Така изглежда — потвърди Уили.

— Да опитаме другояче — каза АЛФ. Той подаде на Брайън две огромни зелени зарчета. — Всичко най-хубаво по случай рождения ти ден, мойто момче. Това са зарчета от Мелмак. С тях ще печелиш във всяка игра.

— Благодаря — измърмори Брайън.

— Някой ден ще ме разбереш — утеши го мелмаковецът и се обърна към Кейт с един важен въпрос: — Има ли възможност да взема със себе си Лъки, Кейти? Свикнах с него и не бих искал да ми липсва.

А вие тук всякак можете да си намерите друга котка, предостатъчно се разхождат безполезно насам-натам.

— Не! — строго отвърна Кейт.

АЛФ заклати разочаровано глава. Той отвори куфара си и от него изскочи Лъки.

— Жалко, старче. Сигурно щеше да харесаш Скип, а и той би те обикнал.

Това бе отново истинският АЛФ, но съответното конско евангелие отпадна, защото Лин се появи откъм кухнята с тортата и я подаде на АЛФ. Върху нея бе поставена марципанена фигурка, изобразяваща без съмнение АЛФ.

— Хей, страшно мило от твоя страна, Лин — извика АЛФ и веднага налага едно парче. — А това, че си го направила за мен...

— Мама я направи — обясни Лин.

Кейт се смути от нежния поглед, който АЛФ ѝ хвърли, и леко се възпротиви:

— Купих я готова, не съм се мъчила много. — И незабелязано изтри една сълза в ъгъла на окото си.

— Е, добре, тогава да поемам за покрива — оповести АЛФ. Той затвори отново куфара, за което употреби забележително много време, но никой не обърна внимание. Сетне всеки го притисна още веднъж здраво към себе си.

След излизането на АЛФ всички мълчаха известно време, загледани в сложената маса. Най-после Лин каза:

— Странно е, че АЛФ не е тук, когато има нещо за ядене.

Уили се опита да ободри умърлушения Брайън:

— Хайде, Брайън, ела, стига вече. Имаш рожден ден.

— Не преди космическият кораб да дойде и да вземе АЛФ — енергично възрази Брайън.

— Не е заминал, а вече липсва на всички ни — установи Кейт, която бе честна по душа.

— Но беше и много смешен — каза Лин тъжно. — Помните ли как подпали банята?

— Разбира се — кимна Кейт. — Нали аз бях под душа.

— Или как продъни дивана — каза Брайън малко по-весело.

— Помня — рече Лин, — нали аз лежах там.

— Или как изтегли крика, когато сменяхме гумата — спомни си Уили, а Брайън добави:

— Да, аз бях легнал под колата...

Кейт въздъхна.

— Да, чудесни преживявания. Той измисляше цял куп изненади. Никога не знаехме какво ще каже, какво ще направи, къде ще се появи внезапно.

— Добър ден на всички — обади се един глас зад тях.

Беше АЛФ. С куфара в ръка. Танерови онемяха.

— Ще пропуснеш кораба, АЛФ — първа се съвзе от изненадата Кейт и не знаеше да се радва ли, или да се тревожи от тази перспектива.

— Има още точно тринайсет секунди — уточни Уили с поглед върху стенния часовник. И той не знаеше да се радва ли, или да изпадне в паника. Всъщност би трябвало да погледне ръчния си часовник, но очевидно го бе забутал някъде.

АЛФ му го подаде.

— Ето го, по погрешка щях да го взема със себе си.

— Още десет секунди — каза Уили, като погледна часовника си.

Изглежда, това постоянно напомняне за времето нервираше АЛФ.

— Хей, хей, само не се вълнувайте. Май искате да се отървете насила от мен. А аз имах да ви казвам още толкова много неща. И така, аз може невинаги да съм бил това, което вие наричате образцов извънземен, но...

Някакъв шум върху къщата прекъсна АЛФ и накара другите да се ослушат. За секунди се чу съвсем близо, после отново бързо се отдалечи.

Първ разбра какво става Брайън. Той заскача, и завика радостно:

— АЛФ остава при нас! АЛФ остава при нас!

— Ти пропусна Скип — каза Кейт.

— Така изглежда — кимна АЛФ равнодушно.

Затова пък Лин много се разчувства.

— Ти се отказа от Ронда заради нас?

АЛФ махна с подчертана досада.

— Е, голяма работа — след стотина години тя ще ме обича още повече. Така поне дълго време ще се радва предварително.

— Толкова ли ни обичаш, АЛФ? — попита и Кейт.

— Е да, и така би могло да се каже, ако човек е склонен към сантименталност — призна АЛФ.

— И ние те обичаме, АЛФ — каза Лин тихо.

— Да, наистина те обичаме — потвърди чувствата на семейство Танер към техния мелмаковец Уили. В последвалата след умилението тишина внезапно се чу някакво драскане. Пръв Уили се ориентира откъде иде шумът.

— Идва от куфара ти, АЛФ.

— Какво идва от куфара ми? — попита с невинен вид АЛФ.

— Драскането — настоя Уили, като се надяваше, че не е това, което си мислеше. — Отвори го, АЛФ!

— Щом искаш. — АЛФ се наведе, отвори куфара и отскочи удивен, когато отвътре се измъкна замаяният Лъки. АЛФ го заплаши с пръст: — Лъки, ти лошо момиче. Колко пъти съм ти казвал да не влизаш в куфара. — Да, това си беше старият АЛФ и той бе отново с тях.

— Знаеш ли, АЛФ — каза му по-късно Кейт, — чувствата ми към теб бяха винаги малко смесени. Но разбирам каква жертва направи днес, колко много държиш на нас.

— Имала си смесени чувства към мен ли? — АЛФ бе много учуден.

— Донякъде.

— Сега, като го казваш — АЛФ наведе глава и се замисли, — сега ми идва наум, че никога не си ми благодарила, че те спасих от пожара в банята. Но за това ще говорим друг път. В момента съм много изтощен. През следващите дни ще полежа на дивана.

АЛФ се заклати към дивана и се просна там. Сетне погледна доверчиво Кейт и каза:

— Сега би могла да ми донесеш чиния супа, а после и парче от тортата. Но почисти дивана с прахосмукачката преди това. По него има ужасно много косми. Впрочем отдавна можеше всичко това да е сторено. Всъщност какво правиш по цял ден?

Кейт вдигна очи към небето и извика високо:

— Скип! Ронда! Върнете се! Моля ви!

10.

И така АЛФ остана у Танерови.

След няколко дни вълненията около Ронда бяха забравени и всичко си тръгна по старому. На обяд АЛФ както винаги се оплака от малките порции и Кейт както обикновено не му обърна внимание. А преди АЛФ да продължи да я тормози, Лин несъзнателно помогна на майка си, като събщи, че Скот Мейнард искал да подслони за два дни в гаража на Уили музикалните си инструменти.

Скот беше съученик на Лин и имаше рок група, която тя обожаваше. Бащата на Скот бе организирал за следващия ден разпродажба в своя гараж и бе заплашил синчето си, че ще продаде електрониката му за пет долара, ако не я премести някъде.

Уили се съгласи и следобед Скот и Лин пренесоха инструментите.

В суматохата никой не забеляза, че АЛФ бе странно спокоен — всъщност него просто никакъв го нямаше. Причината беше в това, че АЛФ изведнъж бе обзет от нежни чувства към Лин и се пръскаше от ревност, когато тя говореше само за Скот.

Но накрая не издържа — промъкна се на пръсти до гаража и надникна през прозореца. Вътре Скот, хубаво тъмнокосо момче, тъкмо канеше Лин на баскетболен мач в петък вечер.

— Не! — изкрещя Лин, тъй като в този момент видя перчема на АЛФ да се подава зад гърба на Скот.

— Как, не обичаш ли баскетбол?

Скот с недоумение гледаше Лин, която размахваше ръце, за да прогони АЛФ от прозореца. Горкият Скот дори не подозираше каква опасност го дебне зад гърба. АЛФ беше провъзгласил Скот за враг номер едно.

— Аз... исках да кажа, да! — твърдо каза Лин и АЛФ, треперещ от яд, се смъкна от прозореца.

Малко по-късно Кейт го завари с Брайън да лепи тапети върху мрежата против мухи. Кейт им заповяда да престанат с това безобразие

и нареди на Брайън да изхвърли мрежата на боклука. И тъкмо се канеше да си тръгне, хвърляйки унищожителен поглед към АЛФ, когато мелмаковецът я спря:

— Кейт, нужен ми е съветът ти.

— Имаш го: не прави повече така с мрежите за мухи! — заплаши го с пръст Кейт.

АЛФ възмутено поклати глава.

— Не, съвет по отношение на жените.

— Жените не обичат да им лепят тапети върху мрежите против мухи.

АЛФ изръмжа. Така явно нямаше да стане.

— Добре — сгреших! Убий ме!

Кейт не се сдържа и се разсмя.

— Добре. За какво става въпрос?

Но преди да заговори по същество, АЛФ направи на Кейт един комплимент, защото смяташе, че тя обича такива неща.

— Искам съвет от тебе, защото си много красива жена.

На Кейт подобни изказвания наистина не й бяха неприятни. Тя забрави мрежата за мухи.

— Е, не знам дали е чак така, но щом казваш...

— Така е! — кимна АЛФ. — Та, внимавай сега. Да речем, че някой си пада по някоя много красива жена...

— Още ли си пишеш с... как беше...

— Не. Тази ми е много по-близка. Ако трябва да съм откровен, живее в тази къща.

— О! — Сега Кейт мислеше, че разбира. — И искаш да знаеш как да я спечелиш?

— Най-после да си дойдем на думата — заяви доволно АЛФ. — Кажй например какво чак толкова направи Уили, та успя да те свали.

Кейт се замисли.

— Ами един ден си говорехме за ядене...

— Добро начало! — прекъсна я АЛФ. — И после какво стана?

— Казах му, че обичам гъбена супа и на следващия ден в колата ми имаше петстотин кутии с гъбена супа.

— Адски тъпо — беше спонтанният коментар на АЛФ. — Да беше с говеждо, разбирам — преглътна той.

— Не беше тъпо — обясни Кейт, — а романтично.

— Добре де. Но ти измисли нещо по така.

Той не вярваше, че с гъбена супа ще победи рок-гения Скот Мейнард.

— Може би цветя — разсъждаваше Кейт. — Или стихотворение. Жените обичат да е нещо по-лично.

Точно така! АЛФ заклати възторжено глава.

— Ха, вече се сецам. Какво ще кажеш за това: „Господарката си имаше астронавт, бе дръзнал...“

— АЛФ! — извика ужасена Кейт и бързо напусна поета.

— ... да се появи с шлем — допълни замислено той. Успехът не беше главозамайващ.

Малко по-късно Уили го завари в гаража, съсредоточен върху синтезатора на Скот. В лапите си държеше всевъзможни инструменти.

— Бяхме се разбрали да ме питаш, преди да пипаш инструментите ми — скара му се Уили.

АЛФ изръмжа:

— Извинявай. Може ли?

— Може, но за какво са ти?

АЛФ сбърчи чело, доколкото това беше възможно.

— Искам да поправа синтезатора на Скот. Изглежда, се е скапал при пренасянето.

— А може би просто трябва да го включиш в контакта — засмя се Уили. — Какво си намислил?

АЛФ му подаде лист хартия.

— Написах стихотворение, сега ще композирам музика към него.

— „Погледни ме и кажи какво виждаш — четеше Уили. — Друго хубаво лице.“

Той призна, че го намира доста забавно. Само припевът „I can get no satisfaction...“^[1] му се струваше някак познат. Ако не се лъжеше, „Ролинг Стоунс“ бяха писали подобно нещо.

— Забрави го — каза АЛФ, — това е стар вариант. А сега трябва да творя, ако позволиш.

Уили остави твореца сам в гаража.

Междувременно Скот бе дошъл да вземе Лин и след като излязоха, Уили сложи Брайън да спи. И точно тогава се обади госпожа Ачмонек, за да се оплаче от ужасния шум в гаража на Танерови. Уили

й обеща да вземе мерки, но в момента той толкова се радваше — най-после бяха останали с Кейт насаме.

— АЛФ е в гаража — обясни той. — Оставих го да пише музика към някакво стихотворение, което съчинил. Изглежда, пак е влюбен. Дано отново не ни сервира някоя неприятна изненада.

— Уили — тихо каза Кейт, — мисля, че е написал тази песен за мен. Напоследък ме ухажва...

Резултатът от това признание бе, че Уили щеше да падне от дивана от смях. Това, което страшно възмути Кейт.

— Толкова смешно ли ти се вижда, че някой може да се влюби в мен?

Уили усети надигащата се буря и бързо отговори:

— Кейт, познавам още един човек, който е много влюбен в теб — и ти сега си сама с него.

Той се наведе към Кейт, за да я целуне...

— Добре, Уили, продължавай в същия дух — каза зад гърба му АЛФ: неизбежният, неописуемият АЛФ, който винаги се появяваше в най-неподходящия момент на най-неподходящото място. В това отношение наистина нямаше грешка.

Уили се изправи.

— Какво има пак, АЛФ?

— Търся Лин — огледа се АЛФ.

— Тя излезе със Скот.

— Разбирам — обади се АЛФ.

— Но има оплакване от съседите — заяде се Уили, защото още го беше яд на появата на АЛФ. Човек нямаше нито минутка покой в този дом.

— Не ме изненадва. Лин дава лош пример на другите дъщери — прекъсна го АЛФ.

— Какво стана с песента ти, АЛФ? — искаше да знае Кейт. Тя бе поласкана, че си дава толкова труд заради нея.

АЛФ отметна глава назад, та чак перчемът му щръкна, и каза:

— Не е песен, ами е видеоклип. Направих го за Лин.

След тези думи в стаята настъпи неловко мълчание.

— Разбирам — каза Кейт.

Но АЛФ не разбираше. Не можеше да си обясни защо Кейт го гледа така убийствено и защо изхвъркна от стаята.

— Твоята деликатност е направо възхитителна — констатира Уили и хукна да успокоява Кейт.

АЛФ погледна след тях и поклати глава. Това семейство понякога се държеше наистина странно. Той реши да легне на дивана и да изчака Лин.

— Мисълта, че АЛФ се захласва по дъщеря ни, не е особено приятна — мрачно каза Кейт на Уили в спалнята.

— Нима наистина се тревожиш? — попита учудено Уили.

— Да. Тревожа се. Представи си, че стане сериозно. После как ще показваш на хората снимки на внучетата ни?

Кейт потрепери. Уили я целуна.

— Не мога да си представя, че нашата Лин би харесала мъж, който е с двеста и кусур години по-възрастен от нея.

Този аргумент успокои най-сетне Кейт.

А в това време в хола Геният на злото очакваше някой си Скот. АЛФ се беше превърнал целият в слух. Ревността разкъсваше душата му. Най-сетне отвън се чуха гласове. АЛФ се промъкна и сложи ухо на вратата. Това, което чу, направо го разтрепери.

— Беше чудесна вечер — тъкмо казваше Скот и Лин на всичкото отгоре се съгласи.

— Ще излезем ли и другия петък? — нежно попита Скот.

— Не! — изрева АЛФ зад вратата.

Романтичното настроение отвън се изпари.

— Кой беше това? — попита Скот ужасен.

Лин добре бе чула кой е, но как да му обясни? Отчаяна, тя каза:

— Баща ми.

— Баща ти? — изненада се Скот. — Винаги съм го мислел за много мил човек.

— Ей, пъпчивият — извика отвътре милият човек, — върви се лекувай с лайка!

— Сигурно е преуморен — отчаяно каза Лин на стреснатия Скот, който в този момент бе подложен на още по-свирепа канонада.

— Слушай, мравояд такъв, или чупката, или пускам градинския маркуч!

— Е, аз по-добре да вървя, не искам да се измокря — реши Скот и много особено погледна Лин. „Как може да се излъже човек в някое семейство“ — помисли си той.

Лин се бе вкопчила в ръката му и й идеше да потъне в земята от срам.

— Не, Скот, моля те, не си отивай. Сигурно няма предвид теб, сигурно гледа телевизия или се кара с майка ми.

И така да беше. В къща, в която бащата нарича майката мравояд, на Скот не му се оставаше повече необходимото. А когато АЛФ изкрещя и едно: „Спасявай се, Скот!“ — той окончателно се сбогува.

Секунди по-късно АЛФ стоеше в хола, а Лин бълваше срещу него змии и гущери, така че накрая, разбуден от крясъците, се появи и Уили.

— Какво става тук по това време? АЛФ, защо не си в леглото?

АЛФ се изтегна на дивана.

— Трябваше да изгоня един хаймана.

— АЛФ се държа отвратително със Скот, направо го изгони — тропна с крак Лин. — А той си помисли, че ти му говориш тези гадости — каза тя на баща си.

— Крайно време беше — обясни АЛФ. — Иначе щеше да се опита и да я целуне.

— Така ми се иска да бе го сторил — троснато каза Лин.

АЛФ погледна нагоре към Уили.

— Виж какво, Уили, да поговорим като мъже, дето ги разбират тия работи. Така се почва! И докато се усетиш, хукнали да избират пердета.

— Не знаеш какво говориш — възмути се Лин.

Уили сложи ръце на кръста и застана срещу АЛФ. АЛФ имаше странното чувство, че Уили не е на негова страна, затова бързо го парира.

— Загърни си халата!

За части от секундата това наистина подейства — Уили постегна халата си, въпреки че отдолу беше по пижама, но не забрави какво искаше да каже. На АЛФ му бе изнесена лекция по проблемите на подрастващите: за момичетата на възрастта на Лин, които ходят на срещи с момчета на същата възраст, и за бащите, които трябва да се примирят с това — също както и мелмаковците.

— Не ми пука с кого се среща Лин.

АЛФ бе дълбоко засегнат от проповедта и добави:

— Но и ти забравì за песента.

— Каква песен? — искаше да знае Лин, която лека-полека се успокояваше.

Уили изпъшка.

— АЛФ е написал песен за теб. Направил е и видеоклип.

Лин моментално се размекна.

— Песен, само за мен? Татко, моля те, остави ни сами.

— От мен да мине — примири се Уили.

— А ти утре сутрин ще се обадиш на Скот и ще му кажеш, че не съм имал предвид него — вече решително се обърна той към АЛФ. — Постарай се да измислиш нещо!

— Не ми се бъркай в работите, Уили — нагло отговори АЛФ, но бързо отскочи назад, защото Уили се запъти към него.

— Слушай, ти май си просиш боя. И ако си въобразяваш, че...

— Поведението ти ме изнервя — прекъсна го АЛФ. Той целият трепереше.

— Татко, моля те — притече му се на помощ Лин и Уили се оттегли, мърморейки. Наистина бе по-добре да не се меси в интимния живот на дъщеря си. Зад гърба си чу АЛФ да подвиква:

— Халата, Уили!

Рок-клипът на АЛФ беше страхотен, установи Лин с искрено възхищение и целуна АЛФ по муцуната. Точно в този момент Кейт излезе сънena от спалнята, за да си вземе нещо за пиене от кухнята. Виждайки сцената между двамата, тя реши, че сънува, обърна се и бързо се върна в леглото.

А АЛФ — макар и неохотно — трябваше да обещае на Лин, че двамата ще бъдат само приятели.

Примирие склучиха и АЛФ и Уили, след което АЛФ застана зад видеокамерата като режисьор, а Уили се развихри над синтезатора, надянал сребристо сако. Така и Кейт най-после получи видеоклип в своя чест.

[1] „Не мога да получа удовлетворение“ (англ.) — популярна песен на „Ролинг Стоунс“. — Б.пр. ↑

11.

Лин седеше в хола и нервно говореше по телефона с приятелката си Кати. „Притендърс“ имаха концерт и Уили бе обещал на Лин да ѝ даде колата, след като двамата с Кейт се върнат от пазар в града. Но вече страшно закъсняваха.

— Не, Кати — нервно говореше Лин в слушалката, — всеки момент ще дойдат. Няма да закъснеем за концерта. Чао, до скоро!

— Не е за вярване — възмути се АЛФ, седнал на дивана пред телевизора.

— Да, трябваше да са тук още преди час — каза Лин, смятайки, че говорят на нея.

Но АЛФ нямаше предвид това. Той се занимаваше с по-възвишени неща.

— Говоря за тоя тип на екрана. Седи с ледена физиономия и говори за златото, като че ли е нещо ценно.

Лин седна до него.

— Но златото наистина е ценно, АЛФ.

— Така ли? — Мелмаковецът направи скептична физиономия. — На Мелмак не е никак ценно. Пълен боклук.

Лин го слушаше с половин ухо и когато чу отвън шума на мотор, скочи и се завтече към прозореца. Това най-последно трябваше да са родителите ѝ.

Наистина бяха те. Но имаха неприятна изненада за Лин: колата се беше повредила.

С това за Лин концертът на „Притендърс“ приключи. Разочарована тя се оттегли в стаята си, за да послуша поне на касета любимия си състав.

Когато Лин излезе, АЛФ — с едно безобидно изречение — поде разговор, който щеше да има съдбовни последици.

— Уили, защо не ѝ купиш кола?

АЛФ беше проучил пазара.

— Никога не е било толкова евтино. Действуй! Вземи кредит!

Уили беше скептичен.

— Страхувам се, че няма да мога — след ремонта на покрива на гаража! Впрочем събори го космически кораб.

— Без имена, ако обичаш — измънка АЛФ.

Кейт имаше друго предложение.

— Какво ще кажеш Лин да изтегли спестяванията си, да дадем и ние малко и да си купи кола на старо?

Лин влезе да си потърси касетата на „Притендърс“ и Кейт я попита:

— Лин, колко пари имаш в спестовната си книжка?

— Около сто и петдесет долара — замисли се Лин.

— Ако и ние прибавим сто и петдесет, каква кола би могла да купи?

Въпросът на Кейт бе отправен към Уили, но АЛФ бе по-бърз и разби илюзиите ѝ с присъщата си непоклатима логика.

— Крадена.

Лицето на Лин просветна.

— Ще ми дадете половината пари за кола?

— Да, стига да намерим нещо сносно — кимна Уили.

Лин страшно се въодушеви.

— Бих могла да си намеря работа на час. В „Пилета и стриди“ на мистър Джим търсят сервитьорка.

Името събуди спомени у АЛФ, които той трябваше да сподели:

— И ние имахме един господин Джим на Мелмак, но при него сервираха кучета и...

— Задръж си спомените, АЛФ — помоли го Уили, но той, естествено, не го направи.

— Обаче го тикнаха в пандиза, защото сервирал храна за кучета вместо кучета.

— Отвратително — извика Уили.

АЛФ извърна глава и въпросително го погледна през масата. Той също смяташе, че е отвратително да сервират храна за кучета вместо кучета, но не бе очаквал Уили да се съгласи с него. При това положение някой път би могъл да поговори с Танер. И АЛФ крадешком погледна към котарака.

— Татко, кажи нещо — подкани го Лин, за да върне разговора към колата.

Но Уили се беше ядосал на погледа на АЛФ и високо повтори:
— Току-що казах, че намирам за отвратително да се ядат кучета.
Илюзиите на АЛФ се изпариха. Беше надценил Уили.

— Не, аз имах предвид работата — започна да се отчайва Лин. Опитите ѝ да привлече вниманието на Уили към колата оставаха безрезултатни. Само с няколко думи АЛФ успяваше да обърка всеки сериозен разговор и баща ѝ чисто и просто не можеше да излезе на глава с него.

— А, да... да — бавно започна да се връща към същността на разговора Уили. — Няма ли да ти пречи на училището? Бележките ти не са от най-добрите.

— Още една причина да се захване с нещо друго — намеси се отново АЛФ. Но този път с него се зае Кейт.

— Теб никой не те пита, АЛФ! — отрязва го тя.

— Ако чакам да ме питате, никога няма да взема думата — тросна ѝ се АЛФ.

Все пак семейният съвет реши да позволи на Лин да работи, за да си спечели пари за кола.

Вечерта АЛФ се зае да изпита Лин по конспекта, върху който трябваше да положи изпит. Седяха на леглото в стаята на Лин, а очите на момичето вече се затваряха — бяха минали сто и петдесет въпроса за пилета и стриди. И когато влезе Кейт, с чаша какао в ръка, Лин вече спеше.

Допълнителното напрежение след училище ѝ идваше твърде много, както се оказа само след няколко дни. Въпреки това тя се държеше храбро и дори и вкъщи по време на ядене се упражняваше в изискано сервиране. АЛФ я наблюдаваше и очевидно кроеше нещо...

След няколко дни бомбата избухна. АЛФ помоли, не, той извика семейството в гаража и там Танерови дълго стояха със зяпнала уста. Пред тях стоеше чисто ново, червено ферари за деветдесет хиляди долара. И то какво! Арматурното табло — от махагон, седалките — кожени, колелата — хромирани. А върхът беше автотелефонът.

— За теб, Лин — каза АЛФ така естествено, сякаш ѝ бе купил грамофонна плоча.

Лин пое въздух; Уили разтърка очи с надеждата, че това е само сън; а Кейт, като се опита да си представи как ли тази суперкола е

попаднала тук, усети, че я обливат ту студени, ту горещи вълни. Накрая Брайън изрази това, което всички си мислеха.

— Откъде я открадна, АЛФ?

АЛФ направи обидена физиономия.

— Купих я. Мелмаковците не крадат.

— Не разбирам — простена Уили и вече се виждаше в затвора за измама. Как иначе, ако не чрез личната му сметка е могъл да купи това ферари? И за да е съвсем сигурен, попита:

— Как я купи?

В гласа му потрепна искрица надежда, но по челото му избиха едри капки пот. Уили се страхуваше от отговора.

— Чрез посредниците ми: Чектър, Коуси и Клайн — обясни кратко АЛФ, съвсем в стила на големите бизнесмени. — Бях поръчал на момчетата да продадат златото от космическия ми кораб.

— Ти имаш злато? — не проумяваше Уили.

— Имах злато — поправи го АЛФ, който много държеше на точността, както знаем. — Всички проводници в кораба ми бяха златни, а не месингови, както си мислеше ти. Освен в тоалетната — там бяха платинени. Впрочем с остатъка от парите Чектър, Коуси и Клайн ми купиха мангова плантация в Окснард. Ще трябва да прескоча да видя как вървят работите.

Лин падна на колене и възторжено прегърна АЛФ.

— О, АЛФ, това е най-хубавият подарък, който съм получавала някога.

Уили поклати глава.

— Ще трябва да поговорим, Лин. Не можем да си позволим кола за деветдесет хиляди долара.

— Завиждаш значи — небрежно констатира АЛФ. — Само защото дъщеря ти ще кара по-хубава кола от твоята. Не очаквах това от тебе, Уили.

Уили беше бесен.

— А аз очаквам да се обадиш на посредниците си, за да си приберат обратно колата.

— Не става — поклати глава АЛФ. — Джоуел, който уреди колата, до четвъртък е в Палм Спрингс. Много е заето момчето! В частния бизнес хората бачкат, а не бездействат като твоите чиновници,

Уили. Но сега имам работа, трябва да програмирам още няколко преподавателя в радиокомпютъра на колата.

И АЛФ се покатери на седалката до шофьора.

Уили презрително изсумтя.

— Да не мърдаш от мястото си, докато не обсъдим нещата отгътък. Елате! — подкани той Кейт и децата.

Но АЛФ не се стърпя и подвижна след Лин:

— Момиче, не го оставяй той еснаф да те разубеди!

Уили се отказа да му извие врата, поне засега. Важното в момента бе да обясни на другите стойността на парите и смисъла на подаръците. А подаръци според Уили бяха иглите за вратовръзки, автоматичните писалки, вазите за цветя.

Но Брайън логично напомни на баща си.

— Всичко това го имаме. Трябва ни кола.

— Зная какво си мислите — каза Уили. — Смятате, че развалям всичко и че съм чудовище.

— Не и аз — успокои го Кейт.

— Аз, да! — отсече Лин и Брайън напълно се съгласи с нея.

Уили се опита да ги вразуми по бащински.

— Така се лишавате от стимул в живота. Човек повече цени това, което сам е спечелил, отколкото онова, което е получил наготово. Трябва с труд да достигаме нещата, които искаме да имаме.

Лин пресметна наум и стигна до следното заключение:

— Това ще рече, че на шестдесет години ще мога да имам арматурното табло на ферарито и евентуално едно от хромираните колела. А може би и още едно, ако работя извънредно при мистър Джим и продавам билетата му на акорд.

— Колата ще се махне, колкото и да ми е неприятно. Това е последната ми дума — не отстъпваше Уили. — И...

Останалото се изгуби в шума на ниско прелитащ самолет. Но, изглежда, прелиташе твърде ниско, защото профуча през гаража на Уили и събори едната стена.

На Уили и останалите им трябваха няколко секунди, за да схванат, че това не беше самолет, а нещо друго. Те се втурнаха през вратата, но успяха да зърнат само задните светлини на червеното ферари, което изчезна към магистралата.

На Уили му причерня пред очите.

— О, господи! Някъде по магистралата сега лети извънземно в червено ферари!

— Вдига двеста и осемдесет километра в час — осведоми ги Брайън, което ни най-малко не успокои Уили.

С тази скорост АЛФ за отрицателно време щеше да е в Мексико.

Междувременно ферарито със свистящи гуми зави по магистралата към Окснард. АЛФ караше с пълна газ, макар и да не му бе съвсем ясно какво става. Беше включил мотора само за малко, а излетя през затворената врата на гаража.

В момента се намираше на лентата за изпреварване и вятърът развяваше перчема му. АЛФ изтика от лентата шевролета на възрастна дама и ѝ кресна да се пръждосва, тъй като не била на парад. Слава богу, че жената не видя какво седеше зад кормилото на спортната кола, тъй като ферарито отмина твърде бързо.

А АЛФ изръмжа доволно и вдигна телефона, за да си побъбри малко с Уили.

Уили щеше да получи инфаркт, когато чу гласа на АЛФ.

— Моля те, АЛФ — проплака Уили, — излез от магистралата, просто излез и ми кажи къде си.

— Олигофрен такъв, да си чувал нещо за мигач?! — прогърмя в слушалката. — Извинявай, Уили не го казах на теб. Тия тука карат като малоумни. Ама че кретени!

— АЛФ, къде си? — крещеше отчаяно Уили. Беше пред припадък.

— Спокойно, Уили — чу се гласът на АЛФ. — Само ще хвърля едно око на плантацията си. А току-що минах покрай някакъв мотел, в който има конгрес на барманите, и сега съм... близо до... — И връзката се прекъсна.

Уили изстена. Само това липсваше! Не му се и мислеше какво би могъл да направи откаченият мелмаковец със снаряда си. През следващите часове Уили на всеки четвърт час се осведомяваше в полицията за по-големите катастрофи — но ако не се броеше прасето, паднало от някакво ремарке, не можаха да му кажат нищо съществено. Значи АЛФ бе запитал през границата за Мексико, заключи Уили и започна да се моли.

Но АЛФ не беше в Мексико, както доказа нов трясък в гаража. Миг по-късно семейството беше там.

Ферарито се бе заковало насред гаража, а зад волана му седеше АЛФ. Той беше поуморен от вихрената разходка, но все пак невредим — нещо, което не можеше да се каже за гаража. Той вече бе отворен и от двете страни. Не беше останало много и от гордото ферари. Изглежда, АЛФ добре се беше забавлявал.

Уили му помогна да слезе от колата. Поглеждайки към разрушения гараж, дребосъкът отбеляза, че вероятно ще трябва вече да шофира с очила.

Сега обаче, след като АЛФ се бе завърнал жив и здрав у дома, Уили изпадна в истерия. Той бомбардираше АЛФ с тежки упреци.

— Не ти трябва очила, а адвокат! Всичко съсипа! На теб все такива неща ти се случват! До гуша ми дойде!

АЛФ жално погледна към Кейт и ѝ се примоли:

— Но сме имали и хубави моменти, кажи му, Кейт! Много хубави!

— Този обаче със сигурност не е от тях — не се поддаде Кейт. — И по-добре разкажи какви други бели направи по време на безумната си разходка.

АЛФ се замисли. Не беше толкова просто, че да се каже с едно изречение. Бавно и съсредоточено започна да изрежда:

— Ами, сигурно скоро ще се обади госпожа Ачмонек. Заради живия плет. Пострада малко. Ферарито никому не прощава. Хората, дето на връщане им отнесох верандата, не ги познавам. Но бъди спокоен, Уили, няма начин да не ти се обадят от застрахователното. Освен това имаше няколко цветни лехи... и останалото ми се губи.

АЛФ вдигна очи към Уили и погледът му сякаш казваше: „Видя ли, а ти кой знае какво си мислеше. Но на стария АЛФ може да се разчита.“

Но на Уили и това му стигаше. Като си помисли за обезщетенията, нещата и на него започнаха да му се губят.

И точно тогава АЛФ предложи да продаде ферарито и да предостави сумата на Уили, което според него бе съвсем в реда на нещата. Така приключи въпросът с подаръка на Лин.

Но следващия ден АЛФ узна, че плантацията му е била отнесена от проливни дъждове, а пък Джоуел се бил оттеглил с парите за неопределено време в Парагвай.

АЛФ беше разорен, но този факт не го засегна особено.

След всичко това, за изненада на Уили, той поправи старата му таратайка, следвайки съветите на телевизионната поредица „Направи си сам“. За втора кола в семейство Танерови вече не стана дума и Лин се отказа да продава пилета и стриди.

12.

Отнасяше ли се до удобство, АЛФ ставаше изключително находчив. Един ден, връщайки се от пазар, Кейт и Уили го завариха да лежи на дивана редом с най-новото му изобретение — етажерка, поставена така, че без никакви усилия да достига всичко онова, което подслаждаше живота му: неща за хапване и дистанционното управление на телевизора. В момента пиеше кафе и гледаше курса по аеробика на Джейн Фонда, а етажерката му приличаше на изискан щанд за салати.

— Можеш да си вземеш — щедро предложи АЛФ на Кейт, докато Уили пренасяше торбите с покупки в кухнята. — Само приближи касетофона, че едва го стигам.

В този момент на вратата се позвъни. Кейт погледна саркастично АЛФ, този ленивец, и каза:

— Който и да е, ще го отпратя. Не бих допуснала да нарушат спокойствието ти.

— Направо му кажи да се спасява — предложи АЛФ в неговия стил и отпи глътка кафе.

Уили тъкмо идваше от кухнята, когато Кейт погледна през шпионката.

— Господи, майка ми! — простена тя.

АЛФ изръмжа недоволно.

— Ха! И какво търси в нашия рай? Как смее да смуцава покоя на негова светлост АЛФ?

Той, естествено, знаеше какво ще последва от това посещение. А пък и Уили побърза да му го обясни.

— Престани с твоите речи, мързел такъв! Събирай си боклуците и изчезвай в кухнята.

АЛФ обидено се оттегли.

От кухнята чу Кейт да поздравява майка си, чу също Брайън и Лин, които бяха дошли да я прегърнат. АЛФ беше кисел.

— Какво да ви кажа — взе думата бабата. — Тръгнала съм за Хавайските острови с оная откачалка Естел. Но тя реши да погостува два-три дни на дъщеря си, та си помислих, защо аз пък да не дойда у вас.

АЛФ потръпна от отвращение. Доколкото познаваше Кейт и Уили, за него това означаваше три дни нелегалност. АЛФ рискува и надникна през кухненското прозорче. Майката на Кейт, заобиколена от обезпокояващо много багаж, стоеше с гръб към него и оглеждаше Лин и Брайън.

— Много сте слаби. Явно не ви хранят достатъчно. Или ви пробутват само сандвичи? За вечеря ще ви сготвя нещо качествено. Ето, нося ви и топли дрешки. Сигурно мръзнете в тази студена къща. Изглежда, Уили не печели достатъчно за един търговски представител...

— Не! — извика. Кейт, защото бе зърнала главата на АЛФ. АЛФ потъна. Съдейки по това, което бе чул, бабата беше доста устата. Очевидно се канеше да поеме командването.

— Какво „не“? — поиска да знае майката на Кейт. — И защо ми крещиш така?

— Просто искаше да ти каже — намеси се Уили, — че не съм търговски представител, а социален работник. И че в Калифорния по това време никой не отоплява къщите си. Навън е тридесет градуса на сянка.

— Въпреки това. На Брайън съм донесла шал, а на Лин — топъл пуловер — каза бабата и презрително изгледа Уили. Тя нямаше високо мнение за представителите, а още по-малко за онези от тях, които отгоре на всичко се отричаха от професията си. — Горките деца, нямат грам тлъстинка, ребрата им се броят.

„Старата е голяма усойница“ — вбесен си мислеше АЛФ в кухнята. Кейт и Уили нямаше да се справят с нея. А що се отнасяше до неговите удобства, изгледате бяха повече от мрачни.

АЛФ се оказа прав. Докато бабата разопаковаше куфарите в стаята си, Уили завлече викация за помощ дребосък в гаража и го заключи вътре.

А когато по-късно Кейт и Лин му занесоха вечерята, го завариха да крещи в микрофона на късовълновия предавател.

— Помощ, помощ, заключиха ме в гаража! Обадете се в пицарията и ми поръчайте гигантска пица! Нямам храна! Всеки миг ще припадна. О, нещата се уредиха, пазачите ми пристигнаха.

АЛФ се нахвърли върху яденето като вълк, а Кейт и Лин го наблюдаваха, клатейки глави.

— Трябва да е много гладен — отбеляза Лин. — Нямахме време дори за молитвата.

АЛФ мляскаше и шумно се оригваше.

— Вкусно е. Най-после Кейт се е научила да готви. — След това облиза чинията.

— Сготви го майка ми — процеди влязлата Кейт и погледна злобно, както винаги когато критикуваха готварските ѝ способности.

— Впрочем няколко дни ще трябва да останеш в гаража — допълни тя отмъстително.

— Сложи майка си в гаража — предложи АЛФ.

— Да не би наистина да очакваш, че ще оставя майка си да спи в гаража — възмути се Кейт. — Освен това не ми харесва как се изразяваш.

АЛФ се направи на обиден.

— Разбира се, уродът спи в гаража! Той може!

— Никой не те смята за урод — стъписа се Кейт.

— А би ли ме представила за зет?

— Не. — Такова нещо Кейт и при най-добро желание не можеше да направи, от което АЛФ заключи:

— Значи съм нещо средно между урод и зет, нещо, което никой не иска.

— Боже мой, АЛФ, става въпрос само за три дни — напомни му Лин, но това никак не го успокои.

— Достатъчно, за да рухна физически и психически. Тук няма дори телевизор.

— Можем да ти дадем малкия телевизор — предложи Кейт.

АЛФ се възмути.

— Черно-бялата браква, дето екранът ѝ е като пощенска марка? На носа ли да си го лепна?

— Е, надявам се ваша светлост все някак да преживее трите дни — подигравателно му отвърна Кейт.

Когато двете с Лин излизаха от гаража, АЛФ се изплези зад гърба ѝ.

Следващите три дни бяха истински ад, особено за Кейт. Майка ѝ непрекъснато ѝ правеше забележки, по цял ден вървеше след нея с парцала и на всичко намираше кусури.

Но след половин час всичко щеше да свърши — майка ѝ си заминаваше.

И точно тогава Кейт я чу да говори по телефона с приятелката си Естел.

— Как така ще дойдеш в последната минута?... Мразя да бързам за летището!... Наистина ужасно ме ядосваш... Ти ще кажеш, че никои не се разбира с мен — напротив, всички ме обичат... Тогава си върви сама на Хаваите! Дано изригне вулкан да те затрупа!

И като тресна слушалката на телефона, тя съобщи на ужасената Кейт:

— Няма да отида с тази жена на Хавайските острови! Оставам тук! А сега на първо време ще измия банята. Преди малко ти само я замаза.

— Майка ти наистина е изумителна — отбеляза вечерта в леглото Уили, — в плочките на банята човек може да се оглежда.

— Кому е притрябвало — натърти Кейт и Уили усети, че е сгазил лука. Опита се да я успокои, като се извини.

— На мен, не. Просто така го казах.

— Добре — примири се Кейт. — Но ме вбесява това, че се държи с мен като с малко дете и непрекъснато ме поучава.

Уили съсредоточено гледаше в тавана, защото в главата му се въртеше една идея... доста необичайна наистина, но — като си помислеше — съвсем не толкова лоша. Той обърна глава към Кейт и бавно каза:

— А защо наистина не ѝ покажем АЛФ? Това може да я прогони от къщи.

Под него прогърмя гневен глас, който накара Уили да подскочи. Кейт също се уплаши. Гласът каза:

— Благодаря за откровеността. Добре е човек да знае, че го смятат за чудовище.

След това изпод леглото се показа главата на АЛФ, а малко покъсно и останалата му част.

— АЛФ — съвзе се Кейт, — какво, по дяволите, правиш тук посред нощ?

АЛФ се изправи и изръмжа:

— Топля се, какво друго. Температурата в гаража е като в морга. Но не мога всяка нощ да спя под леглото ви.

— И аз така мисля — съгласи се с него Уили. — И се постарай да не го правиш!

— Но отказвам да се върна в гаража — заяви упорито АЛФ. — И ако измислите нещо за прогонването на бабата, аз съм на разположение.

— Може би наистина е най-добре да ѝ разкажем за АЛФ — въодушеви се и Кейт. — Той не може вечно да живее в гаража, нуждае се от собственото си легло. А ако тя въпреки това реши да остане, нека остане.

— Но как ще започнем? — питаше се Уили. — Да я сложим някъде да седне и внимателно да я попитаме дали е чувала нещо за Извънземното.^[1]

— Аз не съм Извънземното! — възмути се АЛФ. — Все едно някой от Мелмак да ме попита кой е Уили Танер и аз да му кажа, че ако познава откачения професор от филма на Джери Луис, все едно познава и теб.

— Глупости — уморено каза Уили и допълни: — Добре, АЛФ, утре ще говорим за това. Но дотогава нищо да не предприемаш, ясно?

— И ти не предприемай нищо в леглото — небрежно подхвърли АЛФ и се пъкна отдолу.

Но той отдавна вече имаше свой план. Налагаше се да действа бързо. Моментът беше подходящ, тъй като по това време бабата обикновено се появяваше в кухнята, за да си вземе нещо от хладилника — знаеше го от Лин.

Така че когато чу над себе си спокойното дишане на Кейт и Уили, АЛФ се измъкна от спалнята и се настани в тъмната кухня с чаша кафе в лапите. Малко след това дочу приближаващи се стъпки. Радостно възбуден, АЛФ тихо се изкикоти.

Някой застана на вратата и запали лампата.

— Здравсти, бабо! — Само това каза АЛФ, но повече не беше и нужно. Погледът на Дороти падна върху хилещото се насреща ѝ нещо, след което тя се хвана за сърцето и прошепна:

— О, божичко!

— Седни, бабче! — покани я сърдечно АЛФ. — Пийни с мен чашка кафе.

Но Дороти не помръдваше. Тя попита с дрезгав глас от ъгъла:

— Ти кой си?

Този кошмар трябваше да свърши колкото се може по-скоро.

АЛФ учтиво се представи.

— Казвам се АЛФ. Идвам от планетата Мелмак. Принадлежа към цивилизация, изпреварила ви с милиони години. А сега живея в коша за пране до пералната машина. Други въпроси?

В мозъка на Дороти нещо проблесна. Стори ѝ се, че разбира с кого си има работа. Тя решително тръгна към АЛФ и за негова изненада започна да го побутва с пръст.

— Ясно, направил те е Уили! Той все такива идиотщини прави в гаража си — говореше тя и го мушкаше в гърдите.

На АЛФ започна да му омръзва.

— Ей, стига си ме ръгала! Честна дума, извънземен съм! Ама откакто си тука, ме затвориха в гаража. Никак не ми е приятно. Свикнал съм на комфорт. Ха-ха, престани!

АЛФ подскочи, защото сега пръстът на Дороти го гъделичкаше под мишницата, и хукна към вратата. Но преди да започне отстъплението, той ѝ обеща, че пак ще си поговорят. Имаше чувството, че първата среща между него и бабата бе завършила някак наравно.

— Мили боже, значи не е било сън — уплашено отстъпи назад Дороти, когато на следващата сутрин видя АЛФ на масата за закуска.

— Седни и излей сърцето си — добродушно каза АЛФ.

Кейт, която беше в кухнята и приготвяше закуската, вече бе чула от АЛФ за среднощната среща. Не ѝ беше съвсем ясно да се радва ли, или не, но място за връщане назад нямаше и може би най-добре беше събитията да се оставят на естествения им ход.

Но защо беше толкова тихо в трапезарията?

Когато Кейт влезе, за да сложи масата, АЛФ и майка ѝ седяха един срещу друг и втренчено се гледаха. Дороти злобно фиксираше АЛФ, а той в отговор ѝ се зъбеше.

— Е, вече знаеш, че живеем с извънземно — наруши зловещото мълчание Кейт.

— Не очаквах това от теб, Кейт — бе отговорът. Звучеше така, сякаш Дороти току-що бе научила, че дъщеря ѝ е клептоманка и подпалвач-рецидивист при това.

— Усещам негативни вибрации — сумтейки констатира АЛФ, но в този момент влязоха Брайън и Лин.

— Добро утро, мамо! — каза Лин. — Добро утро, бабо! Добро утро, АЛФ... о, боже!

— Точно така — кимна Кейт.

Брайън пръв се окопоти и радостно каза:

— Бабо, ти вече познаваш АЛФ. Нали е страхотен?

— С нас ли ще седи на масата? — попита Дороти с тон, който бе отговор и на въпроса на Брайън. Според нея АЛФ беше отвратителен.

— АЛФ винаги се храни с нас — обясни ѝ Брайън.

Точно тогава влезе и Уили и седна на мястото до АЛФ.

Това вече Дороти не можа да понесе. На всичко отгоре уродливият дребосък седеше начело на масата — там, където трябваше да седи главата на семейството. Тя възмутено съобщи мнението си на Уили, гледайки го с огромно презрение.

Но той добродушно махна с ръка.

— Все едно кой къде седи. Всички тук знаем кой е главата на семейството. — И той подаде гарафата на АЛФ. — Сок?

АЛФ кимна царствено.

— Ако може и от белгийските вафли. Много ги обичам.

— Днес сме на понички — с нотка на извинение в гласа каза Уили. — Нещо против?

Дороти се задъха от възмущение.

— Какъв ужас! В къщата ви командва някакъв малоумник от Луната.

Но АЛФ я сложи на мястото ѝ.

— Само си си губила времето в училище. На Луната няма живот.

— Не го казах буквално, а като обида — не му остана дължна Дороти.

— Ох — закани ѝ се АЛФ, — как нямам салфетка и тръбичка, че да те замеря с топчета!

Брайън и Лин се изкикотиха, което окончателно вбеси Дороти.

— Не съм длъжна да търпя това покварено недоносче! — разпени се тя.

Но преди Кейт и Уили да успеят да кажат нещо, АЛФ ги постави пред алтернативата.

— Или тя, или аз! Решавай, Кейт!

Според Дороти решението на Кейт не беше достатъчно спонтанно.

— Нима изобщо се налага да мислиш?

— Не, въ, да — безнадеждно се обърка Кейт. АЛФ и майка ѝ, взети заедно, бяха по-страшни от въздушно нападение.

За нейно облекчение думата взе Уили и мъдро обясни:

— Никой няма да си ходи и никой няма да остава.

— Ясна позиция, няма що — отсъди АЛФ. — Нищо чудно, че не седиш начело на масата.

Дороти настоя за повече яснота. Тя бе готова за война с това изчадие. Ако познаваше по-добре АЛФ, щеше да ѝ е ясно, че с него наглава не се излиза.

— Никога нямаше да повярвам, че дъщеря ми би ме изгонила от дома си — обидено се обърна тя сега към Кейт.

— Никой не те гони — притече се на помощ на изнервената си майка Лин. Но бабата не ѝ обърна внимание и продължи да се оплаква от Кейт.

— Откакто съм тук, се чудиш как да ме изгониш!

— Така си е — съгласи се с нея АЛФ, при което Дороти го стрелна с убийствен поглед и заповяда:

— Ти да мълчиш!

— Кажй ѝ, Кейт — буташе фитилите АЛФ. Той бе впечатлен от вида на бабата, но и сигурен, че седи най-далеч от нея.

— Да. Да, истина е! — изтръгна се от Кейт. Тя вече нямаше сили за дипломация.

На Уили му призля.

— Може би не така директно?

— Не се бъркай, Уили! — мигновено го предупреди АЛФ. Нещата най-сетне се развиваха по негов вкус.

Но след като веднъж бе започнала, Кейт и бездруго нямаше намерение да спира.

— Мамо, ти ме докарваш до лудост. Идваш в къщата ми, започваш да командваш и ми създаваш чувството, че нищо не правя като хората.

— Аз, аз не съм искала... — бранеше се майка ѝ срещу обвинението, а това принуди АЛФ да се намеси.

— Не бива да се лъже — укори той Дороти.

В този момент тя беше в състояние да му откъсне главата.

— Ти си виновен за всичко. Ти настрои дъщеря ми срещу мен. Използвал си кой знае какви космически сили, за да обсебиш мислите ѝ.

— Бабчето говори глупости — разясни АЛФ на останалите.

Най-сетне Кейт приключи спора, като призова бойните петли към спокойствие, и кротко обясни на майка си.

— Сега слушай. Ние всички те обичаме. — И тя строго погледна към АЛФ. — Но това е нашата къща и ако искаш да останеш тук, трябва да се съобразяваш с някои правила.

— Да не си играеш със сушилния автомат и да не ядеш Лъки — отново не успя да обуздае разхлопаното си чене АЛФ.

— Това се отнася само за теб — му напомни Лин, което направо ужаси АЛФ.

— Как? Само за мен? На нея давате ли ѝ да яде Лъки?

— Всъщност правилото е само едно — повиши глас Кейт, за да принуди АЛФ да млъкне. — Дръж се с дъщеря си като с възрастен човек. А сега да закусваме!

С това атмосферата се разведри и настъпи примирие. Дороти реши да остане още малко при дъщеря си и зет си, което страшно ядоса АЛФ. Причината бе, че тя имаше слабост към телевизията, което фатално съвпаднаше с неговата страст.

На следващия ден, точно по време на едно от любимите му предавания — кървав телевизионен сериал, — Дороти превключи на друг канал, където даваха „Семейство Далтън“.

АЛФ злобно гледаше бабата, която за негово съжаление го превъзхождаше физически, така че трябваше да се задоволи само с обиди.

— Ти какво си въобразяваш?... Това не е филм, а хапче за сън.

Но бабата изобщо не му обръщаше внимание. Когато даваха „Далтън“ — скучен семеен сериал, — тя беше като хипнотизирана.

АЛФ грабна дистанционното управление и превключи канала. Телевизионната война избухна с нова сила.

... и завърши с поражение за АЛФ. Бабата изтръгна от лапите му дистанционното управление и включи на „Далтън“.

— Какво му намираш на този боклук — пръскаше се от яд АЛФ.

— В него има любов, страст, топлина, зов за човечност — просветли го Дороти.

АЛФ се изсмия презрително.

— Дори Лъки би написал по-добър сценарий, за мен да не говорим.

— Ха — каза бабата не по-малко язвително, — на теб кога ли би ти останало време за писане. Ако не се тъпчеш, дремеш пред телевизора.

— Пак ли се карате за телевизора — въздъхна Кейт, когато влезе в хола и ги завари в разгара на битката.

— Кейт, знаеш колко обичам да гледам „Далтън“ — оплака се майка ѝ. — Но това рижаво кече непрекъснато ми пречи.

— Ха! — разпени се АЛФ. — Кече?! Слушай, слушай... — Той търсеше подходящо сравнение.

— АЛФ! — опита се да го спре Кейт.

— Нещастен жираф! — невъзмутимо отсече АЛФ. Кейт реши, че трябва да се намеси, и с назидателен тон обясни на АЛФ, че Дороти им е на гости и може да остане колкото поиска.

— Ще видиш зор, докато изчистиш паяжините от куфарите ѝ — мрачно предвеща АЛФ.

[1] Герой от прочутия едноименен филм. — Б.пр. ↑

13.

Седмица по-късно бабата така бе измъчила Кейт, че една вечер тя рухна изтощена на дивана, с торбичка лед на челото.

— Разбирам как се чувстваш — състрадателно я погледна Уили.

— Да излезем малко да се поразсеем, а? — проплака Кейт. — Защото, знаеш ли къде отиде? В супермаркета. Трябвал ѝ препарат за плочките на банята.

— След няколко седмици ще си отиде — успокояваше я Уили, без сам да си вярва. Защото новата версия на Дороти беше, че Естел си е навехнала глезена.

— Сигурно — саркастично каза Кейт. — Първо искаше да остане само няколко дни, след това една седмица, сега пък още две. Питам се, защо изобщо трябва да чака Естел, за да отиде на Хаваите? Голяма е, може да отиде и сама.

— Може би трябва да я притиснеш до стената и направо да ѝ кажеш да си върви — разсъждаваше Уили.

АЛФ посвоему изтълкува казаното и се обади откъм масата.

— Добра идея! Към коя стена ще я притискаме?

— АЛФ, ти не се намесвай — смъмри го Уили, но в същия момент се сепна. — Ти какво непрекъснато записваш?

АЛФ през цялото време пишеше в един бележник.

— Кой, аз? — правеше се на ударен АЛФ.

— Не, оня на Луната! — ядоса се Уили.

— А, имаш предвид Фред! Нямам представа. Не се е обаждал, а и не пише.

След това взе бележника и отиде в стаята си.

АЛФ опази тайната си почти две седмици. След това той завлече семейството пред телевизора и преливайки от любезност, настани Дороти на най-удобното място върху дивана.

— Седни в средата, скъпа Дороти. Отгук най-добре ще можеш да гледаш Далтънови. Този епизод е много особен. Затова трябва да седнеш на най-доброто място.

— Вчера твърдеше, че най-доброто място за мен е камината — спомни си Дороти и го погледна недоверчиво. Не знаеше какво да мисли за неочакваната любезност, на косматия урод.

Изведнъж Брайън възбудено посочи към екрана. В момента там вървяха надписите на „Далтън“.

— Бързо, погледнете! Името на АЛФ!

Всички се втренчиха в телевизора, където действително бе написано, че епизодът е по сценарий на някой си АЛФ ШАМУЕЙ. Това неимоверно повиши напрежението.

На екрана Кийт Далтън тъкмо влизаше в хола, където на дивана, напълно изтощена, седеше жена му. Тя притискаше към челото си торбичка с лед.

— Разбирам как се чувстваш — състрадателно я погледна Кийт. — Заради майка ти, прав ли съм?

— Да. Боя се, че завинаги ще остане тук — простена жена му. — Докарва ме до лудост. В момента е в супермаркета, трябвал ѝ препарат за плочките в банята.

— Забравих да разбъркам салатата — наруши Кейт злокобната тишина. Лицето ѝ бе бяло като платно.

— Стой тук, Кейт. Става още по-интересно — спря я АЛФ с бодър глас.

— Точно от това ме е страх — промърмори нервно Уили, на който, както и на Кейт, му идеше да потъне в земята.

В този момент Кийт Далтън предложи на жена си:

— Защо не я притиснеш към стената и не я попиташ кога най-сетне ще си иде?

— Добра идея — каза отрочето им Буч. — Към коя стена ще я притискаме?

Сега вече Кейт и Уили наистина изглеждаха зле, докато Лин и Брайън скришом се подсмиваха. Физиономията на Дороти засега можеше да се опише като недоверлива.

Когато обаче на екрана се появи майката Далтън и Кийт я поздрави със „Здравей, Дороти“, тя присви очи. Дороти, истинската, втренчено гледаше Кейт, на която ѝ идеше да се скрие под дивана.

— Тя се казва Дороти — напрегнато отбеляза майката на Кейт точно когато телевизионната дъщеря директно попита телевизионната майка кога най-после ще си отиде и недвусмислено ѝ заяви:

— Да, искам да си отидеш вкъщи при твоята откачена приятелка Естел.

Това беше прекалено. Истинската Дороти изскочи от стаята.

Кейт беше в състояние да убие АЛФ, но все пак само му кресна да върви по дяволите и хукна след майка си.

АЛФ сви рамене и обобщи.

— Тук стават големи работи.

След всичко това настроението напомняше температурите от ледниковия период. Кейт и Дороти мълчаха, а АЛФ седеше на дивана с бележник и химикалка в ръка. Най-сетне той не издържа и заяви, че няма да може да запише никакъв диалог, ако всички мълчат.

Дороти шумно обърна страницата на списанието, в което демонстративно се бе задълбочила. Кейт направи същото с вестника си.

— Повече няма да пишеш диалози. Прекалено отровни са — каза ледено Дороти.

— Да превръщаш частните ни разговори в спектакъл! Браво! Много тактично! — присъедини се Кейт.

АЛФ бързо започна да пише.

— Добре, и това е нещо. Кейт, нали не възразяваш да го използвам?

— Няма да използваш нито дума от онова, което говорим — забрани Кейт.

АЛФ възмутено поклати глава.

— Това е цензура, струва ми се.

— А на мен ми се струва, че скоро ще изхвърчиш оттук — хладно отвърна Кейт.

АЛФ кимна доволно и го записа.

— Радвам се, че се съобразяваш с чувствата ми, — внезапно каза Дороти на дъщеря си и нещо в гласа ѝ потрепна.

— О, мамо, разбира се, че се съобразявам с чувствата ти. Така съжалявам, че те обидихме. — В погледа на Кейт се четеше разкаяние.

— Няма нищо — каза Дороти великодушно. — Може би наистина трябва да си вървя. Ще се обадя на Естел и още утре ви

напускам.

— А навехнатият ѝ глезен? — възрази Кейт и за своя изненада чу Дороти да казва:

— Аз го измислих. Също и екскурзията до Хавайските острови. Истината е, че ние с Естел се скарахме и аз се изнесох от общото ни жилище.

— Трябваше и тука да направиш същото — намеси се мигновено АЛФ, преди още Кейт да е успяла да реагира на признанието. — Не можеш да останеш повече.

Дороти го погледна така яростно, че той неволно сви глава. А и отговорът ѝ го притесни, защото, изглежда, говореше сериозно:

— Мисля, че от тебе ще стане хубав пуловер.

— Мамо, защо по-рано не ми каза за проблемите с Естел? — попита с укор в гласа Кейт.

— Защото щеше да ме съжалиш и да ме попиташ дали не искам да остана у вас.

АЛФ прецени разстоянието между себе си и Дороти и то му се стори достатъчно за бързо отстъпление в случай, че Дороти реши да осъществи плана „Пуловер“. От тази безопасна дистанция той извика на Кейт:

— Кейти, не се размеквай!

Но вместо това, за безкрайно разочарование на АЛФ, Кейт каза:

— Не е необходимо да те съжалявам, за да те попитам дали искаш да останеш у нас.

АЛФ сумтеше неодобрително. Но в този момент иззвъня телефонът. Търсеха него. Беше редакторът на „Далтън“, който го умоляваше за още един епизод.

АЛФ се оттегли в гаража. Новият му сценарий трябваше да прелива от сърдечност и топлина. Но това се оказа трудна работа. Хрумваха му само заядливи диалози, а той имаше чувството, че ако ги напише, ще бъде заточен в гаража за вечни времена. АЛФ се наливаше с кафе, докато не стана толкова нервен, че се наложи да се върже за стола с един от коланите на Уили. После продължи да гледа втренчено празните листа до пишещата машина.

Уили идваше да го види и тъкмо когато отваряше вратата на гаража, чу силен вик.

— АЛФ, добре ли си? — попита разтревожено Уили и след като му хвърли един поглед, си помисли, че АЛФ очевидно не е добре. Изглежда, се беше побъркал. Седеше вързан на стола, а цялата му глава беше окичена с щипки за пране. И отгоре на всичко гледаше меланхолично.

Уили реши да го попита много внимателно какво означава всичко това. Към лудите трябва да се подхожда с разбиране.

— А, за щипките ли питаш? — тъжно го погледна АЛФ. — Току-що си откъснах половината ухо с една от тях. Надявах се, че този вид акупресура ще ме вдъхнови. Намирам се в творческа криза.

— Преди всичко трябва да си починеш — посъветва го Уили с облекчение. Поне беше с всичкия си.

Но АЛФ забарабани с пръсти по масата.

— Да си почина?! Ха. Налага се да работя, сценарият трябва да прелива от сърдечност и топлина — и утре да е готов.

Уили се замисли.

— Просто записвай всичко, което ти минава през ума. Това, за което си мислиш.

— Аз съм в творческа криза — написа АЛФ.

— Прекалено си изнервен, АЛФ — установи Уили. — Лошо е да си толкова нервен.

— Ха — подигра му се АЛФ, — ами че аз изпих петдесет кафета. Така се възбудих, че трябваше да се вържа за стола. А ти, ако не можеш да ми помогнеш с друго, освен със съветите си, по-добре си върви вкъщи.

— Разбира се, сега там е страшно уютно — каза Уили, — с две жени, които не си приказват, че и с мене вече не говорят. И в тая бъркотия ни вкара ти с твоя сценарий. А сега се постарай да ни измъкнеш оттам.

— Добре де, разбрах! — ядоса се АЛФ. — Ще направя каквото мога.

Той нервно запремества щипките по главата си. Последва нов вик точно когато Уили напускаше гаража. Ако продължаваше така, какво ли щеше да остане от ушите му до сутринта?

— Този епизод ще ви хареса — обеща АЛФ две седмици по-късно.

Цялото семейство се бе събрало пред телевизора, за да проследи спасителната акция на АЛФ, която наистина го беше поизнервила.

— Добро утро — каза на закуска телевизионната Дороти и дъщерята беше безкрайно щастлива, че майка ѝ отново разговаря с нея. Трогнати, Танерови съпреживяваха сдобряването на Далтънови, чиято гостенка тъкмо казваше:

— Майките и дъщерите често са в конфликт, но това е част от този прекрасен живот.

— Да, човек понякога казва неприятни неща за някого, но това не означава, че не го обича — радостно се съгласи дъщерята.

Да, благодарение на сценария на АЛФ у Далтънови отново цареше мир.

А у Танерови майката и дъщерята нежно се гледаха в очите.

И точно тогава телевизионната Дороти дружелюбно попита:

— Значи няма да ми се разсърдиш, ако ти кажа, че си една неблагодарна малка егоистка?

— Намери на кого да го кажеш, гърбав, устат таласъм — също така мило ѝ отговори дъщерята Далтън.

Настроението у Танерови рязко се смени. Злобно гледаха към АЛФ, много злобно.

— Егоистка — бавно повтори чутото Кейт.

— Таласъм — обезпокояващо тихо каза Дороти и тръгна към АЛФ.

АЛФ осъзна надвисналата опасност. Неговите деветдесет сантиметра изпаднаха в паника, която се изрази в силно треперене.

— Променили са сценария! Кълна се! — изпищя АЛФ. — Бабо, не прави нищо, за което после може да съжаляваш!

АЛФ с ужас си спомни за намерението на Дороти да изплете от него пуловер.

Но Дороти спря по средата на враждебния си поход и се втренчи в телевизора. На екрана г-н Далтън тъкмо възпираше жена си да извърши майцеубийство, обяснявайки ѝ, че не си заслужава да си цапат ръцете с нея, на което дъщерята презрително отговори:

— Ха, вчера, като напускаше спалнята ми, друго говореше.

Изведнъж Уили се оказа обект на странни, преценяващи погледи. Той чувствуваше почти физическа неприятните мисли зад тях и бързо взе страната на АЛФ.

— Той нали каза, че са променили сценария?!

Кейт скочи и решително изключи телевизора с тези невъзможни Далтънови. След това също така решително се насочи към АЛФ.

Той се беше свил в най-отдалечения ъгъл на дивана и нервите му очевидно не издържаха. Имаше чувството, че козината му гори под изпепеляващия поглед на Кейт. А и отвътре му беше горещо. АЛФ изкрещя срещу връхлитащата го опасност.

— Не съм го писал аз! В моя сценарий те се прегръщат и целуват. Миличка Кейт, не ми прави нищо. Аз съм по-малък от теб.

— Къде са ми куфарите? — попита истинската Дороти и това спаси АЛФ, защото сега Кейт се обърна към нея.

— Мамо, не искам да си отиваш. Той ще си отиде — посочи тя АЛФ.

АЛФ хлъцна ужасено. Но той бе и дълбоко наранен. Сега можеше да го спаси само едно: копие от оригиналния сценарий. Той се втурна към гаража и малко след това пхна листовите в ръката на Уили, тъй като той му изглеждаше най-спокоен. Поне не го беше заплашвал досега.

— Ето, Уили, чети — гледаше го умолително АЛФ. Състоянието му наистина будеше съчувствие.

Уили прехвърли сценария и заключи:

— Мисля, че АЛФ казва истината.

— Благодаря — въздъхна облекчено АЛФ.

— Не, заминавам! — хладно заяви Дороти. — След като главата на семейството защитава това прасе, аз нямам повече какво да правя в тази къща.

АЛФ заподскача около нея — за всеки случай извън обсега ѝ на действие, и настояваше:

— Върни се. Направи ми тази услуга и прочети какво съм написал.

Дороти го гледаше като питон.

— От къде на къде ще ти правя услуги? Нямам основание.

— Ще ти намеря — обеща и АЛФ и тикна сценария в ръката на Кейт. Част от него връчи на Дороти. — Хайде сега, отворете на

страница осемнадесет и четете на глас. Кейт ще чете мисис Далтън, а Дороти ще чете Дороти.

АЛФ поглеждаше очаквателно ту едната, ту другата.

Неохотно бабата започна да чете ролята си.

— Права си. Не беше редно да ви обременявам с присъствието си, но нямах избор. Не е лесно да живееш сам. Затова се пренесох при Естел. Колкото и да е откачена, все пак беше някой, с когото можех да разговарям.

— А тя те помоли да напуснеш, нали? — пое ролята си Кейт и видя как майка и тъжно кимна.

АЛФ усети, че настроението се променя в негова полза и бързо ги прекъсна.

— Говорих по телефона с Естел. Точно така е било. Затова баба е дошла тук. Просто не е искала да е сама. Впрочем Естел наистина е откачена.

Неочаквано очите на Дороти се навлажниха. Майката и дъщерята се хвърлиха в обятията си. АЛФ доволно наблюдаваше сцената и тихо мърмореше:

— Божичко, без малко да ме заколят!

На следващия ден Дороти все пак си стегна куфарите, като обясни на Уили и Кейт, че било крайно време да заживее самостоятелно.

— АЛФ ли ти го втълпи? — искаше да знае Кейт.

— Не директно, но го има в новия му сценарий.

Уили повика АЛФ от гаража. Мелмаковецът се появи с химикалка в лапата, очила на носа и с важната физиономия на поет.

— Мислех, че си се отказал от писането, след като промениха последния ти сценарий. Кое те кара да продължаваш? — попита с любопитство Уили.

Очите на АЛФ хитро заблестяха.

— Ами пристигна чекът — скромно каза той — и сега пак имам много работа.

14.

Но това бе последният излет на АЛФ във вълнуващия свят на телевизията. Скоро го обзе нова страст, която напълно го обсеби: земеделието. АЛФ прекопа градината на Танерови и с жар се зае за работа. Но първата реколта излезе доста хилава, което страшно го ядоса.

Вкиснат, той седеше в кухнята и ровеше в справочници и каталози, опознаваше тайните на земеделието и скритите му коварства.

Кейт седеше до него и правеше списък за пазаруване.

АЛФ вдигна глава и каза:

— Тор.

— Какво искаш да кажеш?

— Пиши „тор“ — сърдито каза АЛФ. — Трябва да сложа на морковите.

— Сложи им масло като всички нормални хора — посъветва го сериозно Кейт и прехапа устни, за да не се размее. АЛФ наистина напълно се бе вживял в ролята си на земеделец и само Брайън му помагаше, доколкото му позволяваха силите.

— Ще взема да насадя памук — разсъждаваше АЛФ. — А през зимата ще насадя вълна.

— Вълната не никне в градината — осведоми го Кейт. — А и къде ще го насадиш тоя памук, като вече си заел цялата градина?

— Аз съм дете на природата — патетично говореше АЛФ. — Обичам слънцето, земята и нейните плодове, собствено производство. — И тихичко добави: — А най обичам да ям буболечки.

Вечерта, когато Кейт се върна от пазар, АЛФ тъкмо оставяше телефонната слушалка. Той радостно съобщи, че току-що е спестил пет долара на домакинството, поръчвайки тор на едро — цял камион.

— Както дойде, така и да си отиде — заповяда ужасена Кейт. — Заради малкото ти зеленчук не е необходимо да прибегваш до търговията на едро.

Дискусията не можа да продължи, тъй като влезе Брайън с шепа странни растения, производство на АЛФ. Оставяйки ги на масата, Брайън каза:

— Ето, АЛФ, остава само да поля тиквите.

— Това ли е всичко? — попита съкрушено АЛФ. Реколтата наистина беше мизерна.

Брайън сви рамене.

— Сигурно трябва тор.

АЛФ враждебно огледа спаружения зеленчук и саркастично изрече:

— Страхотно! Голямата суша на осемдесет и седма!

Кейт надникна през рамото му и се опита да го утеши:

— Не са много, но пък са наистина чудесни краставички.

— Но, мамо — поправи я Лин, която току-що беше влязла, — това са сини домати.

— Царевича е — тъжно уточни АЛФ.

— Странно — замисли се Кейт. — Тук нищо не вирее. Но пък тиквички имаме в изобилие, можем да напълним цял супермаркет.

АЛФ я погледна многострадално.

— Още по-странно е, отколкото си мислиш. Изобщо не съм садил тиквички.

— Не го взимай толкова надълбоко, АЛФ — погали го Лин по рамото. — Всичка ще се оправи. Градинарството е по-сложно, отколкото изглежда първоначално.

— Щеше да е по-лесно, ако не беше Боб Баркър — оплака се АЛФ. — Идва нощем в градината и ми изравя зеленчука.

Боб Баркър беше кучето на Ачмонекови.

„Дали са бързи тия чи-хуа-хуа?“ — разсъждаваше АЛФ, подсмивайки се коварно, след което удари с лапа по масата. Тази нощ щеше да издебне Боб Баркър и да го прати в кучешкия рай.

Междувременно от службата се обади Уили, за да предупреди Кейт, че ще закъснее. Но попадна на АЛФ.

— Ей, ти да нямаш гадже? — заподозря го АЛФ, преди Кейт да успее да вдигне втория телефон. След това, естествено, продължи да слуша и така чу, че Уили имал проблем с някакво мексиканско момче, което не говорело английски и което той трябвало да изпрати с автобус за Мексико. Но преди това Уили искаше да открие баща му.

— Не му вярвай, Кейт! — намеси се АЛФ, но побърза да остави слушалката, защото тонът и от двата края на линията изведнъж стана твърде заплашителен.

— Е, добре. — Той и бездруго трябваше да се погрижи за Боб Баркър, пък и преди това искаше да погледа с Брайън баскетболния мач по телевизията.

Играта тъкмо беше станала интересна, когато Уили си пристигна и го изгони в кухнята. Всичко това се налагаше заради мексиканчето, което Уили беше довел със себе си, тъй като бяха изпуснали автобуса. Освен това не беше успял да открие и бащата на момчето.

Мексиканчето се казваше Луис Мансиа и го сложиха да спи на дивана в хола. АЛФ пък застана на пост в гаража, за да свети маслото на Боб Баркър.

Но Луис изчака другите да заспят, стана и тихо се измъкна през задната врата. Градината тънеше в кадифен полумрак. Момчето се смая, като видя градинските лехи и плачевното състояние на зеленчуковите насаждения на АЛФ. Понеже беше син на фермер, гледката сви душата му. Луис се колебаеше. Всъщност той беше решил да избяга, но сега съвестта му говореше друго. Искаше преди това, доколкото беше възможно, да посъживи тази нещастна градина.

В гаража видя кофа. Докато я сваляше от куката, дръжката ѝ издрънча. АЛФ подскочи от възбуда, чувайки металния ѝ звън. Боб Баркър — стрелна се през ума му. — Смъртният враг, унищожителят на градини.

АЛФ бе обладан от ловна страст. Настъпил бе часът на отплатата. Той сграбчи една мотика и изскоча от гаража, ревейки свирепо:

— Умри, проклето псе!

— Велики боже! — простена на испански бедният Луис, виждайки зловещото същество, същински бог на отмъщението, да лети срещу него с бляскаво оръжие в ръка. Беше като парализиран.

Разяреният АЛФ все пак навреме забеляза, че за една нощ чихуа-хуато на Ачмонекови бе пораснало на ръст повече от него, и смаян преустанови атаката. Чак след това откри, че пред себе си имаше двукрако същество. Двамата се гледаха недоверчиво, докато АЛФ не се досети, че се намира на собствена територия и другият следователно е крадец.

— Ти какво правиш тук? — попита той с известна предпазливост. Крадците можеха да бъдат доста опасни, когато ги заловиш на местопрестъплението, мислеше си АЛФ и бе много изненадан, когато другият го попита уплашено на испански:

— Ти дявол ли си? — И бързо се прекръсти три пъти.

Напълнил е гащите, установи АЛФ успокоен. За мелмаковец с неговата интелигентност испанският, естествено, не беше проблем. Така през следващите няколко минути те разговаряха на езика на Луис и това много ги сближи. АЛФ с радост установи, че момчето разбираше доста от селско стопанство и набързо забрави псето на Ачмонекови и кръвожадните си прищевки.

Но ревят на АЛФ бе разбудил Уили и Кейт. Малко след това те с ужас видяха празния диван и хукнаха навън с надеждата, че все пак може да намерят момчето. И го намериха. То сговорчиво работеше с АЛФ в градината и двамата си приказваха на испански.

— Малко повече тор не би навредил — тъкмо отбеляза Луис.

— И аз това казвам — кимна доволно АЛФ. — Но да продължаваме. Току-виж, сме намерили няколко тлъсти листни въшки.

На другия ден след обяд Луис, АЛФ и Брайън плевяха градината, която междувременно се беше променила чувствително. АЛФ обаче бе изгубил всякакво желание за работа и настояваше за почивка, която другите двама категорично отказваха.

— Ей — извика АЛФ, когато Луис, последван от Брайън, мощно изтръгна от земята огромен бурен и го хвърли на боклука, — това ми е спанакът!

А след това той сериозно се замисли дали няма правителствена програма, насърчаваща хората да не засаждат нищо, защото вече го болеше кръстът.

Вътре Кейт слагаше масата за вечеря и Лин я попита докога ще трябва да яде тези тиквички.

— Ще можеш да си вземеш и в колежа, ако те приемат — успокои я Кейт.

Когато Уили се върна, донесе вестта, че е открил бащата на Луис. Но момчето не изглеждаше никак щастливо и Уили знаеше защо.

По-рано бащата е имал ферма в Мексико, сега обаче работеше във фабрика за килими в Ривърсайд и в момента беше на път към Танерови, за да си прибере сина. Луис бе избягал, защото му липсваха

родината и приятелите. Той искаше да се върне в Мексико, пък дори и сам. След казаното от Уили го обзе дълбоко отчаяние. Беше безкрайно нещастен. Впрочем оказа се, че говори доста добре английски, но умело го беше крил досега.

Основният проблем на момчето се състоеше в това, че се чувства чужд и няма приятели. АЛФ му напомни, че сега той му е приятел и че Луис може да му гостува по всяко време.

— Забравяш, че възнамеряваше да ме убиеш с една мотика — отвърна му Луис.

— Признавам, че познанството ни започна с някои грубиянщини — съгласи се АЛФ, — но това е, защото те взех за Боб Баркър. Сега обаче между нас всичко е окей. Съвместният градински труд сближава! Можеш да минаваш насам, когато пожелаеш. Но първо се обаждай по телефона. Ако не вдигна, значи съм под душа.

След всичко това Луис обеща да направи още един опит и да се върне при баща си в Ривърсайд. На раздяла Уили му пхна в ръката голям плик с тиквички.

Малко по-късно главата на семейството намери хубавата си нова мотика в окаяно състояние и реши жестоко да се скара с АЛФ, който в това време се забавляваше с видеоигрите.

— Стана, като си прекопах градината — извини се небрежно АЛФ. — Натъкнах се на водопровод. Спокойно, Уили, не беше нашият. Но да ти кажа, стигнах до заключението, че земеделието не е за мен.

— Решил си да се откажеш? — с надежда в гласа попита Уили. Беше му дошло до гуша от тиквички.

— Да речем, че съм решил да отглеждам нещо друго — тайнствено каза АЛФ.

— Какво? — поиска да узнае Уили.

От кухнята долетя ужасеният писък на Кейт.

— Дъждовни червеи — каза АЛФ.

15.

АЛФ отново се бе отдал на любимото си занимание да седи на дивана и да се тъпче с каквото намери. Този път беше кутия шоколадови бонбони, които откри в шкафчето на Уили. И тъй като приближаваше денят на влюбените „Св. Валентин“, АЛФ наред с яденето пишеше любовни картички. Той пишеше на всички известни и по-малко известни личности, чиито адреси безразборно бе вадил от списания и телефонни указатели.

Но той имаше и друга причина да празнува: Дороти, майката на Кейт, окончателно се местеше. Беше си наела апартамент близо до тях. Цял ден Уили и Кейт с голямо усърдие изнасяха мебелите на Дороти.

— Тежи, а? — попита АЛФ, уж че го интересува, когато двамата за пореден път минаха край него, мъкнейки огромен сандък.

— Не повече от другите, които пренесохме под невъзмутимия ти поглед — задъхано каза Уили.

АЛФ се направи, че не разбира, и най-невинно попита:

— Значи нямаш време да оближеш марките ми?

— Това толкова ли те затруднява? — язвително попита на свой ред Уили.

— Съвсем не. Но имам такъв хубав шоколадов вкус в устата, не искам да го изгубя.

Уили погледна по-отблизо. Празната кутия от бонбони му се видя много позната. Вбесен, той кресна на АЛФ:

— Егоистично ненаситно животно! Къде са бонбоните, които исках да подаря на Кейт за празника на влюбените?

— О, скъпи, толкова си мил — зарадва се Кейт.

Но Уили изглеждаше всичко друго, само не и мил. Той злобно гледаше към АЛФ.

„Егоистичното животно“ го увери, че съжалева, и отново ревностно се зае да пише картички. За него въпросът беше приключен.

Но не и за Уили. С войнствен тон той изнесе на АЛФ лекция за правото на всеки човек на лична собственост.

Но АЛФ невъзмутимо го прекъсна:

— Добре, Уили! Вече съжалявам. Но нищо не може да се направи.

Тогаваше намеси Кейт и попречи на Уили да отупа козината на безсрамния мелмаковец. Все пак изнасянето на майка ѝ беше по-важно от безсмислените дискусии с АЛФ.

— Във всеки случай е желателно да престане да изпраца тая шунка на кого ли не — мърмореше Уили. Имаше предвид намерението на АЛФ наред с картичките за деня на влюбените да изпрати и шунка. В момента той подготвяше списъка с адресите за шунката. В него наред с Клинт Истууд, Франк Синатра, Сами Дейвис младши, Джоан Колинс и много други звезди и звездички се мъдреше и някой си мистър Рейгън.

— Скариди всеки кретен може да праца — отговори сухо АЛФ. Как не можеше да разбере този Уили, че с него наглава не се излиза.

Престрелката между двамата бе прекъсната от появата на Дороти. Като видя АЛФ, тя моментално заяви:

— Днес изобщо не съм в настроение да се занимавам с теб. — И обръщайки се към Кейт, добави: — Бояджиите още не са готови с апартамента ми. Ще трябва и тази нощ да спя у вас.

— Само това липсваше! — каза възмутено АЛФ.

— Изпрати това нещо в стаята му — нареди Дороти на Кейт, след което АЛФ демонстративно я зачеркна от списъка с шунката.

Но все пак се наложи да изчезне в кухнята, тъй като Дороти водеше със себе си гост. Това бе новият ѝ съсед Уизър Дивър, който бе предложил да ѝ помогне при пренасянето. След като се запознаха, той грабна един огромен сандък и се сбогува с думите:

— Ще се видим на сватбата.

Кейт и Уили се спогледаха изумено, после Кейт каза:

— О, наистина е много мил. Къде се запознахте?

— Под умивалника — обясни Дороти. — Поправяше автомата ми за отпадъци. Оттогава не работи.

Танерови поканиха Уизър на вечеря и той пристигна с букет цветя за Дороти. Наистина беше мил. Но както забелязаха Кейт и Уили, Дороти не се държеше особено нежно с него. Сметна цветята за нахалство, а когато Уизър видя сред багажа ѝ кларинет и започна да

говори въодушевено, Дороти ядосано му забрани да пипа инструмента. В края на краищата той бе на покойния ѝ съпруг.

И чак тогава Уили загоря.

— „Уизър Дивър и Уизтоунс“ — извика той, явно развълнуван. — Ами да, свирехте в клуба на „Джунипър Стрийт“. Боже мой, сред нас е един от най-големите кларинетисти в тази страна!

Очите на Уили заблестяха от възторг.

— Уизър, какво ли не бих дал, за да ви чуя отново.

— Лесна работа — усмихна се Уизър. — Следващия път ще взема със себе си и кларинета — а също и Дороти, ако има време. Ще направим истински джемсешън.

— Нямам време — бързо каза Дороти.

Уили и Кейт се спогледаха многозначително. Изглежда, само Уизър не забелязваше колко зле се държеше с него Дороти.

На следващия ден Уили се зае да поправа тостера, който изведнъж бе отказал да работи. Причината се изясни чак когато откри парченца от краставица между решетките.

— Ти? — заплашително попита Уили.

— Не, не съм гладен — поблагодари АЛФ.

— Питам те, ти ли беше? — простена Уили.

— Да — каза АЛФ, гледайки го невинно.

В този момент влезе Кейт, почти затрупана от пакети. Връщаха шунката на АЛФ, тъй като не беше платил пощенската такса.

АЛФ втренчено гледаше колетите.

— Колко струва в тая проклета страна да изпратиш няколко парчета шунка?!

— Във всеки случай повече, отколкото си платил — иронично каза Кейт.

— На Мелмак за колетите с риба и шунка не се плаща такса — разгорещи се АЛФ. В този момент влезе Дороти.

Тя поздрави присъстващите, но просто подмина АЛФ.

Кейт използва случая и внимателно я подпита защо се бе държала така грубо с Уизър предната вечер.

Дороти троснато ѝ отговори, че Уизър бил мил човек, но тя нямала желание да се обвързва. А и това си било нейна работа.

АЛФ, естествено, бе на друго мнение.

— Значи ти си вярна на някакъв си труп — каза той направо.

— АЛФ! — ужасена извика Кейт. — Как може да си толкова нетактичен?

Но АЛФ ни най-малко не се смути.

— Обаче е така. И не съм единственият, който си го мисли.

— Какво искаш да кажеш? — попита остро Дороти.

— Говорих със Спарки.

Дороти го гледаше втренчено.

— Говорил си с покойния ми съпруг? Лъжеш!

— Май съм забравил да спомена, че мога да влизам в контакт с покойници — скромно отбеляза АЛФ. — На Мелмак всички го можехме. Когато програмата на телевизията беше кофти, сядяхме в кръг и си бърбяхме с умрелите.

— Не си говорил със Спарки! — настръхна Дороти. Тя беше потресена.

Следващите думи на АЛФ я накараха да пребледнее. Той знаеше кое бе любимото ядене на Спарки — топла франзела в сос от печено.

Кейт енергично отрече да е говорила някога за това. Но върхът бе, когато АЛФ заяви:

— Спарки ми разказа, че наричал Дороти Додо. Освен това ми каза да ти предам, че смята погребението си за много безвкусно.

— Това вече съвсем не е смешно, АЛФ! — заплаши го Кейт. Но за нейна изненада Дороти се обърна към АЛФ и го помоли да ѝ помогне да поговори със Спарки още тази вечер.

АЛФ измърмори, че не можел да гарантира, понеже въздухът на земята бил доста лош — но вече бе отишъл твърде далеч и връщане назад не можеше да има. Сеансът бе насрочен за вечерта — освен ако телевизионната програма, противно на очакванията, не се окажеше интересна.

Цял следобед АЛФ подготвяше хола за сеанса. Един обърнат празен аквариум щеше да играе ролята на магическо кълбо и да му помогне да изпадне в транс. Златната рибка АЛФ бе преместил в тоалетната, като на вратата бе закачил бележка с молба да не пускат водата. Той самият си бе увил около главата кърпа за ръце вместо тюрбан, а на ушите му се полюляваха огромни обици. Освен това бе облякъл някаква сребриста блуза на Кейт.

Доиде вечерта и Уили, Дороти, Лин и Кейт се събраха в хола, шегувайки се с външността на АЛФ. Той покани всички около масата.

— Къде е Брайън? — попита Кейт.

В този момент чуха как някой пусна водата в тоалетната.

— Жертвата не е чак толкова голяма за контакт с отвъдното — не допусна дискусии АЛФ.

Изведнъж вятърът раздвижи кепенците на прозорците и те тихо изскърцаха. Уили угаси лампите. В средата на масата трепкаше свещ и хвърляше причудливи сенки върху лицата на присъстващите.

АЛФ бе готов за контакта с отвъдното. Той даде последни нареждания.

— Единственият, който задава въпроси, съм аз — ясно ли е?

— Защо само ти? — искаше да знае Уили, но АЛФ го сгълча и той млькна.

— Така. Сега се хванете за ръце — продължи АЛФ, — а аз ще изпадна в транс.

След като се хванаха за ръце и затвориха спиритичния кръг, участниците в сеанса трябваше да затворят и очи. АЛФ изпадна в транс.

След известно време те чуха странни шумове, които дяволски приличаха на оригване. А малко след това чуха АЛФ с глух глас да вика Спарки.

Изведнъж друг глас, който идваше сякаш от много далеч, попита:

— Гордън, ти ли си?

Дороти възбудено стисна ръцете на седящите до нея.

— Не мога да повярвам — прошепна тя. — Гласът на Спарки.

— Спарки — каза АЛФ, — седя до твоята вдовица.

— Моята малка Додо — чу се отново гласът.

Дороти не издържа.

— Спарки! Спарки, ти ли си наистина? — извика тя.

— Тишина! — заповяда АЛФ. — Давам думата на умрелия. Спарки, говори на твоята Дороти. Дай ни знак.

Ужасяващ шум раздра тишината — сякаш топката бе улучила всичките девет кегли на кегелбана.

— Без една — измърмори АЛФ, но, слава богу, никой от присъстващите не го разбра.

Само Дороти извика възбудено:

— Това е Спарки! Винаги пропускаше най-дясната кегла.

— Мамо, да не правим прибързани заключения — помоли я Кейт. Тя усещаше ледени тръпки по гърба си.

Но в този момент Спарки отново се обади.

— Додо, ако срещнеш мъж, който ти харесва, не се колебай.

— О, Спарки — трогната прошепна Дороти. — Не зная какво да ти кажа...

Но изведнъж гласът на Спарки стана неясен и премина в шум, който страшно напомняше пренавиваща се магнетофонна лента.

— Какво означава това? — объркано попита Дороти.

— Означава, че сеансът свърши — отсече АЛФ. — Можете да запалите лампите. И без въпроси. Още съм в транс.

Но Уили бе станал подозрителен. Докато Кейт палеше лампите, той заплаши АЛФ.

— Скоро ще си не в транс, а в кома, ако подозренията ми се окажат верни.

Уили повдигна покривката на масата и под нея откри новия си касетофон.

На АЛФ му стана горещо под тюрбана.

— Стой, ще ти обясня — опита се той да изпревари гнева на Уили.

— Ще можеш ли?! Ти си измамник! И лицемер! — крещеше Уили, насочвайки се към АЛФ. Но Кейт го спря. Тя отчаяно сочеше нещо тъмно на масата, по-точно „във“ нея. За да скрие фенера, който трябваше да създаде подходяща за появата на Спарки атмосфера, АЛФ бе изрязал доста голяма дупка в новата кухненска маса. Кейт сметна, че е уместно Лин и Брайън да излязат от хола, и обяви, че ей сега под клетва ще изтръгне истината от „някой“.

А Дороти, която демонстративно сочеше шнура на транспарантите, гневно изрече:

— Така, уродлив дребосък — виждаш ли този шнур? Той е истински, за разлика от скапаните ти магии. Но преди да ти го усуча около гръкляна, искам да знам откъде са ти известни подробностите от живота ми.

— Обещай, че няма да ме биеш — искаше да се подсигури АЛФ. И когато Дороти кимна, той обясни.

— Прерових нещата ти и намерих писмата. Мислех, че сеансът ще помогне на отношенията ти с Уизър.

— Стига с тоя Уизър! — изкрещя ядосано Дороти. — Не мога вече да го слушам това име! И не желая никой да се бърка в живота ми. Ясно?! А ако някой от вас има време, може да ме закара до вкъщи.

И тя изхвърча от стаята. Но като минаваше покрай АЛФ, му се закани.

— Здравата си закъсал, уважаеми!

— За толкова пари можеше да купиш по-добър касетофон — сопна се АЛФ на Уили и го погледна неодобрително. — А не да се скапва от първия път!

— Купих го с намаление — процеди Уили и ядосан напусна стаята.

А Дороти се прибра в апартамента си и се зае да разопакова сандъци и кашони. И точно тогава на вратата се позвъни. Тя отвори и видя разносвач с огромна кутия в ръце. Озадачена, защото не бе поръчвала нищо, Дороти подписа разписката и когато се върна в стаята, вдигна капака на кутията. Пред нея стоеше АЛФ и си масажираше гърба.

— Какво неприятно пътуване — мърмореше той. — Сега поне знам колко зле се чувства шунката, която изпращам.

— Изчезвай! — беше всичко, което каза Дороти.

Без да обръща внимание на казаното, АЛФ излезе от кутията.

— Дороти, признавам, че сеансът беше долен номер, но го направих, за да ти помогна.

— Благодаря — троснато отговори Дороти. — Имаш късмет, че още не съм разопаковала ножовете. Но трябва да са някъде тук. — И тя припряно започна да рови из чантите.

— Ей, по-кратко — спря я АЛФ, защото Дороти наистина изглеждаше решена, намери ли ножовете, да ги използва. — Знаем какво си изпитвала към Спарки и как си се чувствала след смъртта му. Знаем колко е тежко да загубиш някого, когото обичаш. В края на краищата аз изгубих цял един свят. Но все някой ден човек трябва да обърне нова страница. Животът продължава.

Думите на АЛФ впечатлиха Дороти, но тя не искаше да го признае и продължи злобно да го стрелка с очи.

— Сбъркал си адреса, скъпи. Не на мен тия!

Но АЛФ я бе прозрял, затова каза:

— Май уллучих болното ти място. Полагаш големи усилия, за да скриеш колко си уязвима.

Но Дороти не се предаваше. Тя посъветва АЛФ светкавично да изчезне. Клатейки глава, той се върна в кутията си, а тя сложи капака и се запъти към вратата, защото отново се звънеше.

Беше Уизър с малко пакетче в ръка.

— Не се стряскай, не е нищо романтично. Просто беше забравила ножовете си в колата.

АЛФ няколко пъти шумно преглътна в кутията си. Но след това с изненада чу как Дороти покани Уизър, който тъкмо си тръгваше, да влезе.

Уизър беше не по-малко изненадан.

— С какво мога да ти бъда полезен? — попита той и като посочи кутията с АЛФ, продължи: — Трябва ли да занеса това някъде?

Дороти поклати глава.

— Няма какво да ми помагаш. Просто ми се прииска да влезеш за минутка. А в кутията има само една стара кожа.

АЛФ тихо изръмжа.

— Една крастава стара кожа — допълни Дороти. — Може би ще си направя шапка от нея. Или ръкавици.

АЛФ го втресе. Старият таласъм беше напълно способен на такова нещо.

Уизър не знаеше какво да мисли за всичко това. Той притеснено гледаше часовника.

— Минутката мина.

— Съжалявам, че бях толкова нелюбезна с теб, Уизър — каза неочаквано Дороти. — Харесваш ми, това исках да ти кажа.

Тя измъкна отнякъде кларинета и му го подаде.

— Вземи го. На мен не ми трябва.

АЛФ започна да се поти в кутията си. Не му стана по-леко и след като чу, че Дороти и Уизър възнамеряват да отидат на ресторант. И действително малко след това той ги чу да напускат жилището. Но после някой се върна и той чу Дороти да казва, очевидно на него:

— Лека нощ и благодаря за подкрепата.

Скоро след това Дороти се обади на Кейт. Уили седеше във фотьойла и четеше вестник. Като видя как се радва жена му, той полюбопитства какво се е случило. Кейт се усмихна.

— Мама е излязла с Уизър. На боулинг са.

— Страхотно! — изненада се Уили. — И кое е предизвикало промяната в настроението ѝ?

— Каза ми: АЛФ!

— АЛФ? — повтори Уили. — Сега ми хрумва, че не съм го виждал цяла вечер.

— Сигурно е в гаража и се опитва да влезе в контакт със златната рибка на Брайън — предположи Кейт. — Мама ми каза да му благодарим от нейно име.

В този момент на вратата се позвъни. Навън стоеше разносвач и крепеше голяма, очевидно не много лека кутия.

— Моля, подпишете, че сте я получили — изпъшка той и пусна кутията на стъпалата.

Изненаданите Танерови чуха странен шум, сякаш на някоя котка са ѝ настъпили опашката...

16.

Една нощ, когато Уили отиваше в кухнята за чаша мляко, странни звуци в стаята на АЛФ го накараха да спре. Уили тихо отвори вратата и намери АЛФ да спи прав, с глава, скрита в някакъв кашон. Странните звуци се оказаха хъркането на АЛФ.

Разтревожен, Уили свали кашона от главата му и го разбуди. АЛФ се заоглежда безпаметно, но после позна Уили.

— Можеш ли да ми кажеш какво правиш? — искаше да знае Уили. — Откога спиш прав?

— Откакто нося кашона на главата си — отговори АЛФ, сякаш това беше най-нормалното нещо на света.

Но Уили смяташе, че е повече от ненормално.

— Не всички спят като тебе с отворена уста, та да им текат лигите по възглавницата — парира АЛФ.

Уили се изненада, че АЛФ знае как изглежда, когато спи.

— Нощем ходя в спалнята ви и ви наблюдавам — бе лаконичният отговор.

И точно когато се канеше да си каже мнението за поредното безобразие на АЛФ, Уили изрева от болка.

— Ооохх! — Беше стъпил на кабарче.

— Добре. Върши работа. — АЛФ изглеждаше много доволен.

Чак тогава Уили слисан видя, че АЛФ бе пръснал кабарчетата по целия под. На въпроса му за смисъла на всичко това АЛФ обясни, че това е алармената му система срещу крадци.

Уили твърдо реши да предприеме нещо срещу странните хрумвания на АЛФ.

И тогава се сети за приятеля си Лари. Той беше психиатър и знаеше какво е професионална тайна. Но въпреки това Уили някак не можеше да свикне с мисълта, че ще подложи АЛФ на истински преглед. Трябваше добре да помисли.

Уили още не беше заспал, когато вратата се отвори и в стаята влезе АЛФ с банан в ръка. Уили се изправи и се втренчи в него.

— О, съжалявам — извини се АЛФ, — мислех, че спите.

И отново изчезна.

Сега Уили окончателно реши, че няма да е зле да се обади на Лари.

На следващия ден той седеше в кабинета му и внимателно, след много увъртания дойде на темата.

— Проблеми къщи ли имаш? — попита го Лари, защото не разбираше накъде бие Уили.

— Не повече от другите... хм... всъщност... у нас живее същество от космоса.

Ето какво било. Лари се превиваше от смях и скептично гледаше Уили. Уили, естествено, бе предвидил реакцията му, затова му показва снимка на АЛФ. Докато Лари изумено гледаше снимката, на Уили му се прииска да обясни някои неща за АЛФ.

— Знаеш ли, всъщност трябва да съм щастлив, че у дома ми има извънземен. За това науката мечтае от десетилетия, а на мен ми пада ей тъй на гаража. Но повярвай ми, има някои неудобства. Той, разбира се, си има и добри качества, но напоследък... В продължение на единадесет минути е в състояние да ти разкрие тайните на галактиката и в същото време да ти сложи изкуствено лайно на възглавницата. Така съм объркан, Лари. Какво да правя?

Лари все още гледаше снимката. Ама че екземпляр!

— Кога да дойда? — попита той.

Преди вечеря Кейт отново намери изкуствена муха в съда за лед. А в това време Уили внимателно подготвяше АЛФ за посещението на Лари и най-вече за това, че той идва специално заради него.

АЛФ го разбра погрешно.

— Ясно. Предал си ме на отдела за борба с извънземни.

Цялото му тяло трепереше от страх. Но когато Уили му обясни, че Лари е безобиден психиатър, той малко се поуспокои.

Тъй като АЛФ за първи път официално щеше да бъде представен на човек извън семейството, Брайън ухилено му издекламира няколко правила за добро поведение.

— Затваряй си устата, когато ядеш, иначе ще направиш лошо впечатление.

АЛФ отвърна сухо, че на Мелмак това се смятало за неучтиво — като че ли криеш нещо в устата.

Но ето че Лари най-сетне звънна на вратата и АЛФ изведнъж отново се уплаши. Обзе го истински ужас.

— Не го пускай, Уили — замоли се той. — Ще ме сложи под микроскоп и ще ме анализира. Може и за детството ми да пита.

Отново трябваше да го успокояват. Но когато Лари влезе, АЛФ изведнъж напълно се успокои. Нямахше да позволи на този Лари да го вземе за идиота на семейството.

— О, господи — поздрави го Лари. — Предполагам, ти си извънземният.

„Не е трудно да се забележи“ — помисли си АЛФ, но отговори само:

— Здравсти, Лари! Крепко ръкостискане, какво ще кажеш? Добър знак, а?

Лари се усмихна неуверено.

— Почакай да го видиш как се храни — пошушна Уили на приятеля си. — Тогава ще разбереш какво имам предвид.

— Извинете, бихте ли ми подали картофите.

Изречението наистина бе излязло от устата на АЛФ. Танерови занемяха.

— Не ми липсва апетит — обърна се АЛФ към Лари. — Мисля, че в това няма нищо лошо.

— И аз така мисля — потвърди Лари.

АЛФ се оригна.

— О, прощавайте, Лари! Как можах! Къде са ми маниерите?

— Ти нямаш такива — заяви хладно Уили.

Но АЛФ просто не му обърна внимание. Вместо това той поде с Лари политически разговор, докато накрая Уили не издържа.

— Извинявай, Лари, но на масата обикновено си говорим за други неща: за нещата, които АЛФ е изпотрошил. Просто ти обръщам внимание, че той иначе се държи доста по-различно.

— О! И как? — попита учтиво АЛФ.

— Правиш най-отвратителни неща — не му остана дължен Уили. — Хайде, покажи на Лари някои номера.

Брайън запляска с ръце от удоволствие.

— Да, АЛФ, покажи му как си изкарваш млякото през носа.

— Мога ли да ви предложа още малко картофи — вместо това каза АЛФ на Лари.

Уили направо превъртя.

— На Лари никак не са му притрябвали твоите картофи! По-добре му покажи тъпото си лайно!

— Уили, на масата сме — смъмри го АЛФ. — Внимавай как се изразяваш, децата слушат.

Лари изненада всички с предложението си. Искаше Уили и АЛФ да разменят ролите си, за да добие по-ясна представа за нещата. АЛФ трябваше да се държи като Уили, и обратното. След известна съпротива Уили се съгласи.

Той грабеше от всичко по масата и възбудено крещеше.

— Ха, ядене! Дайте ми ядене! — И гръмко се смееше. АЛФ му отвърна като Уили.

— Не, АЛФ! Никакво ядене! Миналия месец яде.

Уили (като Уили) се възмути от тази манипулация и искаше да напусне масата, но Лари го убеди да продължи да изпълнява ролята си.

Уили се оригна и лениво каза:

— Ще погледам телевизия, докато измиете съдовете.

— Мисля, че в тази къща се гледа прекалено много телевизия — отвърна строго АЛФ. — Трябва да правим повече други неща: да спрягаме глаголи, да четем Пруст, да...

Уили му хвърли убийствен поглед и поклати глава.

— Не, не! Но можем да строшим някоя и друга чаша. Или да изядем котката?!

Като каза това, Уили се разтрепери и започна да гледа лакомо — така, както го беше виждал у АЛФ. Беше почти толкова добър, колкото и мелмаковецът.

— Момент! — каза АЛФ като Уили. — Правило номер 856, раздел втори, параграф трети, гласи „Ние не ядем котки“!

— Да живее анархията! — изкрещя Уили като АЛФ.

Мелмаковецът направи сериозна физиономия и възрази:

— Не вярвам в анархията. Тя е твърде спонтанна... — И като си погледна часовника, извика: — О, колко е късно! Трябва да си приготвя дрехите за до края на годината.

Ефектът беше страхотен. Уили стана отново Уили. Той скочи и извика:

— Достатъчно! Това вече няма нищо общо с нашата игра. Наистина си отивам.

— Аз печеля! — със задоволство установи АЛФ.

— Седни спокойно на мястото си, Уили — успокои го Лари. — Видях достатъчно. Най-добре е АЛФ да си отиде.

— Да си отиде? — Уили реши, че не е чул добре. Кейт, Лин и Брайън също бяха втрещени от предложението.

— Можеш да се пренесеш при мен — предложи Лари на АЛФ. — Ще имаш самостоятелна стая, доста комфортна.

— АЛФ, никъде няма да ходиш! — извика Уили. Прозвуча почти умолително. А когато Лари го попита защо, Уили мъчително затърси обяснение.

— Защото... ами, защото някой може да го види.

— Теб какво те засяга? — попита коварно Лари.

Уили се хвана.

— Не искам да му се случи нещо лошо — изтръгна се от него. — Безпокоя се за АЛФ, разбираш ли. А мисля, че и той се безпокои за мен, за всички нас.

— Безпокоя се! — извика АЛФ. — Как да не се безпокоя за хората, които през всичките тези месеци ме закриляха и се грижеха за мен.

— Нима ти оценяваш това? — смаяно попита Уили.

— Как иначе! — отвърна АЛФ. — И ако имаш проблеми, обръщай се към мен. А щом не ти харесва лайното ми, ще го забравя.

По гласа на Уили пролича колко дълбоко бе трогнат.

— Много си мил, АЛФ. В бъдеще и аз ще се старая да бъда по-отстъпчив.

Лари се облегна назад и доволно каза:

— Какво ли не прави тази малка игра с разменените роли.

— Да, мисля, че тази вечер всички си станахме малко по-близки — разбра мисълта му АЛФ. — Трябва да се полее.

— Да, добра идея — съгласиха се останалите, а Лин подкани Уили да вдигне тост.

Уили стана и тържествено вдигна чаша.

— За разбирателството и за...

Чашата на Уили преливаше. Естествено, пак АЛФ! Но Уили завърши тоста си:

— ... АЛФ и неговите забавни номера!

През нощта Уили се събуди от някакъв шум и отвори очи. До леглото му стоеше АЛФ и го наблюдаваше.

Уили се обърна на другата страна и измърмори:

— Лека нощ, АЛФ.

— Лека нощ, Уили.

И Уили усети как грижливо го завиват. Усмихна се. И заспа.

17.

Уили пристигна вкъщи запъхтян.

— Кейт, какво е станало, за бога? Получих бележката ти.

— Не съм ти оставяла никаква бележка — отговори учудено Кейт и добави: — Изглеждаш доста разтревожен.

Уили се обърна към АЛФ, който седеше на дивана със скръстени ръце.

— Ти ли си се обаждал в службата? Ти ли си казал да се прибирам веднага, защото вкъщи имало нещастен случай?

— Не казах „веднага“, а колкото се може по-скоро — поправи го АЛФ.

Уили си пое дълбоко въздух.

— А нещастният случай?

— Телевизорът се развали — не принудено каза АЛФ.

Уили не знаеше дали първо да онемее и после да побеснее, или обратното. Реши да направи и двете едновременно и го изрази с една-единствена дума.

— Какво?! — изкрещя той.

АЛФ отговори по същество.

— Звук има, но образ няма. Предполагам, че кинескопът се е скапал.

— И ти създаваш такава паника заради някакъв си скапан кинескоп? — Уили направо беше извън себе си.

— Паникьосах се бе, човек! — тросна му се АЛФ. — Телевизорът се развали, а телевизията е моят живот.

Когато Уили обеща да направи живота му невъзможен, АЛФ почувства, че идеята да се обади в службата на Уили сякаш не е била чак толкова добра.

И опасенията му се потвърдиха. Уили констатира, че и бездруго в това семейство се гледа прекалено много телевизия и отказа да даде апарата на поправка. Смяташе, че така отново ще имат възможност да прочетат някоя хубава книга или просто да разговарят помежду си.

— Страхотно! — саркастично отбеляза АЛФ. — Добре дошли в средновековието.

И те заживяха без телевизор. Но много скоро членовете на семейството бяха така изнервени от постоянното присъствие на АЛФ и от дежурния му въпрос какво правят в момента, че Уили се предаде и реши да изпрати проклетия телевизор на ремонт. Без залъгалката си АЛФ беше по-непоносим от обикновено.

АЛФ не разбираше защо Уили не извика техници вкъщи.

— Защото апаратът е в гаранция и фабриката ще поеме разноските — обясни му Уили.

— Къде е фабриката? — искаше да знае АЛФ, тъй като го интересуваше всичко, свързано с любимия му телевизор.

— В Либия.

— Близко ли е до Бейкърсфийлд?

— По-близко е до Египет.

Уили донесе гаранционната карта и се стъписа.

— О, гаранцията важи само когато ремонтът се извършва в завода в Либия, но тогава трябва да поема пътните разноски.

— Страхотна гаранция — подигра му се АЛФ. — Ситният текст също трябва да се чете. Но като гледам така, този случай е само за Ед Зоркото око.

— За кого? — извика Кейт от кухнята, тъй като бе чула разговора.

— Оня от телевизията, от „Око на потребителя“, дето защитава измамените. Миналата седмица помогна на една жена, която намерила мишка в зеленчуковата супа.

— АЛФ! — извика отвратена Кейт.

— Производителят на супата искаше да я метне, че ставало въпрос за гигантско бобено зърно — продължи невъзмутимо АЛФ, — но в крайна сметка се оказа, че било пръст.

В кухнята Кейт се давеше.

— Какво ти е? — извика АЛФ и добави: — Ед я уреди. Цяла година ще получава безплатно зеленчукова супа.

— Престани, АЛФ! — сръза го Уили, на когото също се обръщаше стомахът.

Влязоха Лин и Брайън. Брайън бе в разгара на подготовката си за някакво научно състезание и гордо им представи модела си на

Слънчевата система. АЛФ ѝ хвърли един поглед и заяви, че липсват две планети.

— Интересно кои? — иронично подхвърли Уили. — Мики и Доналд?

Той самият не виждаше пропуск в модела на Брайън.

Но АЛФ говореше сериозно.

— Казват се Дейв и Алвин. Пътувайки към земята, без малко да се блъсна в Алвин.

— И къде им е мястото в модела ми? — искаше да знае Брайън.

АЛФ показва някъде около Плутон.

Но се намеси Уили, защото смяташе обясненията на АЛФ за поредната лоша шега.

— Ако наистина ги имаше тия Дейв и Алвин, сигурно щях да съм чел за тях.

— Може да си ги пропуснал — отвърна АЛФ. — Както си пропуснал ситния текст в гаранционната карта.

Брайън имаше повече доверие на АЛФ и го попита дали според него е уместно да прибави Дейв и Алвин в модела си.

Уили бе категорично против и здраво се спречкаха с АЛФ. Той се опасяваше да не би да се присмеят на Брайън в училище.

— Дори наистина да ги има тия две планети, нещо, в което много се съмнявам, хората не знаят за тях.

— Дори да е истина — изимитира го АЛФ. — Достатъчно! Отивам си!

— Къде си отиваш? — поинтересува се Уили.

— Още не знам. Но не се опитвай да ме спираш.

И с високо вдигната глава той се затътри навън. Него ще го учат какво е Слънчевата система!

Уили сви рамене.

На следващия ден Брайън се върна от училище съкрушен. В хола завари АЛФ.

— Здравсти, Брайън, как беше в училище? — попита мелмаковецът.

Брайън го погледна недружелюбно.

— Провалих се с модела и няма да се явявам на състезанието.

— Трябваше да прибавиш Алвин и Дейв — каза АЛФ съчувствено.

Сега вече Брайън не издържа.

— Така и направих. Затова се провалих. И приятелите ми сега ми се подиграват. Ти си виновен, излъга ме. Планетите не са единадесет.

Това беше прекалено! АЛФ се разтрепери от възмущение. Само защото учителят на Брайън се нуждаеше от частни уроци, най-добрият му приятел смяташе, че той, АЛФ, го е излъгал. АЛФ беше вбесен. Той обеща на Брайън, че ще оправи нещата. Но Брайън вече не му вярваше. Който обаче познаваше АЛФ, знаеше, че той не би оставил това позорно петно да тегне върху името му.

Вечерта, когато Кейт отиде с децата на кино, Уили се захвана сам да поправи телевизора. Той вдигна задния капак и започна да изучава схемата.

АЛФ го наблюдаваше с подчертан интерес. Все пак Уили оперираше със смисъла на живота му.

— Мисля, че трябва да извикаш специалист — не се сдържа АЛФ. Страхуваше се, че в ръцете на Уили животът му е в опасност.

Уили грабна клещите.

— Е, майстор Всезнайко, за твоя информация проблемът ми е ясен. В трансформатора за високо напрежение няма ток.

Уили завря глава в телевизора и започна да бърника вътре. АЛФ се огледа. Забеляза, че щепселът е изваден. Този Уили наистина нищо не разбира, помисли си АЛФ. Откъде ще има ток, като шнурът лежи на пода.

— Хей, трябва ли ти ток? — попита АЛФ и вдигна шнура.

— Не би било зле — глухо прозвуча от телевизора.

АЛФ пъкна щепсела в контакта. През телевизора премина ярка светкавица, последвана от черен облак дим.

Едновременно с това из въздуха се разнесе едно: „Ооохх!“ — и се появи лицето на Уили. То цялото беше в сажди и изразяваше неописуем ужас...

— Уили, злополука — бързо се опита да изясни нещата АЛФ, защото, съдейки по израза в очите на Уили, нямаше много време за губене.

— Злополука?! Без малко да ме убиеш, а ми говориш за злополука! — Гласът на Уили премина във фалцет.

АЛФ трепереше. Той внимателно заотстъпва, понеже клещите във вдигнатия юмрук на Уили го плашеха. С несигурен глас той каза:

— Добре. Да речем, че е било недоразумение.

В този момент на вратата се позвъни и това спаси АЛФ от нов изблик на ярост от страна на Уили.

— Сигурно е Ед Зоркото око — предположи АЛФ. — Аз му се обадох.

— Точно навреме, тъкмо ще те покажат и теб. Ще бъдеш бомбата на новините в шест часа.

— Ох! — ужаси се АЛФ и хукна към кухнята. — Бях пуснал фурната.

Но на вратата не беше Ед, а госпожа Лаймън, директорката на Брайън. Уили се изненада, че пристига в този час, и крайно озадачен, я покани да влезе.

Госпожа Лаймън погледна начерненото лице на Уили и учтиво попита:

— Преча ли? Чух някакъв вик преди малко.

Уили ѝ обясни, че винаги когато телевизорът се развали, той вика и госпожа Лаймън започна:

— Тук съм заради разговора ви с класната на Брайън. Тъй като сте заплашили, че ще преместите Брайън от училището и с изключително груб тон сте се усъмнили в компетентността на учителското тяло, като сте отказали да отстраните двете допълнителни планети от модела на сина си, исках лично да се убедя, що за баща има клетото дете.

Уили абсолютно нищо не разбра.

— Двете допълнителни планети?

Госпожа Лаймън го погледна много особено и кимна.

— Да, на една от двете сте се били отбивали, за да отидете до тоалетната — поне така каза учителката на Брайън.

Уили бавно започна да загарява. Той се извини за момент и отиде в кухнята при АЛФ.

— Подкокоросал си Брайън да сложи и твоите планети. И на какво се надяваше, а?

АЛФ му обърна внимание, че Брайън го е направил по собствено желание и заради това е бил отстранен от състезанието. Но той, АЛФ, уредил всичко само с едно обаждане в училището.

— Браво! — ядосано каза Уили. — Затова сега там седи директорката на Брайън. И всичко заради твоите глупости!

— Глупости? — АЛФ не можеше да позволи такова нещо. — Днес се обадох в обсерваторията в Паломар. Там нищо не знаят за планетата Алвин...

— Не може да бъде! — подигра му се Уили.

— Но знаят за Дейв. Само дето я наричат Хирон — продължи невъзмутимо АЛФ.

— Обектът Ковал! — проблесна в мозъка на Уили. — Боже мой, АЛФ, ти си прав! В края на седемдесетте години в космоса бе открит обект, който първоначално се казваше „Обектът Ковал“, а по-късно бе наречен Хирон. Астрономите предполагаха, че се касае за десета планета, някъде зад Плутон.

— Как така някъде — каза АЛФ. — Ще ти я покажа с точност.

Той извади от чантата си дебела книга със заглавие „Звезден пътеводител“.

— Винаги ми е подръка.

— Невероятно! — възкликна Уили. — Пътеводител из галактиката.

АЛФ разтвори една карта и показа на Уили къде са Дейв и Алвин. Уили засрамено призна, че дължи извинение на АЛФ. С това АЛФ бе реабилитиран, но как да възстанови доброто име на Брайън? Не можеше да покаже звездната карта на госпожа Лаймън, без да обясни откъде я има. Задачата, с която се върна в хола, не бе никак лека. Наложил се, противно на убеждението си, да каже, че е станало голямо недоразумение.

— Съжалявам за случилото се. Но все пак надявам се, че е възможно моделът на Брайън с двете планети да бъде представен на състезанието.

Госпожа Лаймън отказа, но обеща да включи Брайън в състезанието, ако отстрани планетите.

— Не мога да искам това от него — въздъхна Уили, който не намираше изход от положението.

Госпожа Лаймън стана, за да се сбогува.

— Добре, но и аз не мога да искам от преподавателите да променят мнението си.

Бяха вече на вратата, когато Уили направи последен опит.

— Моля ви, госпожо Лаймън, вие сте педагог. В живота ни би трябвало да има пространство за свободно мислене. Искам да кажа,

къде щяхме да сме днес, ако не бе имало мечтатели, къде щеше да е науката?

— Приятна вечер, господин Танер — пожела му хладно госпожа Лаймън.

В този момент пристигна Ед Зоркото око със снимачния си екип. Те избутаха Уили и госпожа Лаймън обратно в хола, където операторът моментално започна да снима. Ед видя овъгления телевизор и се настани пред него за въведението. Госпожа Лаймън изтълкува всичко това погрешно. Тя си мислеше, че Уили е повикал екипа заради нея.

— Не беше необходимо да въвличате медиите в този диспут — ядоса се тя.

Ед на секундата беше при нея.

— Спор? Кажете ни вашата версия, милостива госпожо.

— Няма нищо за казване — ужасена се отбраняваше госпожа Лаймън.

Вратата зад нея се отвори и влезе Кейт с децата.

— Уили, какво, за бога, става тук?

— Господата тъкмо си тръгваха — изпъшка Уили.

— Семейството ви? — подмина поканата Ед.

И в този момент на Уили му хрумна страхотна идея.

— Това е Ед Зоркото око — представи го той. — Дошъл е заради допълнителните планети на Брайън.

— Какви допълнителни планети?

Ед вече нищо не разбираше, но бе започнало да му става интересно.

— Планетите, за които синът му смята, че съществуват — каза госпожа Лаймън и хвърли убийствен поглед към Уили.

— Съществуват! — твърдо каза Уили. — Кой ще докаже, че не съществуват?

Ед даде необходимите указания на оператора си:

— Сид, момчето в кадър! Струва ми се, че проблемът ще бъде от голям интерес за зрителите. Продължавайте, господин Танер.

— Ами, Брайън готвеше проект за някакво научно състезание, но за да го допуснат до състезанието...

— ... трябва да оценим по достойнство фантазията на Брайън Танер — прекъсна го госпожа Лаймън.

— Извинете... — не вярваше на ушите си Уили.

Но директорката вече бе окупирала камерата и не спираше.

— Искам да кажа, че смисълът на нашето състезание е именно в свободното мислене. Да не представим проекта на Брайън, би било тесногръдо.

18.

Няколко дни по-късно цялото семейство се беше събрало пред телевизора — нов апарат, осигурен от Ед Зоркото око. Впрочем за целта бе проведен дълъг телефонен разговор със завода в Либия, за който, както ядосано установи Уили, трябваше да плати триста долара. Толкова не му бе струвал дори първият телевизор.

На екрана се появи Ед Зоркото око и от тържествената зала в училището на Брайън съобщи на изненаданата публика, че за в бъдеще научното състезание се разширява с още една рубрика: „Светът на фантазията“.

В този момент нещо припламна в телевизора и той предаде богу дух.

Невероятна гореща вълна бе заляла страната през тези дни. Беше толкова горещо, че електрическата мрежа непрекъснато излизаше от строя.

В момента токът отново бе спрял, така че АЛФ не можеше нито да гледа телевизия, нито да играе на видеоигрите.

Все пак той намери начин да се пребори със скуката. Когато Лин го посети в стаята му, той седеше наведен над една книга и с пръст минаваше по редовете.

— Какво правиш? — попита го Лин.

— Упражнявам се в скоростно четене. Интересен метод! — бе отговорът.

— Каква е тая книга? — любопитно погледна Лин през рамото на АЛФ.

— Нямам представа. Но козината на пръста ми вече се протри — отвърна АЛФ.

В този момент през отворения прозорец нахлу пронизителният глас на госпожа Ачмонек:

— Ти си по-лош от дете, когато става въпрос за пари. Би трябвало да те поставят под попечителство.

— Подновиха военните действия — констатира Лин, при което АЛФ ѝ напомни, че не е учтиво да се подслушват чужди разговори.

Лин чинно поблагодари за напомнянето и му пожела приятно четене.

Междувременно Раquel бе включила тежката артилерия.

— Майка ми хубаво ми казваше да не се омъжвам за такъв мързел — изстреля тя един залп.

В отговор Тревор я посъветва да си сложи тапа на устата, защото щяла да събуди всичките съседи, и затвори прозореца.

АЛФ вдигна очи от книгата.

— Как се чете при такава тишина! — възмути се той.

Любопитството го отведе на прозореца. Какво ли правеха Ачмонекови зад затворените прозорци? И в този миг оттам долетя ужасяващ вик: „Аааахх!“

Кръвта се смръзна в жилите на АЛФ.

Секунда по-късно той влетя в спалнята на Уили и Кейт, крещейки:

— Полиция! Викайте полиция! Страшно! Ужасно!

Треперещ, той стоеше до леглото на Уили, който се протегна и запали лампата. АЛФ не беше на себе си — това забеляза и Кейт, която, естествено, също се беше събудила от крясъците му.

— За какво говориш? — попита Уили, ядосан, че нарушават нощния му покой.

АЛФ не можеше да се успокои.

— Говоря за убийство — крещеше той и цялото му тяло се тресеше. — За телесна повреда, за кърваво деяние!

— АЛФ, или казвай какво има, или си отивай в леглото — предупреди го Уили и тъй като АЛФ се вкопчи в него, допълни: — Не в моето, а в твоето легло!

— Господин Ачмонеk уби госпожа Ачмонеk — извика АЛФ. — Първо ги чух да се карат, след това господин Ачмонеk взе един ледокоп и... — АЛФ отново се разтресе.

— Пак нещо не си разбрал — заключи Уили.

— Както обикновено — намеси се и Кейт. — Както когато обвини господин Литвак, че правел атомна бомба в мазето си.

— Атомна бомба беше! — упорстваше АЛФ.

— Беше нагревател за басейна му — кротко му припомни Уили.
— Виж, АЛФ. Нощта е гореща, а ти си уморен. Фантазията ти е изиграла малка шега. Върви да спиш.

— Добре, отивам — възбудено каза АЛФ. — Но за мен няма покой, докато не видя този убиец зад решетките!

— Трябва да му измислим ново хоби — въздъхна Уили, след като АЛФ излезе.

Той тъкмо беше заспал, когато в къщата се разнесе вик. След това още един. И след това още много един след друг. Всички тези „Аааахх!“ идваха от кухнята и можеха да разбудят и мъртвец. За секунди цялото семейство се озова там.

Намериха АЛФ на масата. Той трепереше и крещеше: „Аааахх!“

Кейт го хвана за раменете и здраво го раздруса.

— АЛФ, ела на себе си! Какво се е случило?

АЛФ малко се поуспокои, по-точно спря да крещи, но продължаваше да трепери и да хленчи.

— Беше ужасно. Зад мен стоеше Тревор Ачмонек с ледокоп в ръката и сатанински се смееше.

— Не го виждам никъде — установи Брайън, след като критично огледа наоколо.

— Брайън, АЛФ е имал кошмар — без колебание каза Кейт.

Лин състрадателно галеше АЛФ.

— Искаш ли да останем малко при теб?

— Да, завинаги! — усърдно закима АЛФ.

— Няма да стане! — отрязва го Уили. Той твърдо бе решен да прекара остатъка от нощта в леглото си. — Всички си лягаме. Ти също се опитай да заспиш, АЛФ.

— Не мога, много съм разстроен — тресеше се АЛФ.

— Добре — каза Уили. — Но ние се нуждаем от сън.

Той не прие никакви възражения и малко след това АЛФ отново беше сам в кухнята. Той се опитваше да остане буден, затова си повтаряше на глас:

— Не ми се спи, не ми се спи.

Чувствителните му уши дочуха някакъв шум навън.

— Нищо не чувам, нищо не чувам — шепнеше АЛФ, но вече се бе запътил към прозореца, ядосвайки се сам на себе си. — Защо, по дяволите, съм толкова любопитен!

Той внимателно откряна пердето и надникна навън. Беше звездна нощ и в огряната от лунна светлина съседска градина г-н Ачмонек копаеше трап. До него лежеше нещо голямо и продълговато, завито в брезент.

— Спете в мир, бедна госпожо Ачмонек — прошепна потресен АЛФ и допълни: — Аз добре я познавах.

След това той се закле да изобличи убиеца. Налагаше се да действа сам, защото от това семейство помощ не можеше да се очаква.

На следващата вечер АЛФ се опита с хитрост да подмами убиеца в капана. Той се обади на Тревор по телефона и му се представи за водещ на телевизионна викторина. Зададе му няколко незначителни въпроса и точно когато влизаше Кейт, изстреля последния си въпрос:

— Да сте убивали жена си?

— АЛФ! — извика възмутена Кейт и мелмаковецът уплашено изпусна слушалката.

— Кейт, видях как снощи зарови госпожа Ачмонек в градината — заоправдава се АЛФ и пъкна в ръката ѝ няколко полароидни снимки. — Ето, снимах го.

— Ти подиграваш ли се с мен? — попита Кейт, след като внимателно ги разгледа. — Те са абсолютно черни.

— А ти какво си мислеше? Че ще фотографирам убиец, заравящ жертвата си, със светкавица? — възмути се АЛФ от толкова наивност.

— Уф! — беше всичко, което каза Кейт. Тя поклати глава и се насочи към кухнята. АЛФ наистина беше много зле.

Същото си помисли и Уили, когато малко след това отиде в спалнята и погледът му случайно падна върху къщата на Ачмонекови.

— Господи! — уплаши се той, защото зад един от осветените прозорци видя АЛФ. Той ровеше в чекмеджето на Тревор, който в това време отиваше в съседната стая.

Уили хукна към телефона и набра номера на Ачмонекови. Той горещо се молеше на Тревор да не му хрумне да се обади от другата стая. За негов ужас се обади АЛФ. Добре, че Тревор, който бе тръгнал към телефона, се върна от половината път.

— АЛФ, защо, за бога, се обаждаш? — нервно извика Уили. Пулсът му беше като на спортист след световен рекорд.

— Ами, защото звънеше — простодушно отвърна АЛФ. — Къде си?

— Отсреща! Веднага изчезвай оттам! — заповяда отчаяно Уили.
— И внимавай. Тревор е в съседната стая.

— Ей, виждам те — зарадва се АЛФ и замаха с ръка.

— Изчезвай! — изсъска му Уили на прага на нервния срыв. — И не пипай телефона. Пак ще се обадя. Трябва да отвлека вниманието на Тревор.

Уили отново набра номера. Този път слушалката вдигна Тревор. Плувнал в пот, Уили наблюдаваше как АЛФ се измъква зад гърба му. Той надрънка куп глупости на Тревор, докато се увери, че АЛФ е напуснал съседската къща, след което се извини за безпокойството и затвори. Вбесен, с изпъкнала вена на челото, той се втурна в кухнята, последван от Кейт и Лин. АЛФ току-що беше влязъл.

Извън себе си от ярост, Уили обяви АЛФ за крадец и му кресна, че го предупреждава наистина за последен път.

— Много си нервен! — констатира АЛФ. — Но виж какво ще ти покажа: веществено доказателство номер едно. — И в ръката му се появи изкуствено чене. АЛФ триумфираше: — Там го намерих. На госпожа Ачмонек е. — И като разтвори ченето, каза: — Вижте! Така пък се смееше!

— АЛФ, това все още нищо не доказва — спря го Кейт. — Това са изкуствени зъби.

— Ще отида да пийна нещо при Тревор — каза Уили вбесен. — Трябва да се успокоя, иначе ще му смъкна кожата.

Когато Уили излезе, Лин замислено сподели:

— Мамо, не е ли странно, че госпожа Ачмонек е излязла без зъбите си?

— Може да са я поканили на супа — отвърна Кейт напълно объркана. — Знам ли! АЛФ всички ще ни побърка.

— Може би не трябваше да пускаме татко да ходи там. — Лин явно бе заразена от вируса на АЛФ.

— Точно така — буташе фитилите АЛФ. — Тревор може да е решил да стане масов убиец. Около тях се вдига повече шум.

— АЛФ, престани — предупреди го Кейт и се обърна към Лин. — Виж, скъпа, Тревор със сигурност не е убиец. Познаваме се от години, а...

Погледът ѝ падна върху прозореца отсреща.

— О, не! — простена тя, гледайки като вцепенена навън.

— Господи, той има ледокоп в ръката — видя сега и Лин.

— Насочва се към Уили — извика ужасена Кейт.

— Знаех си аз! Знаех си аз! — закрещя и АЛФ. — Ще се обадя в полицията.

Кейт и Лин изхвърчаха навън, за да спасяват своя Уили от ноктите на убиеца, и в този момент изгасна токът. Нов срыв в електрическата мрежа. АЛФ, който с опипване търсеше телефона, изрева от болка. Беше попаднал на горещата кана с кафе.

А в това време Уили си пиеше спокойно питието, след като бе върнал зъбната протеза на Раquel под предлог, че я е намерил пред къщата. Изведнъж Кейт и Лин влетяха в къщата на Ачмонекови.

— Какво има? — попита Уили смаяно, тъй като двете бяха останали без дъх.

— Да, какво има? — присъедини се Тревор. В едната си ръка държеше чаша, а в другата ледокопа.

Кейт започна да заеква.

— Тъ... нали токът изгасна, та дойдохме за Уили, защото го е страх от тъмното. — Наум Кейт умоляваше Уили да ѝ прости тази идиотщина, но друго не ѝ бе хрумнало.

— Страх те е от тъмното? — изненада се Тревор.

— Знаеш ли, това е нещо, за което не обичам да говоря — кимна Уили с пламнала глава.

— Тревор, тъ, бихте ли ми казали какво правите с този ледокоп? — попита плахо Кейт, защото нещото в момента сочеше корема ѝ.

Тревор я погледна особено. Тези Танерови от време на време се държаха наистина много странно. Той приближи чашата си до ухото на Кейт и я разклати. Парченцата лед в нея зазвъняха.

— Няма да повярвате, троша лед с него.

— Да си вървим, Уили — предложи Кейт, дълбоко засегната. Тя се чувствуваше жалка и противна.

— Добре, а аз ще отида да измия банята — каза Тревор. — Цялата е в кръв.

— Тъ?! — каза Кейт.

— Кръв? — попита Уили.

— Извинете — каза в този момент непознат глас зад тях. Принадлежеше на дебел полицай на име О'Райли. Той обясни на

Тревор, че му се обадил някои си Уили Танер. — Твърди, че сте заровили жена си в градината.

Това страшно учуди Тревор.

— Ей, Танер, защо си казал такова нещо?

Уили не отговори, само гневно изръмжа наум: „Защо това животно винаги използва моето име!“

Кейт възбудено защити мъжа си.

— Видели са ви да копаете трап в градината!

Тревор загря.

— А, това ли? Зарових половин говедо. Бях го купил от един тип за сто долара, вероятно беше кра... искам да кажа, че го спечелих на томбола.

— Аха! — не се предаваше Кейт. — И защо тогава банята ви е цялата в кръв?

— Там го разфасовах, за да влезе във фризера — търпеливо отговори Тревор. Човек не бива да дразни лудите. — Но преди това месото се развали и къщата така се развоня, че Ракел отиде при сестра си, докато аз оправя тук. След като зарових месото, аз й телефонирах, тъй че всеки момент ще се дотътри.

— Тревор, ужасно съжалявам — каза засрамена Кейт, но той прие нещата спокойно.

— Не се притеснявайте. Ние с Ракел пък си бяхме въобразили, че сте марсианци, приели човешки образ. Ето че и ние не сме по-добри. — И обръщайки се към О'Райли продължи: — Понеже така и така сте тук, да ви кажа: в съседство има един тип на име Литвак. Мисля, че прави атомна бомба в мазето си.

Дебелият полицаи измъчено кимна.

— Окей, ще проверя случая.

В този момент токът пак изгасна, а когато отново дойде, на вратата стоеше г-жа Ачмонек. Първото, което видя, беше Тревор с протезата ѝ в ръка. На останалите засега не обърна внимание.

— Какво правиш със зъбите ми? — попита тя недоверчиво. — Пак ли си пиан?

— Трябва да внимаваш, като говориш — спокойно я посъветва Тревор. — Много дрънкаш и зъбите ти падат от устата, без да забележиш.

С това случаят с убийството на г-жа Ачмонек бе изяснен, а АЛФ тотално се изложи. Затова Лин изпадна в недоумение, когато по-късно вечерта го завари отново да шпионира Ачмонекови. Но АЛФ ѝ даде разумно обяснение.

— Не е това, дето си мислиш. Просто не искам да пропусна мига, в който ще си легнат. Смятам, да прескоча до градината им и да изкопая говеждото. А ако имаше и бутилка „Божоле“!

19.

Гаражните разпродажби са много популярни в Америка. Хората събират всичко, от което искат да се отърват, и го разпродават в гаража си.

Ето че и Танерови решиха да организират такава разпродажба, но Уили се държеше като малко момченце, на което му взимат играчките. Непрекъснато се караше с Кейт, като спорът беше най-вече за корабчето в бутилка, представляващо „Ниня“, един от корабите във флотата на Христофор Колумб.

По това време при тях цъфна АЛФ, който сега се занимаваше със счетоводна дейност. Той бе прегледал някакви стари сметки и се бе натъкнал на задължение за плащане на стойност единадесет хиляди долара, чийто падеж беше тази седмица. Ставаше въпрос за така нареченото „балоново плащане“.

АЛФ бе направо ужасен, защото, както всеки знаеше, само за шестдесет и девет цента можеше да се купи цял пакет балони. Наложил се Кейт да му обяснява, че в случая става дума за особен вид ипотека върху къщата, която тя и Уили са направили преди седем години.

АЛФ се отдалечи, угрижено клатейки глава. Той виждаше директно връзка между разпродажбата и тези единадесет хиляди долара. Очевидно това бе отчаян опит да се спаси покрива над главите на семейството. АЛФ се тревожеше, защото толкова огромно финансово затруднение заплашваше рязко да бъде влошено снабдяването с хранителни продукти, а с това и неговото благоденствие. Нещо трябваше да се предприеме. Но какво?

Спасителната идея му хрумна, когато на гости им дойде майката на Кейт, Дороти. Оказа се, че една от нейните страсти бяха конните надбягвания по телевизията.

И така, тя седеше пред телевизора и със затаен дъх следеше развоя на състезанието. А когато то бе спечелено от кон на име „Глухарче“, тя изведнъж възбудено закрещя:

— Спечелих триста долара!

Това събуди любопитството на АЛФ.

Кейт обаче смяташе за неуместно майка ѝ да залага на коне и изобщо не можеше да си я представи на хиподрума.

АЛФ направо щеше да умре от смях. Той много добре си я представяше като състезателен кон, както гръмко заяви.

Смехът заседна на гърлото му едва когато Дороти започна да се пита колко ли време ще ѝ трябва, за да го оскубе косъм по косъм. След което тя обясни на Кейт, че никога не ходела на конни състезания, а залагала посредством букмейкър на име Ник Рибата.

Букмейкърите от типа на този Ник бяха твърде съмнителни елементи, които отгоре на това използваха изключително груби методи, когато някой не можеше или не искаше да си плати дълговете към тях.

Но за тази страна на бизнеса АЛФ не знаеше нищо.

Веднъж, когато бяха насаме с Дороти, той се опита да я убеди да заложи от негово име петдесет долара при Ник Рибата — който всъщност се казваше Ник Минц. Но Дороти категорично отказа да му съдейства.

АЛФ бе разочарован. Той ядосано потропваше с пръсти по масата и мърмореше:

— Пак ще трябва да разчитам само на собствената си решимост.

Вечерта, когато Уили и Кейт излязоха от банята, те завариха АЛФ на телефона в спалнята им. Тъкмо се канеше да набере някакъв номер, но като ги видя, спря.

— Не можете ли да чукате! — скастри ги той сърдито.

Наложи се Кейт да му припомни, че се намира в тяхната стая.

— Известно ми е — невъзмутимо кимна АЛФ. — Но трябва да проведе един частен разговор. Изненада, тъй да се каже. За ваше добро е. Затова трябва да изчезнете за две минути оттук.

Кейт най-напред дълбоко пое въздух, възмутена от такова безочие, а после недвусмислено заяви какво мисли по въпроса: предпочиташе да се откаже от неговите така наречени изненади. И бездруго в подобни случаи или ставаше пожар, или семейството се оказваше на ръба на финансовата катастрофа.

АЛФ смени тактиката и го удари на молба. Говореше за доверие — онова нещо, което сплотявало семейството. Той не спря да изрежда,

докато Кейт и Уили не решиха все пак да излязат за две минути от спалнята.

— Затворете вратата! — важно извика АЛФ след тях. След това той набра телефонния номер на Ник Рибата, който беше изровил от чантата на Дороти, и се представи за неин приятел на име Биг Ред. Така тази вечер АЛФ се включи в залаганията със сумата от петдесет долара.

На следващия ден, страшно възбуден, той видя по телевизията как „Лошата Нина“ спечели състезанието с една педя преднина. АЛФ триумфираше. Той се обади на Рибата, за да заложи току-що спечелените триста долара.

Вечерта, също с малка преднина, надбягването спечели „Убиецът на котки“ и АЛФ направо откачи. Сега той беше твърдо убеден, че има златни ръце.

Малко след това Рибата прие по телефона новия залог на клиента си АЛФ, заедно с най-сърдечни поздравии за жена си.

Докато на следващия ден Уили за пореден път криеше корабчето и хоккейния си стик, за да ги спаси от разпродажбата, АЛФ трескаво следеше следващото надбягване, в което бе заложил почти цялото си състояние. Когато видя Уили да минава през хола, той го спря.

— Ей, седни тук и гледай. Внимавай за номер девет.

Уили, който нямаше време да се занимава с конни състезания, хвърли един поглед към екрана и попита:

— Имаш предвид оня, дето току-що падна?

— Ох — каза АЛФ, — точно него.

— Няма да стане повече — каза с тон на познавач Уили, чудейки се защо АЛФ толкова се вълнува.

— Ще стане, ще стане! — крещеше АЛФ. — Може да е само малко пиян.

— Поне жокеят е добре — констатира безстрастно Уили.

— Че кой го е грижа! — ядосваше се АЛФ. — Стани най-сетне, кранта такава!

Уили излезе, клатейки глава.

Но номер девет повече не стана. Спечели „Маминото синче“ с преднина от три дължини. АЛФ се замъкна на телефона и се обади на Рибата.

— Ей, Ник — припряно каза АЛФ. — Забрави това надбягване! Заложил две хиляди на... Защо да не мога повече да залагам... Какво?... Шест хиляди?... Не, не. Не е необходимо да идваш лично. Ще ти пратя чек по пощата. Ало! Ало!

Ник беше затворил. Последното, което бе казал, звучеше горедолу така: „Ще дойда в пет, пригответи мангизите.“

Ако Кейт не беше толкова погълната от подготовката за разпродажбата, сигурно щеше да забележи, че АЛФ бе необичайно замислен. И щеше доста да се разтревожи от странното му изказване, когато я видя да влиза в хола.

— Кейт, да си представим теоретично следната ситуация: някой залага при професионален букмейкър и хлътва с шест хиляди долара, които не може да плати. Какво може да му се случи на този някой — теоретично?

— Теоретично могат да му строшат краката — отговори Кейт. Тя бе гледала нещо подобно по телевизията. — Защо питаш?

— Просто така.

Свивайки рамене, Кейт отиде в кухнята и не видя каква болезнена гримаса направи АЛФ и как после се сви в себе си.

По-късно Лин и Брайън го завариха в гаража, където бе домъкнал всевъзможни неща, включително любимата си играчка — дървена лопатка с топка и ластик.

— Смяташ ли, че ще ми дадат шест хиляди долара за това? — попита той Лин с надежда в гласа.

Отговорът беше унищожителен.

— Най-много четвърт долар.

— Е, все пак е нещо — промърмори измъчено АЛФ и продължи да вади съкровищата си.

Лин изненадано го попита:

— АЛФ, защо искаш да продадеш любимите си неща?

— Искам да помогна на семейството да излезе от финансовото затруднение.

— Но ние нямаме такова — учуди се още повече Лин.

— Вече имате — неясно промърмори АЛФ.

— Кейт, все още не сме продали нищо — с недоумение отбеляза малко по-късно Дороти, когато разпродажбата беше вече в пълен ход. Уили, който се присъедини към тях, също беше изненадан. Постепенно загадката започна да се изяснява, когато една жена се обърна към Кейт и заяви, че хиляда долара за стара настолна лампа е просто смешно. Същото смяташе и друг клиент, след като се бе оказало, че цената на една изкорубена кана за кафе бе две хиляди и петстотин долара.

След като огледа стоките, Дороти откри, че цената на ножовете за пържолки бе три хиляди и петстотин долара, а тази на отвертката — осемстотин долара.

Кейт и Уили не се и съмняваха, че АЛФ им е погодил този номер, макар и да не разбираха защо. Те тръгнаха да го търсят и най-накрая го намериха под кухненската маса. Уили искаше да знае какво прави там.

— Треперя — отговори малодушно АЛФ.

Това беше очевидно. Той целият се тресеше.

— Излизай оттам — заповяда му Кейт. — Знаем какво си направил.

Тя имаше предвид етикетите с цените.

АЛФ подаде глава изпод масата и се заоправдава.

— Само се опитвах да спечеля малко пари.

Той говореше за историята с Ник Рибата.

— Как можа да ти хрумне такава идиотщина — караше му се Кейт заради подменените етикети.

— Покрай майка ти — обясни АЛФ. — Букмейкърът е неин.

— Букмейкърът? Какъв букмейкър? — учуди се Уили. Тук очевидно ставаше дума за друго.

В този момент на външната врата се позвъни. Беше пет часът.

— Букмейкърът — жално се обади АЛФ изпод масата.

Кейт все още не разбираше какво става и се чудеше какво общо има някакъв си букмейкър с нейната разпродажба.

А Уили заповяда на АЛФ.

— Да стоиш тук! После ще си поговорим. Сега трябва да отворя вратата.

Но АЛФ се вкопчи в краката му и започна да го моли да не отваря, ако са му мили краката. Имаше предвид своите собствени.

Уили се отскубна и заедно с Кейт напусна кухнята.

— Животът ми не струва вече и пукната пара — прозвуча глухо изпод кухненската маса.

В хола Уили и Кейт се видяха изправени срещу едно конте на около четиридесет години, което изключително любезно се представи като Ник Минц и междувременно няколко пъти силно кихна в носната си кърпа. Горкият, явно здравата се бе простудил. Кейт му предложи лимонов сок с мед.

— Благодаря, но не понасям лимони — изсумтя Рибата. — Къде са ми мангизите?

Уили не разбра.

Рибата бе свикнал с подобна загуба на памет у клиентите си и любезно каза, че АЛФ просто трябвало да му връчи шестте хиляди. Чак тогава щял да се прибере вкъщи и да си лекува хремата.

— Шест хиляди?! — извика Кейт. — Боже господи!

Уили внимателно се опита да изясни нещата.

— Искате да кажете, че съм заложил при вас и сега ви дължа шест хиляди долара?

Рибата радостно кимна.

— Ето, че се разбрахме.

— Но аз нямам толкова пари — каза искрено Уили.

Рибата огорчено поклати глава. Той взе от масата една ваза и каза:

— Сигурен съм, че ще намериш.

Вазата падна от ръцете му и се пръсна на пода.

— Колко съм несръчен! — каза тъжно Рибата и се сбогува.

Уили и Кейт се спогледаха изумени.

В кухнята те завариха АЛФ да говори в диктофона:

— Аз, Гордън Шамуей, в пълно съзнание и добро физическо състояние...

— Много се съмнявам в това! — прекъсна го ядосано Уили. Но преди да успее да излее яростта си, влезе Дороти и оповести:

— Така, оправих етикетите с цените. Не разбирам само кой ги е сменил?

— О, ние имаме основателни подозрения — каза Кейт и посочи нещастния АЛФ.

— Заложил е при твоя букмейкър и е изгубил шест хиляди долара — осведоми я Уили. — И сега са по петите му.

— Е, това е добре — каза Дороти без капка съчувствие.

— Ти си виновна за всичко — изхленчи АЛФ. — Ти ме запали по конните надбягвания, въпреки че си знаела колко лесно мога да загазя. Всички в тази къща трябва да ме пазят от самия мен.

Кейт вдигна ръце към небето, но АЛФ невъзмутимо продължи:

— Направих го с благородната цел да ви спася от приюта за бедни!

— Подходяща цел за безнадеждното състояние, до което ни докара — саркастично призна Уили.

— Така значи! — ядоса се на свой ред АЛФ. — А как щеше да си платиш ипотеката? С тоя битпазар в гаража? Впрочем как вървят ножовете за пържолки — с надежда в гласа попита АЛФ.

Уили просто не проумяваше как мелмаковецът бе успял да си въобрази подобно нещо.

— АЛФ, единадесетте хиляди долара отдавна са оставени настрана.

— А, добре!

Изведнъж лицето на АЛФ просветна.

— Значи можеш да ми дадеш шест хиляди на заем.

— Естествено — разтрепери се Уили от такова нахалство. — Шест хиляди стигат ли? Или да почакаме до следващия път, когато решиш да ни измъкваш от някоя каша? Тогава сигурно ще ти трябват повече.

— Благодаря за сарказма, Уили — отвърна АЛФ. — Някъде вън вече ме чака касапската кука с моето име, а ти смазваш изтерзаната ми душа.

В следващия миг той с писък се свря под масата, тъй като на вратата отново се звънна.

— О, боже, пак е той — нареждаше жално АЛФ. — Моля ви, хайде да избягаме през задната врата.

— Мамо, господин Минц много ли е брутален? — колебливо попита Кейт.

Дороти невъзмутимо кимна.

— Да, това да. Но иначе е почтен.

Тя с удоволствие видя как АЛФ отново започна да се тресе под масата.

Но не беше Рибата. На вратата стоеше учтив млад мъж, който се представи като реквизитор на киностудия. Той се интересуваше от съвършения модел на космически кораб, който висеше в гаража. Когато Уили му обясни, че не се продава, мъжът му предложи да го наеме за една седмица срещу четири хиляди долара.

Уили бе изумен. Ето го шанса! Той се изпъчи и важно попита:

— Какво ще кажете за шест хиляди долара?

— Добре — съгласи се веднага другият.

Кейт дръпна Уили за ръкава.

— Уили, може би първо трябваше да вземем и нечие друго мнение?

Другото мнение пристигна от кухнята с обратна поща.

— За бога, по-бързо взимайте парите!

— Ъъ, менажерът ни — обясни Уили на смаяния реквизитор, който тъкмо вадеше чек.

— На чие име да го издам?

— Мистър Ник Минц — въздъхна Уили.

— А, Рибата! — Мъжът беше наясно.

Така АЛФ можа да изплати дълга си към Ник Рибата и да спаси краката си.

Късно вечерта той и Уили съвсем случайно се срещнаха пред гаража до кофите за боклук, където бе отишло всичко, останало от разпродажбата. И двамата трескаво ровеха в отпадъците.

— Какво търсиш, АЛФ? — попита Уили.

— Купоните за отстъпка в цената. А ти?

— Моята „Ниня“.

— Успех, Уили! — пожела му АЛФ.

— Успех, АЛФ! — отвърна Уили.

Така в дома на Танерови отново настъпи мир. Нощта тихо се спусна след вълнуващите събития от изминалия ден.

20.

Но следващият ден започна с нов удар.

Беше събота, а в събота АЛФ обикновено се къпеше. Той влезе в хола с една от Кейтините розови шапки за баня на главата и с небрежно увита около врата хавлиена кърпа. В ръката си държеше електрически миксер. Минавайки покрай Лин, която седеше на дивана и четеше някакво списание, АЛФ я информира.

— Ако му дотрябвам на някого, във ваната за вибромасаж съм.

Лин вдигна поглед от списанието.

— Ние нямаме вана за вибромасаж.

Тя отдавна бе свикнала с объркания му речник.

— Знам, смятам да импровизирам — каза АЛФ и изчезна в банята.

Отвън дойде Кейт с цял куп писма в ръка. Но за Лин нямаше нищо.

— Къде е АЛФ? — попита Кейт, докато внимателно разглеждаше пликовете.

— Във ваната за вибромасаж. Импровизира. Взе електрическия ти миксер... о, господи! — Очите на Лин се разшириха от ужас. Едва сега загра какво възнамеряваше АЛФ.

Кейт също включи. Те се втурнаха по коридора към банята, но ги възпря пронизителен вик: „Ааахх!“

За миг Кейт и Лин останаха като вцепенени и с ужас се гледаха в очите. Бяха закъснели. АЛФ беше мъртъв. Но след това видяха, че вратата на банята бавно се отваря и оттам излиза АЛФ.

— Слава богу, здрав си! — бе първата реакция на Кейт.

АЛФ леко се олюляваше. Главата му неконтролируемо се поклащаше. Погледът му беше доста унесен — забелязаха Кейт и Лин, когато го огледаха по-добре. Кейт се затича към него, за да го подкрепи. Козината на АЛФ стърчеше на всички страни. Вероятно бе щръкнала в резултат на електрическия удар, който бе преживял. Изглежда, че добре го бе разтърсило.

— АЛФ — каза нежно Кейт.

Черните очи я гледаха с недоумение.

— АЛФ? Има някакво недоразумение! — И той ѝ подаде ръка.

— Уейн Шлегел. Застрахователна агенция „Мичиган“.

— За какво говори? — безпомощно попита Лин.

— Говоря за бъдещето ви — обясни Уейн Шлегел. — За пакет от застраховки, гарантиращ вашите потребности.

— Изгубил си е паметта — уплаши се Лин и Кейт каза, че когато го е ударил токът, АЛФ вероятно е четял застрахователната реклама в банята.

— Застрахователна агенция „Мичиган“ — подчерта още веднъж учтиво АЛФ. — Уейн Шлегел. Моля вземете си от безплатните ни календари.

Малко по-късно цялото семейство безпомощно седеше на масата около Уейн Шлегел, наричан още АЛФ. Тъй като не можа да си намери куфарчето с документите, той им изнесе набързо една лекция за застраховката срещу градушка. От шкафа на Уили Уейн Шлегел бе взел на заем риза с вратовръзка и сако, тъй като засрамено бе установил, че по необясними причини се разхожда гол. Нито Уили, нито Кейт, нито пък Лин и Брайън успяха да го убедят, че той в действителност е извънземен, че винаги е ходил без панталон и риза и че се казва АЛФ.

Уейн Шлегел започна да става подозрителен, още повече, че тези побъркани клиенти не му позволиха да напусне къщата и го заключиха гол в спалнята, докато се съвещаваха отгътък.

Уейн Шлегел се обади в полицията и събщи, че е отвлечен. Той много се съмняваше на някого от колегите му да се е случвало подобно нещо. Като застрахователен агент човек преживява какво ли не, но това тук беше много неприятно. Уейн Шлегел усети, че започва да се притеснява. Щеше да пропусне randevuto със секретарката си Бренда и отново да я доведе до истерия — и то при положение, че още не бе говорил с жена си за развода. Не че имаше намерение да го прави, но Бренда бе в състояние сама да се заеме с въпроса.

— Ще си имате големи неприятности, господине — заплаши той Уили, когато последният се върна в стаята. — Ще ви тикна в дранголника!

— Моля те, АЛФ, успокой се — умоляваше го Уили, кършейки ръце. — Ще направим всичко възможно, за да възвърнем паметта ти. Ела в хола, за да ти разкажем как дойде при нас и да ти припомним всичките щуротии, които си правил... какво въобще се е случило оттогава.

Уейн Шлегел презрително го погледна откъм леглото.

— Не искам да съм спокоен. Аз съм крайно енергичен бизнесмен. Как, мислите, станах член на клуба на милионерите. Освен това аз вече уведомих полицията. Така че ако обичате, подайте ми панталоните и престанете да ми говорите на „ти“.

Това, че АЛФ се беше обадил в полицията, звучеше доста заплашително. Беше крайно време Уейн Шлегел от застрахователна агенция „Мичиган“ отново да се превърне в АЛФ от Мелмак.

Цялото семейство се стараяше с всички сили и с голямо търпение чрез безброй епизоди от досегашния му земен живот да възвърне паметта на АЛФ. Но всичко беше напразно.

А най-глупавото бе, че наистина съществуваше застрахователен агент на име Уейн Шлегел и че отгоре на всичко жена му току-що беше съобщила в полицията, че е изчезнал, тъй като не се бил прибрал вкъщи. Г-жа Шлегел предполагаше, че съпругът ѝ пак се забавлява някъде с друга жена, и бе решила веднъж завинаги да сложи край на тези неща.

А в това време истинският Уейн Шлегел, който бе претърпял автомобилна катастрофа, лежеше в безсъзнание в една болница. Той имаше съвсем леки травми, но просто не бе в състояние да събщи къде се намира — нито на разярената Бренда, нито на онази усойница, жена му.

И тогава в полицията си спомниха, че при тях се бе обаждал някакъв Уейн Шлегел, който бе съобщил, че е отвлечен. Досега не бяха обърнали внимание на обаждането, защото телефониращият, изглежда, бе малко луд. Кой отвлечен би настоявал в такъв критичен за него момент да изпратят за освобождаването му полицаи, които да са младоженци и да не са достатъчно застраховани, за да могат на място да подпишат договор за застраховка.

Но сега полицаите съпоставиха сведенията и следата ги отведе при някой си Уили Танер, който, както се оказа, вече е бил задържан веднъж за подозрение в тероризъм.

За щастие преди полицейската част да щурмува къщата на Уили и да я изравни със земята, две важни обстоятелства промениха хода на нещата. Първо, на Брайън му хрумна спасителната идея да поднесе под муцуната на фалшивия Уейн Шлегел Лъки и това предизвика мигновеното възвръщане на самоличността на АЛФ. И второ, на г-жа Шлегел, съпругата на истинския Уейн Шлегел, ѝ се обади от болницата, че мъжът ѝ е там, че вече се е събудил и е започнал да се оправя.

Г-жа Шлегел, чието първо име беше Рут, хукна към болницата при своя Уейн, но преди това се обади в полицията и оттегли съобщението.

Докато нейния Уейн го очакваха доста неприятни времена, то фалшивият Уейн Шлегел, или още АЛФ, на първо време само трябваше да се скрие, защото в Танерови се отби някакъв полицай, който в интерес на реда искаше да провери какво става.

Така че всичко завърши все пак благополучно и Уили си получи обратно вратовръзката, ризата и сакото.

21.

Но мирът в къщата, естествено, не трая дълго. Седмица по-късно АЛФ се забърка в поредната каша. Както винаги всичко започна съвсем безобидно — с това, че АЛФ откри слабостта си към конкурсите.

Без да знае как, АЛФ беше направил абонамент за сто списания, които след това седмици наред изпразваха семейната каса и пълнеха кофите за боклук. Всички схванаха това като почти нормално и дори Уили не се ядоса повече от обикновено. Истинската бъркотия настъпи, когато АЛФ действително спечели награда. Съобщи им го на закуска.

— Уили, Кейт, трябва да ви кажа нещо. Този път старият АЛФ наистина спечели.

— Какво? Единадесет грамофонни плочи за един цент? — попита язвително Кейт, с което си спечели укоряващ поглед от страна на АЛФ.

— Нищо подобно. Спечелих нещо за цялото семейство: езда на пони за Брайън, уроци по тенис за Лин и страхотна вечеря с танци за вас двамата. Но най-важното: старият АЛФ... — тук той направи многозначителна пауза — спечели тостер!

Той размаха съобщението за печалбата, като очакваше възгласи на изненада и възторг. Но нищо подобно не се случи. Стадо тюлени в супермаркета вероятно повече щеше да ги развълнува.

АЛФ разочаровано ги обходи с поглед.

— Та говорех за тостера, спечелен от стария АЛФ.

— Чухме — отегчено каза Лин.

— Май забравих да спомена, че тостерът е говорящ — отчаяно добави АЛФ.

Кейт взе съобщението и го прочете.

— АЛФ, това е реклама за недвижими имоти. Ще получиш тостера безплатно само ако участваш в семинар на тема „Вилно строителство“.

— Я да видим. — Уили също прехвърли текста. — Мда, може и да има езда на пони, но дотам са седем часа път. А на мен не ми се шофира седем часа. Съжалявам.

— АЛФ — обърна се за помощ към мелмаковеца Брайън, но Уили го изпревари и високо и категорично заяви:

— Не!

Но нещата се развиха в полза на Брайън, когато Тревор Ачмонек прескочи да ги види и откри съобщението в ръцете на Уили. Всъщност той само искаше да му подари още една кофа за боклук, тъй като другата кофа, а и цялото пространство пред къщата на Танерови преливаше от списания.

Сега той с радост установи.

— Хей, и ти си получил писмо от „Ранчо Истейт“. Ние с Раquel винаги ходим на такива неща. Този път можем да отидем заедно.

— Не ми се пътува седем часа — държеше на своето Уили.

— Съседе, можеш да прелетиш дотам само за час — изненада го Тревор. — Без да платиш нито цент. Един приятел ми отстъпва самолета си за края на седмицата.

Уили не беше и предполагал, че Тревор може да кара самолет. Но Тревор Ачмонек с гордост му разказа за участието си във войната в Корея. Той вдигна пуловера си и показа на Уили голям белег над ребрата. Беше го получил при аварийно кацане.

В този момент в стаята влезе Кейт.

— Ууу! — възкликна тя. Гледката, не беше твърде естетична. Дано не ѝ се налага да гледа Тревор по бански.

— Значи в петък на летището — каза Ачмонек и се сбогува.

Цялото семейство започна да увещава Уили да се съгласи на тази екскурзия и накрая той, макар и неохотно, отстъпи. АЛФ веднага хукна към стаята си, за да си приготви багажа.

— Можем ли да оставим АЛФ сам? — продължаваше да се съмнява в правилността на решението си Уили. Той не възнамеряваше да взема АЛФ със себе си.

— Така или иначе, от половин година не е правил пожар — успокояваше себе си и него Кейт.

Само след минути АЛФ се появи по хавайска риза, със слънчеви очила и фотоапарат на врата. Беше готов за излитане.

Останалите очевидно още не бяха.

— Сам ли ще летя за „Ранчо Истейт“? — гневно попита АЛФ.

— Не, АЛФ. Ще летим ние, ти оставаш тук.

Отговорът на Уили потресе АЛФ.

— Писмото беше адресирано до мен, ако все още си спомняте. Не знаех, че сте такива авантаджии. Да откраднете пътешествието на стария АЛФ!

Кейт се почувствува неудобно. В известен смисъл АЛФ беше прав.

— Виж — започна тя колебливо. — Много, страшно много съжаляваме, че не можем да те вземем с нас, но при всички случаи ще ти донесем твоята говоряща фурна.

— Тостер! — ядосано изръмжа АЛФ. — Нещо, в което се пече хляб. Във фурната се пекат котки. Вие наистина ли искате да ме оставите тук сам със стария тостер? Той изобщо не отговаря, като му приказвам! Ще бъде един дълъг самотен уикенд за стария АЛФ. Но не се чувствайте виновни.

— Няма — твърдо каза Уили. — Вече е решено. Ние заминаваме, ти оставаш.

— Щом не се чувствате виновни, значи не сте ме слушали — мрачно изръмжа АЛФ и обидено се оттегли в стаята си.

Така дойде денят на заминаването, а с това и първият шок за Уили и семейството му. Самолетът се оказа стара товарна машина за добитък, в която нямаше седалки освен на мястото на пилота. Танерови и Ракул Ачмонек трябваше да се настанят на пода между багажа и само една завеса ги делеше от товара свине. Вонеше невъобразимо. Върхът на всичко беше превъзходното настроение на Тревор, който допълнително изнервяше пътниците с фалшивото си пеене, прекъснато само веднъж от следното съобщение:

— Говори капитан Ачмонек. Вляво виждате Тюджангското сметище за отровни отпадъци. Ще мина ниско, за да можете да го видите по-добре.

— Чудесно го виждаме и отгук — извика Уили. Той угрижено се вглеждаше в преbledнялото лице на Лин, на която вече й беше станало лошо.

В крайна сметка на всички им призля и добре, че самолетът се приземи, та отидоха в хотела. А там най-сетне ги очакваше приятна изненада — хотелът беше изключително комфортен.

Но още не бяха успели да си разопаковат багажа, когато в стаята им влетя един изключително ловък рекламен агент на „Ранчо Истейт“, на име Бил Ломън. Докато им пожелаваше приятно прекарване, той натисна някакво копче на стената и от ниша в нея изскочи прожекционен апарат. На отсрещната стена се заниза филм, представляващ внушителна реклама на какви ли не вили.

Уили решително изключи апарата и изблъска Ломън от стаята. След това той се обърна към все още бледото си семейство и се опита да го ободри.

— Всичко това не може да попречи на приятното ни прекарване, нали? Уикендът си е уикенд.

Той отвори вратата на спалнята, където бяха оставили куфарите си... и застана срещу АЛФ.

— Буенос диас! — поздрави мелмаковецът.

Пред себе си той виждаше изненадани лица, но не можеше да прецени как точно се посреща появянето му. Особено при Кейт и Уили беше доста неясно. Затова АЛФ премина в настъпление.

— Искам да знам, радвате ли се да ме видите, или не?

Резултатът не беше категоричен. Брайън и Лин отговориха утвърдително, чувствата на Уили бяха смесени, но Кейт — след като чу, че АЛФ е бил в нейния куфар и всичките ѝ дрехи са останали вкъщи — категорично заяви, че съвсем не е приятно изненадана.

На всичкото отгоре на всеки три минути се появяваше Тревор, за да ги изнервя с бръщолевенето си. И всеки път АЛФ трябваше да се крие в банята.

А още на следващата сутрин, и то в ранни зори, Танерови трябваше да понесат следващия удар. АЛФ беше изчезнал. Пристигна след повече от час с въдица на рамо и четири риби.

Уили, който не беше мигнал цяла нощ, тъй като леглото му бе до стаята на Ачмонекови, а те нито за миг не спряха да хъркат, та да може и той да заспи, се нахвърли върху АЛФ.

— Можеш ли да ми кажеш къде беше?!

АЛФ посочи рибите и изненадан от липсата на наблюдателност у Уили, попита:

— На какво ти приличат? На зайци ли?

— Но можеха да те видят — упрекна го кротко Лин.

— Няма проблеми! Преди изгрев-слънце риболовният ми район е пуст. Искях да ви изненадам и за закуска да ви поднеса по една морска котка в леглото.

АЛФ тръгна към банята, но на вратата се обърна и намигна на Уили:

— Ще ги изкормя набързо тия зайци.

За Уили не би имало по-голямо удоволствие от това, веднага да поеме обратно към къщи. Кейт споделяше чувствата му, особено след като ѝ се наложи да вземе ма заем от госпожа Ачмонек рокля за голямата вечерна забава, която щеше да се проведе в ресторанта с рекламна цел. Кейт хленчеше, че в тази рокля прилича на бастун в брашният чувал и това съвсем не беше далеч от истината. Но нямаше какво да се прави, налагаше се да се появи пред останалите гости в този старомоден парцал. Със захаросана усмивка тя прие комплиментите на тези непоносими Ачмонекови за това как изглежда, въпреки че ѝ идеше да ги удуши.

Минутите преди началото на същинската забава господин и госпожа Ачмонек посветиха на спора дали е добре за Тревор да се тъпче с такива количества треска, след като е алергичен към нея, или не.

Няма що, чудесна вечер. На Уили и Кейт така им се искаше да са си у дома. И това щеше да стане — много по-скоро, отколкото предполагаша.

А в това време горе в стаята АЛФ вече бе получил говорещия си тостер и страхотно се забавляваше. Той печеше филийки като побъркан. Край него вече имаше около стотина, но АЛФ не можеше да се наслуша на монотонния глас на компютъра. Всеки път, когато пъхнеше филийката, гласът казваше: „Филийка долу“, а когато препечената филийка изскачаше, се чуваше: „Филийка готова“.

Когато за пореден път материалът свърши и кухнята повече не можеше да изпълнява телефонните му поръчки, АЛФ замислено погледна играчката си и каза:

— Добре, да видим как реагираш на риба.

Само няколко минути по-късно Уили видя възбуждения АЛФ да профучава край ресторанта и секунди след това да се връща с пожарогасител. На Уили му се изправи косата. Той скочи и хукна навън.

А час по-късно товарният самолет, пилотиран от Тревор, беше във въздуха на път за вкъщи. АЛФ бе скрит зад завесата, този път сред товар от хилещи се насреща му хиени. АЛФ беше бесен.

А отпред Тревор тъкмо казваше:

— Казвам ти, Танер, досега си мислех, че само рок-звездите ги изхвърлят от хотелите.

— Да — излъга Уили. — Не знам какво е предизвикало късото съединение в тостера, но ще открия.

— За всеки случай чак в ресторанта миришеше на изгоряла риба — отбеляза Тревор.

Малко след това, докато Уили все още с ужас си припомняше как извади от тостера овъглените риби и спаси хотела от пълно опожаряване, се зададе нова катастрофа. Изконсумираната от Тревор треска започна да си откъщава. Ачмонек започна да бълнува и да иска някакви координати от някакъв си лейтенант Макинтош, тъй като се намирали над вражеска територия. После, тъкмо беше включил автопилота, окончателно припадна.

В това време г-жа Ачмонек се намираше в тоалетната, а останалите пътници изпаднаха в паника, тъй като никой не знаеше как се приземява такава машина. АЛФ, който бе подал глава иззад завесата, за да се оплаче, че тези безсрамни животни непрекъснато му се присмиват, видя Уили, надвесен над безчувствения Тревор, и веднага схвана ситуацията. Той решително се запъти към пилотското място, а Кейт, запазвайки самообладание, затисна вратата на тоалетната. Г-жа Ачмонек, като не можеше да излезе, започна да вика за помощ.

Уили силно се съмняваше, че АЛФ може да кара самолет, след като не можеше да се оправи с най-обикновен тостер. Но нали все пак бе карал космически кораб. Е, наистина, беше се разбил в гаража му.

— Какъв е тоя лост? — попита АЛФ и го дръпна.

„Рррр“, каза машината и полегна странично. АЛФ бе изключил автопилота.

Уили успя да се изправи и бързо го включи отново. Самолетът стабилизира положението си и сега летеше право към един планински връх на тяхната височина.

Уили изкрещя на АЛФ.

— Направи нещо! Направи нещо, за бога!

След това той затвори очи. Почувствува как машината рязко се издига нагоре и чу до себе си бодрия, глас на АЛФ.

— Добре стана. Нагоре и беж!

Четвърт час по-късно силен вихър помете наземния персонал на летището в Лос Анжелос. Без да предупреди, някакъв самолет рязко се спусна от облаците, подскочи няколко пъти по пистата за кацане, след това се втурна напърно на терена и най-сетне спря със свистящи гуми.

В командната кула с въздишка изтриха потта от челата си.

22.

През следващите няколко дни Танерови се възстановяваха след ужасното пътешествие. После обаче АЛФ ги въвлече в най-жестоката от всички катастрофи, на които беше способен. Но този път и той самият доста се поизпоти, — дори вече се виждаше на оня свят.

Зловещата среща на Танерови с Родни Хлебарката стана на закуска, когато АЛФ отново бе забравил, че трябва да отложи любимите си изненади, докато всички се нахранят. Неговите хрумвания често бяха доста неапетитни.

Този път обаче беше особено противно. АЛФ бе извадил една зелена мазна топка от някакъв изпомачкан плик и я бе сложил пред себе си на масата. Сега той с любов наблюдаваше десерта си.

На Лин, която седеше до него, веднага ѝ се повдигна. Кейт също блъсна чинията си и отвратена извърна лице.

АЛФ, който неправилно прецени обстановката, радостно обясни, че това е блатно търкалце от Мелмак. Бил намерил достатъчно на кораба си — и то тъкмо преди да се развалят, — така че щяло да има за всички. Бил ги купил от пекарницата на Ед, бодро говореше АЛФ, защото Ед винаги слагал и по някоя изненада в пликчето.

Все пак любопитството у Лин надделя и тя взе пликчето с два пръста. Погледна внимателно вътре и с пронизителен писък го хвърли на пода. В него лазеше някакво дребно животно, което Брайън с поглед на познавач нарече хлебарка.

— Има сини очи — изненада се той.

— Излишно е да казвам, че това беше последното ми пазаруване при Ед — заяви АЛФ. Но погледът на Кейт му даде да разбере, че за нея въпросът не е приключен.

И беше напълно прав. В последвалия разгорещен спор Кейт енергично настояваше това отвратително животно да бъде унищожено, докато Уили искаше да го затворят и да го наблюдават, тъй като то беше екземпляр от един друг свят, също както и АЛФ.

Мелмаковецът се обиди и забрани да го сравняват с хлебарка.

Лин предложи нито да я убиват, нито да я затварят, а да я пуснат в градината. Уили пък започна да се чуди дали пленените хлебарки ядат понички. Обръщайки се към останалите, той каза:

— Ще я пъкна в някоя кутия и вътре ще сложа поничка. Но отговаряте за това АЛФ да не ѝ я открадне.

Кейт му напомни, че хлебарките са отвратителни създания и трябва да бъдат унищожавани. Тя веднага донесе спрей против паразити. Брайън пък предложи да я кремират, след като така и така ще я убиват. А Уили все още настояваше да я изучават. Но АЛФ им напомни.

— Говорехме за поничките, които щяхте да носите.

Кейт обаче прекрати дискусията. Тя изпръска половината опаковка от препаратата върху хлебарката, потръпна отвратена и върна спрея в банята.

Междувременно Уили и АЛФ се бяха сдърпали заради поничките. АЛФ бе разбрал, че съвсем скоро предстои да донесат нова партида, докато Уили твърдеше, че не е казвал такова нещо.

Накрая Уили не издържа и кресна:

— Престани с твоите понички! Трябва да решим какво ще правим с хлебарката.

АЛФ ядосано ритна пликчето с крак, след което съвсем спокойно констатира.

— Защо? Тя си е отишла.

Това беше самата истина. Кейт пребледня. Сега тази хлебарка се разхождаше безконтролно в нейния дом, въпреки че отдавна трябваше да е умряла. Лин съвсем сериозно допусна възможността хлебарката да се е оттеглила, за да умре с достойнство. А АЛФ се запъти към кухнята да поръча понички за сметка на Уили, който в това време призоваваше останалата част на семейството да търси изгубената хлебарка.

Минути по-късно Уили завари в коридора един доста възбуден АЛФ, който нервно ръкомахаше.

— Шшт. Трябва да ти кажа нещо, Уили.

— Добре, АЛФ, от мене да мине, поръчай си понички — щедро му разреши Уили, та най-сетне да прекратят тази неприятна тема.

Но АЛФ го придърпа към себе си и доближи муцуна до ухото му.

— Не ти шъткам затова.

— Защо тогава ми шъткаш? — попита го Уили. Дребосъкът пак започваше да го нервира.

АЛФ трепереше.

— Защото не искам да плаша Кейт, а мисля, че тя ще се уплаши, като чуе за тридесетсантиметрова хлебарка.

Уили го гледаше невярващо.

АЛФ също го гледаше. След това той кимна важно и обясни:

— Да, Синьото око се завърна.

Десет минути по-късно Кейт бе опаковала своя и на децата багаж. Възнамеряваше да остане при майка си дотогава, докато не и представят трупа на хлебарката.

Уили я уверяваше, че междувременно, с риск за живота си, е изпръскал дял флакон по тази гадина, а АЛФ пък обясняваше, че се е обадил в службата за борба с паразити и хлебарката при всички случаи вече е с единия крак в гроба.

— Горкият Родни — тъжно констатира Брайън след всичко това.

Така хлебарката получи и име, макар на Уили да не му бе много приятно, че Брайън я кръсти на брат му.

Но без доказателства за смъртта на Родни, Кейт не желаше да остава в този дом. АЛФ, изглежда, също не вярваше особено дори на собствените си твърдения, защото Уили го хвана тъкмо когато се опитваше да напусне къщата заедно с другите.

— Ти оставаш тук. Хлебарката е твоя — нареди му той.

АЛФ бурно запротестира.

— Беше моя, когато беше половин сантиметър. Сега принадлежи на света.

АЛФ се сви на дивана до Уили и двамата зачакаха санитаря.

АЛФ мисли, мисли и накрая попита:

— С какво ще я убива тоя от санитарната служба?

— Мисля, че със спрей. Защо? — сви рамене Уили.

АЛФ замислено поклати глава.

— Хм. Ако си спомняш, в началото Родни беше ей толкова малък. — АЛФ показа с два пръста нещо много мъничко. — После Кейт го напръска и минута по-късно той бе достатъчно голям, за да носи пуловера ти. Не искам да си представям какъв е сега, след като изсипа върху него цяла опаковка. Схващаш ли?

АЛФ въпросително го погледна в очите. Уили изтръпна.

— Схванал си — сухо констатира АЛФ.

И двамата мълчаха. Изведнъж от спалнята се чу тропот.

— Какво ли прави? — тихо попита Уили.

— Каквото ще да прави — също така тихо отвърна АЛФ.

— По-добре се скрий в кухнята — посъветва го Уили.

— Гениално — саркастично каза АЛФ. — В кухнята! Любимото място на хлебарките! Ти защо мислиш, че се казват така?

Уили посочи към коридора, където бе и вратата за спалнята.

— Там ли ще се скриеш, като дойде санитарят?

— Отивам в кухнята — реши АЛФ. — Ако ти потрябвам, върху масата съм.

Санитарят беше млад дангалак с пълна пръскачка против паразити на гърба.

— Къде са? — попита небрежно той.

Уили се опита да го подготви за необичайната ситуация, но, изглежда, не бе особено сръчен.

— В спалнята. Но... всъщност е само една.

— Една хлебарка... ъхъ. — Момчето се приближи и огледа Уили.

— Какво ви е? Фобия ли имате?

— Да, може и така да се каже — потвърди Уили.

— Добре, отивам да ѝ светя маслото — сви рамене момчето.

Но Уили го спря и му обясни.

— Не бива да използвате спрей. Кой знае как ще ѝ подейства.

Събеседникът му го изгледа с още по-голям интерес, а след това кротко каза:

— Ако практиката не лъже, ще и подейства така, че хлебарката ще хвърли топа.

Уили започна да се изнервя, защото другият очевидно не го разбираше, и каза, дърпайки пръскачката:

— В други случаи, да. Но този екземпляр е по-особен.

— Аха, и какво му е? Домашно животно?

— В никакъв случай не бива да използвате спрей — каза Уили и най-сетне му измъкна пръскачката от ръцете.

Момчето отстъпи малко назад. Беше чувало, че с лудите човек трябва да бъде внимателен и най-вече да се съгласява с тях. Затова равнодушно кимна.

— Добре. Да си събуя ли обувките, за да не би да я настъпя?

— Надявах се, че ще подходите малко по-научно към проблема — ядоса се Уили.

— О, простете — каза санитарят с ирония в гласа. — Забравих термочувствителното устройство навън в колата. Обаче, знаете ли какво? — Той взе от масата един вестник и го сви на руло. — Ще вляза и просто ще я убия!

Уили изпъшка. Не се разбираха.

Той пъкна в ръката на санитаря телефонния указател и примирено го посъветва.

— Вземете поне нещо по-тежко, ще имате по-добър шанс.

Клатейки глава, санитарят се насочи към спалнята.

А на кухненското прозорче се подаде главата на АЛФ.

— Предупреди ли го, Уили?

— Опитах се. Но не ми провървя.

— Тогава най-добре отвори външната врата — посъветва го АЛФ.

Уили го послуша. И само след секунда, с безумен поглед, крещейки неистово, от стаята изхвърча санитарят. Той грабна пръскачката от ръцете на Уили и излетя навън.

Уили затвори вратата след него. След това двамата с АЛФ се съгласиха, че засега най-добре е да се оттеглят на съвещание в гаража. Там Уили започна да се рови из разни справочници по антипаразитна защита, но на АЛФ националната гвардия му вдъхваше повече доверие.

— Търся метод, който да не ни натика в новините — обясни му Уили.

АЛФ изпитваше все по-големи подозрения, че Уили не беше човекът, който би могъл да се справи с Родни. Според него най-уместно беше бягството и той предложи на Уили да пали колата. Но Уили му разясни, че паниката е лош помощник и че само строго научният подход може да помогне.

АЛФ се примири със съдбата си.

— Добре. Ще седим тук глупаво, ще четем и ще чакаме края си. Ама ти се държиш точно като ония от Детройт. Събуждат се една сутрин и виждат, че са обградени от джифита.

— Джифита?

— Джифита. Ларви-кръвопийци, които приемат образа на жертвата си.

— Не съм чувал в Детройт да е имало подобно нещо — усъмни се Уили в тая небивала история.

— Говоря за Детройт на Мелмак — каза АЛФ.

— Тук пише, че най-добрият начин за унищожаване на хлебарки е с борова вода — прочете Уили интересен пасаж от някаква книга.

— Няма да стане — мрачно предсказа АЛФ. — Момчетата от Детройт също използват борова вода. След това Детройт бе преименуван на Джифитаун.

Бяха прекъснати от Тревор Ачмонек, който влезе, за да събщи на Уили, че намерил пред къщата му противопаразитна пръскачка. Скрит под масата, АЛФ чу Тревор още да казва, че си бил позволил да напръска с нея около къщата им. Реакцията на Уили страшно учуди Ачмонек.

— О, господи! — извика Уили и изхвърча от гаража.

Тревор замислено се почеса по главата и стигна до заключението, че е най-добре да си върви вкъщи, заобикаляйки Танер и къщата му. Съседът очевидно пак беше превъртял.

АЛФ излезе изпод масата и хукна след Уили, който със свито сърце претърсваше къщата. Изведнъж от спалнята се чу страхотен трясък. Родни се беше разбеснял. Това преля чашата. Уили грабна палтото си и се втурна към вратата точно когато влизаше АЛФ.

— Къде отиваш? — попита недоверчиво дребосъкът, защото всичко това много му приличаше на бягство. Но Уили му обясни, че отива да купи всичката борова вода, която успее да намери.

АЛФ трябваше да чака, но това никак не му се нравеше. Той се чувствуваше като девойката от приказките, пожертвана, за да умилюва чудовището.

Сега той бе сам с Родни. АЛФ седна на дивана в хола и нервно започна да си мърмори.

— Бъди храбър! Бъди храбър! — вдъхваше си той кураж.

Тропот от кухнята в миг провали постигнатото. Родни напредваше. АЛФ трепереше като лист и говореше по посока на кухнята:

— Слушай, Родни, не ти трябва да ме ядеш. Аз съм само хрущял, а и всички в семейството намирисваме. Но имаш късмет, там, дето си

сега, има голяма кльопачка. А ако потърпиш малко, ще дойдат и поничките...

И в този момент подскочи с писък. Две еднометрови пипала се бяха появили на кухненското прозорче.

АЛФ хукна по коридора и се затвори в спалнята! Той се втурна към телефона и закрещя в слушалката:

— Ало, централа! Дайте ми пожарната или полицията! Или някой друг, все едно! Спешен случай! Огромна хлебарка иска да ме убие!

Треперещ от страх, АЛФ гледаше как вратата на спалнята става на трески и през нея се подават пипалата на Родни. Първоначалната му реакция бе да се напъха под леглото. Но когато вратата с трясък изхвърча от пантите, той изтича в банята и се сви зад вратата. След малко обаче и по нея започна да се драци и тропа.

— Заето! — извика в уплахата си АЛФ и се оттегли на клозетната чиния.

И слава богу, защото в този момент вратата се откърти. Чудовището се насочи към АЛФ, протягайки пипала.

— А, искаш да ползваш тоалетната — пелтечеше АЛФ. — Заповядай, знам какво е да ти се... Ааахх!

Едно от пипалата го бе докоснало. АЛФ грабна четката си за зъби и се хвърли в отчаяна борба с Родни. Но едно от пипалата изби от лапата му смешното оръжие.

— Ясно — отново занарежда АЛФ. — Яд те е на целия свят. Разбирам те. Сигурно като ларва не си бил обграден с достатъчно любов. Но имам идея. Да вземем да пийнем по една студена борова вода. Помисли! — В това време той сграбчи едно шише с парфюм и започна да пръска срещу Родни.

— Няма нищо — викаше той. — Само се шегувам. Ама виждаш ли как хубаво миришеш.

Родни, този кошмар, бе вече досами него. АЛФ грабна следващото шише и продължи да пръска. А когато усети горещия дъх на Родни, затвори очи...

Когато малко по-късно Уили влетя в хола с тежък пазарски плик в ръка, АЛФ седеше на дивана, забил глава в някакво списание. Той погледна Уили и небрежно го поздрави.

— Здравсти, Уили! Случайно да носиш понички?

Едва сега Уили забеляза зад дивана Родни. Животното лежеше по гръб, вирнало крака. Уили бе слисан. Родни очевидно бе предал богу дух.

— АЛФ, как, по дяволите, го направи?

— С евтин парфюм, с какво друго! — каза АЛФ, сякаш това се разбираше от само себе си, и подаде на Уили празния флакон.

— Това е парфюмът, който купих на Кейт за последния ѝ рожден ден — взмути се Уили.

АЛФ кимна с разбиране.

— И тогава ли имахте хлебарки?

Уили преглътна язвителния намек и попита:

— Как разбра, че ще подейства?

— Анализирах отделите му съставки — важно обясни АЛФ — и съпоставих с онова, което знаех за манталитета на хлебарките от Мелмак...

— АЛФ, сериозно! — прекъсна го Уили.

— Имах късмет — призна си АЛФ. — Но като е за това да защитавам дома си, ставам звяр. Смятам да препарирам Родни. Добре ще стои над камината.

— И дума да не става — ужаси се Уили.

След това той се обади на Кейт и ѝ съобщи, че могат да се прибират с децата.

Безспорният герой бе, естествено, АЛФ. Преди да си легне, Брайън посети мелмаковеца в стаята му. АЛФ предположи, че от него се очакваше да разкаже приказка за лека нощ и предложи на Брайън да си избере между „Принцесата и граховото зърно“ и „Храбрият АЛФ и гигантската хлебарка“. Брайън предпочете „Принцесата и граховото зърно“, защото другата я беше слушал вече много пъти този ден.

АЛФ направи гримаса и му тикна книгата в ръка.

— Сам си я чети!

Родни го прибра търговец на старо желязо, който не задаваше много въпроси. А по заповед на Кейт АЛФ дезинфекцира с парфюма ѝ целия си кораб, в случай че се е укрила още някоя хлебарка.

Героичната победа на АЛФ над чудовищната космическа хлебарка избави Танерови от голяма беда. Всички му бяха много благодарни.

Впоследствие цялото семейство се държеше подчертано мило и отзивчиво с АЛФ, отгатваха всяко негово желание. Само многократно изразената молба да получи за награда обилно меню с котешко, оставаше нечута.

С една дума, мелмаковецът се бе превърнал в земен жител, в член на семейството — обичан и търпян от всички.

Докато един ден Кейт не забеляза на кухненското прозорче някакво странно растение. Тя подозираше, че АЛФ го е домъкнал отнякъде. Лин също го наблюдаваше с интерес.

— Прилича на мухоловка — каза тя и го побутна с една химикалка.

На прозореца се появи главата на АЛФ.

— От Венера е — каза той.

— Веднага да го махаш от къщи! — категорично заяви Кейт.

— Ей, защо? — не проумяваше АЛФ. — Това си е само растение.

Прави стаята по-уютна, отделя кислород, яде насекоми...

— И химикалки! — с ужас забеляза Лин.

— Ще донеса парфюма! — възбудено извика Кейт и се втурна към банята.

— А аз ще донеса боровата вода и препаратата за обезлистване — обади се от коридора Уили и също хукна към вратата.

АЛФ подаде глава на кухненското прозорче и доволно се засмя.

— Добре се справяте — промърмори той. — И по-живо!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.